

Вільям Тібсон Занулення

К. І. Б. Р. П. О. С. Т. Р.

З а н у л е н н я

Б

Переклад з англійської Ольги Любарської та Олександра Стукала
Літературні редактори Олександр Стукало та Ната Гриценко
Коректорка Ірина Ніколайчук
Дизайн Іллі Стронговського
Верстка Оксани Васюків
Відповідальна за випуск Лілія Омеляненко

В оформленні видання використано мікрофотознімок Марії Савоскули
«Постійний препарат рухових нейронів (світлополюс мікроскопія,
забарвлення метиленовим синім, зб.: Х68)».
<http://mariasavoskula.com>

Вільям Гібсон
Заулення. – К.: Видавництво, 2021. – 288 с.

Друга частина Кіберпросторової трилогії детальніше описує дистопічне майбутнє світу та здатність його мешканців пристосовуватися до найнесприятливіших обставин. Найманець, який допомагає провідному вченому перейти до іншої корпорації: галеристка, що шукає автора загадкових витворів мистецтва: юний жоркей, чий вихід до кіберпростору ледь не закінчується трагедією – усі вони знаходять зовсім не те, чого очікували, але тим самим несподівано сплітають спільну історію. Тим часом у матриці спонтанно зароджуються сутності богів вуду, що чинить свій вплив на хід подій. Відзначений номінаціями на книгу престижних фантастичних премій роман наповню розкриває талант Гібсона-постмодерніста та здатність письменника зєввати щільний, соціально влучний і надзвичайно поетичний текст із новітніх культурних тенденцій та проникливих шодених спостережень.

Попри актуальність багатьох фантастичних прогнозів Гібсона, він не намагається передбачати майбутнє, натомість насичує кожен свій твір впізнаваними елементами сучасного технологічного, соціального та культурного контекстів, нагадуючи читачеві: майбутнє вже тут, і ми шомиті його проживаємо.

ISBN 978-617-7616-22-8 (укр.)
ISBN 978-644-1117-73-4 (амер.)

Усі права застережено
Copyright © 1984 by William Gibson
© «Видавництво», 2021
© Ольга Любарська, переклад, 2021
© Олександр Стукало, переклад, 2021

Вільям Гібсон

З а н у л е н н я

видавництво
ніверпек

Моїй Д.

Quiero hacer contigo

lo que la primavera

hace con los cerezos

Неруда

*Хочу робити з тобою те саме,
що весна у вітах черешні*

ЗАНУЛЕННЯ ПРИ ПЕРЕРИВАННІ:

**встановити значення лічильника на нуль
у разі запиту на переривання**

1. Без осічок

Вони пустили ОЛМ-гончу Тернеровим слідом у Нью-Делі, налаштувавши на феромони й відтінок волосся. Та штука наздогнала його на Чандні-Човк і почваланала до орендованого БМВ крізь ліс засмаглих ніг і велоколісних спиць. Несла йому кілограм твердого гексогену й подрібненого тринітротолуолу.

Він її не помітив. Останнім, що він бачив у Індії, був рожевий тиньковий фасад готелю «Куш-Ойл».

У нього був класний агент, а тому й умови класні. Оскільки умови були класні, до Сінгапура він дістався за годину після вибуху. Ну, принаймні значна його частина. Голландський хірург полюбляв потім жартувати, що Тернер певною мірою так і не вилетів того вечора з міжнародного аеропорту Палам і мусив чекати вранішнього літака у колбах просто в ангарі.

Голландець разом із командою збирав Тернера докупити три місяці. Для нього клонували квадратний метр шкіри, вирощеної на колагені й полісахаридах із акулячих хрящів. Очі й геніталії придбали на відкритому ринку. Очі були зелені.

Ті три місяці він переважно перебував свідомістю в сталому симстим-конструкті, зібраному з ідеалізованих уявлень про хлоп'ячу юність у Новій Англії попереднього століття. Візити Голландця здавалися передсвітанковими снами – кошмарами, що танули разом із темрявою за вікном кімнати на горішньому поверсі. Вночі було чути аромат бузку. Тернер читав Конан Дойла при світлі шістдесятиватної лампи під пергаментним абажуром у вітрильнички.

Мастурбував, фантазуючи про дівчат із групи підтримки, оповитий запахами свіжовипраних простирадл. Голландець рішучо заходив крізь дверцята в задній стінці черепа й завальював запитаннями, але вранці мати знов голосно кликала снідати – пластівцями, яєчною з беконом і солодкою кавою з молоком.

А потім одного ранку він прокинувся в незнайомому ліжку, й Голландець стояв біля вікна, крізь яке проглядала тропічна зелень і било в очі різке сонце.

– Час тобі додому, Тернере. Це все. Ти тепер як новенький.

Він почувався новеньким. Але чи добре? Не знав. Узяв видане Голландцем і вилетів із Сінгапура. Домівкою був наступний аеропортовий «Хаят».

А тоді наступний. І так увесь час.

Він летів без упину. Кредитний чип – чорний дзеркальний прямокутник у золотій рамці – змушував людей за конторками, стійками й прилавками всміхатися і кивати. Двері відчинялися перед ним і зачинялися за його спиною. Шасі відривалися від залізобетону злітних смуг. На столику з'являлися напої й страви.

Аж раптом великий шмат спогадів відшарувався від чистого, ніби емальованого полумиска неба над Хітроу і обвалився просто йому на тім'я. Не спиняючись, він виблював у перший-ліпший блакитний смітник. Коли дійшов до стійки в кінці коридора, поміняв квиток.

Полетів у Мексику.

І прокинувся від гуркотіння залізних відер по кахлях, шурхоту мокрих ганчірок, тепла жінки, яка спала поряд.

Стеля кімнати – мов високе склепіння печери. Усі звуки відлунювали від білого тиньку надзвичайно різко й чітко. Крізь ранішній гомін покоївок у патіо було чути гуркіт хвиль. Бавовняне простирадло, зібгане між пальців, – грубоуткане, але розім'якле від незліченних прань.

Він згадав світло, що пробивалося крізь затемнену панорамну шибу. Бар в аеропорту Пуерто-Ваярти. Від літака довелося двадцять метрів іти пішки, болісно мружачись проти сонця. Згадав кажана на бетонці смуги – розплющеного, мов сухий листок.

Згадав, як їхав автобусом, – дорога звивалася, в салоні смерділо продуктами внутрішнього згорання, лобове скло було обліплене рожево-синіми голографічними образами численних місцевих святих. Гірським краєвидом знехтував – зосередився на рожевій плексигласовій бульці під рукою водія. В бульці танцювали ртутні іскри, вона була трохи більша, ніж бейсбольний м'яч, і правила за руків'я сталевого важеля коробки передач. Усередині плексигласу сидів павук, видутий із прозорого скла, і в його порожнистому черевці переливалася грудка ртуті. Срібні цятки підстрибували й ковзали, коли водій закладав на серпантинах круті повороти, а на прямих відрізках коливалися й дрижали. Неоковирне, незграбно зроблене, лиховісне, те руків'я було для нього ніби особисте запрошення назад до Мексики.

Серед десятка мікрософтів, які дав Голландець, знайшовся один із початковою іспанською, але у Ваярти він затюнув гніздо за вухом заглушкою й заклеїв тілесною мікропорою. У когось із пасажирів позаду грало радіо. Періодично галас місцевих шлягерів переривав голос, що зачитував послідовності з десяти цифр – сьогоднішні виграшні номери державної лотереї.

Жінка поряд із ним ворухнулася уві сні.

Він сперся на лікоть, щоб її роздивитися. Обличчя незнайоме, але не схоже на ті, до яких він уже встиг при звичаїтись за роки готельного життя. Він чекав побачити буденну красу, породження дешевої вибіркової пластичної хірургії й дарвіністської боротьби за виживання в світі моди – щось архетипне, середнє арифметичне медіастандартів краси попередніх сезонів.

Контур щелепи невловно архаїчний, питомо американський, колись типовий для мешканок Середнього Заходу. Низ живота прикритий блакитним простирадлом, косі сонячні промені ковза-

ли поміж віконниць-жалюзі з грубого дерева і вкривали довгі стегна золотими діагоналями. Жінки, з якими він прокидався в готелях тут і там по світі, були мов ті фігурки на капотах тачок самого Господа. Їхні обличчя – однакові, самотні, беззахисно голі перед лицем безодні. Але це було інакшим. До нього вже прикипіло якесь значення. Значення – й ім'я.

Він сів і звів ноги з ліжка. Відчув босими підошвами грубий морський пісок на прохолодних кахлях. Усе злегка відгонило засобами від комарів. Голова двигтіла. Геть голий, підвівся. Підійшов до дверей, навмання відчинив перші, за ними – білі кахлі, знову білий тиньк, хромована голівка душевого розпилювача на поіржавілій залізній трубі водогону. З обох кранів над мийкою текла однаково тепла, мов кров, вода. Біля пластмасового стаканчика для щіток – старовинний наручний годинник, механічний «Ролекс» на пісочно-му шкіряному ремінці.

Незасклені вікна ванної кімнати затягнуті дрібною зеленою синтетичною сіткою й закриті віконницями. Тернер визирнув надвір між дерев'яних панелей, зіщулювся від чистих палючих променів і розгледів висохлий фонтан у квітчастих кахлях і поіржавілий кузов «Фольксвагена Лупо».

Елісон. Так її звали.

На ній були подерті шорти хакі й одна з його білих футболок. Ноги дуже засмагли. Механічний «Ролекс» у тьмяному сталевому корпусі – щільно притиснутий шкіряним ремінцем до лівого зап'ястя. Вони вийшли прогулятися вздовж моря, туди, де пляж завертає до Барра-де-Навідад, і брели вузькою смужкою вологого піску вздовж лінії прибою.

У них уже була спільна історія. Він пригадував, як вона обома руками тримала велике глиняне горня перекипілої кави на містечковому меркадо. Сам він вимочував тортільєю залишки яєчні й сальси з тріснутої білої тарілки й спостерігав за кружлянням мух навколо смужок світла, що пробивалося між пальмовим дахом і загорожею

з гофросталі. Вона щось розповідала про роботу в лос-анджелеській юридичній фірмі й самотнє життя в плавучих понтонних нетрях неподалік Редондо. Він сказав їй, що працює з кадрами. Чи працював, не важить. «Може, час шукати собі щось інше».

Але в тому, що їх пов'язувало, розмови грали другорядну роль, а тепер у небі над головами фрегат боровся з бризом, що зрештою зніс його вбік, завалив на крило й відніс геть. Думка про вільний політ того птаха, про бездумну відданість вітрові в обох відлуння дрижало. Вона стиснула його долоню.

Хтось у синьому наближався пляжем їм назустріч – офіцер військової поліції прямував у місто. Його начищені до блиску черевики здавалися неправдоподібно чорними на тлі світлого піску. Коли він проходив повз, Тернер помітив безвиразне обличчя, напівсховане за дзеркальними окулярами, і лазерний карабін «Штайнер Оптик» із прицілом «ФН Ерсталь». Синій мундир ідеально чистий, стрілки на штаних – мов леза.

Тернер і сам більшу частину дорослого життя пробув солдатом, хіба без мундира. Він був найманцем і працював на великі корпорації, що воювали між собою за вплив на економіки держав чи навіть цілих регіонів. Фахівцем із вилучення надцінних кадрів – керівників і науковців. Транснаціональні контори, що наймали Тернера, в житті не визнавали б існування таких, як він...

– Ти вчора ввечері майже пляшку еррадури всмоктав.

Тернер кивнув. Долоня в його долоні була тепла й суха. Він спостерігав, як пальці її ніг розчепірюються з кожним кроком по вогкому піску. Рожевий лак на нігтях подерся й потріскався.

Важкі хвилі накочувались одна за одною – безпінні, прозорі, мов зелене скло.

На її засмаглий шкірі блищали бісеринки бризок.

Із першого дня разом їхнє життя увійшло в простий ритм. Вони снідали на меркадо – в ятці з бетонним прилавком, до мармурового блиску затертим тисячами рук. Увесь ранок плавали, доки сонце не

заганяло у прохолодний затінок готелю, там кохалися під повільне обертання дерев'яних вентиляторних лопатей, а тоді засинали. По обіді досліджували лабіринти вузьких вуличок за Авенідою чи вибиралися на пагорби над містом. Вечеряли в прибережних ресторанах і випивали в білих готельних патіо. Місячне сяйво звивалося в окрайцях хвиль.

І помалу, без слів, вона навчила його інакшої пристрасті. Він звик, щоби його обслуговували, щоби його потреби анонімно вдовольняли вправні фахівчині, а тепер сам стояв навколішки на кахлях у білій печері. Опустивши голову, лизав її, тихоокеанську сіль, змішану з її вогкістю, щоками відчував прохолоду її стегон. Долонями обережно брав її знизу, підносив, мов чашу з причастям, щільно притискався губами, язиком шукав місце, точку, частоту, яка виведе її до мети. А тоді, щасливо усміхнений, підводився, входив – і сам доходив кінця.

Бувало, що опісля він говорив, пускався колами безладних розповідей, аж доки голос не губився у шумі хвиль. Вона майже нічого не казала (але він навчився цінувати крихти почутих слів) і повсякчас обіймала його. І слухала.

Минув тиждень, тоді наступний. Ранок останнього спільного дня зустрів його в тій самій прохолодній кімнаті, поряд із нею. За сніданком йому здалося, що в її поведінці з'явилося щось нове. Напрута.

Вони засмагали, плавали, й у знайомому ліжку він забув про примарну тінь тривоги.

Під вечір вона запропонувала прогулятися пляжем до Барре – туди ж, куди вони ходили першого спільного ранку.

Тернер витягнув заглушку з гнізда за вухом і вставив мікрософт. Іспанська граматики вбудувалася в його мислення скляною вежею, чия невидима брама відкривалася в теперішнє і майбутнє, в кондиційональ і претеріте перфекто. Лишивши її в кімнаті саму, він вийшов на Авеніду, перетнув дорогу й зазирнув на ринок. Купив плетений кошик, кілька банок пива, сендвічі, фрукти. Дорогою назад вибрав собі на вуличній ятці нові темні окуляри.

Шкіра засмагла рівномірно й дотемна. Зник кутастий візерунок рубців, що лишився після Голландцевих пересадок, і завдяки їй він навчився сприймати своє тіло як ціле. Коли ранками зустрічався поглядом із зеленими очима у дзеркалі на стіні ванної, це були його очі, а Голландець більше не псував снів дурними жартами й сухим кашлем. Хоча ледве знайома Індія ще уламчасто снилася – Чандні-Човк, запах пилу й гарячих коржів...

На чверті дороги до місця, де пляж завертав, були руїни готелю. Гуркіт води тут посилювався луною – кожна хвиля мов вибух.

Вона чомусь узяла його за руку й потягла туди. В кутиках очей – та сама напруга. Мартини розлетілися навсібіч, коли обоє, тримаючись за руки, підійшли заглянути в напівморок за порожніми проваллями дверей. Піщані підвалини розмило, фасад просів, стіни посипалися, й перекриття всіх трьох поверхів, прикрашені кожне своїм особливим кольоровим кахляним візерунком, висіли на поіржавілих арматурних сухожиллях.

«ГОТЕЛЬ ПЛАЯ ДЕЛЬ М» було викладено на одній із бетонних арок мушляними по-дитячому заокругленими літерами.

– Мар, – завершив уголос Тернер, хоча вже витягнув мікрософт.
 – От і все, – промовила вона, ступаючи в тінь крізь арку.
 – Що – все? – Тернер зайшов за нею, плетений кошик шурхотів об стегно. Пісок тут був прохолодний, сухий, легко просипався між пальців ніг.

– Кінець йому. Нема більше цього місця. Ні часу тут, ні майбутнього.

Він якийсь час дивився на неї, тоді перевів погляд на поіржавілу раму пружинного ліжка в кутку, де сходилися дві напівобвалені стіни.

– Насцяно тут, – сказав. – Ходім плавати.

Дрож змило морською водою, та відчуття відчуженості лишалося. Вони сиділи на ковдрі з Тернерового номера й мовчки їли. Тінь від руїни видовжувалася. Вітер тріпав її підсвічене сонцем волосся.

– Про коней згадую, коли на тебе дивлюся, – зрештою промовив він.
– Не дивно, – відповіла вона, ніби смертельно втомлена, – коні тільки тридцять років як вимерли.

– Та ні, я про волосся. Волосся на шиях, коли вони бігли.

– Гриви, – сказала вона, і в очах її виступили сльози. – Бляха! – Її плечі затрусилися. Вона глибоко вдихнула. Жбурнула порожню бляшанку від «Карта Бланки» в пісок. – Оце все, і я, яка різниця? – Її руки знов обіймали його. – Ох, Тернере. Ще хоч раз.

І коли вона опускалась на ковдру, тягнучи його за собою долу, він щось помітив, якесь судно вдалині, крихітну риску на видноколі, де вода зустрічалася з небом.

Коли сів і заходився натягати обрізані джинси, побачив, що то катер. Він був уже близько, і білий борт граційно випинався понад вершечками хвиль. Понад морською глибиною. Берег тут, певно, спадає стрімко, майже вертикально, судячи з висоти хвиль. Мабуть, тому й вервечка готелів урвалася там, де пляж вужчає, а руїна ця не витримала, була заблизько. Хвилі злизали фундамент.

– Дай сюди кошика.

Вона застібалася. Це він купив ту сорочку для неї в якійсь зі зморених крамничок на Авеніді. Ядучо-синя мексиканська бавовна, пошито так собі. Одяг із тутешніх крамниць тримався купи хіба кілька днів.

– Кажу, дай кошика.

Вона послухалась. Він попорпався серед залишків їжі, знайшов бінокль під пакетом із порізаними ананасами в лаймовому соку з каєнським перцем. Компактний, тактичний, 6х30. Клацнув захисними кришками об'єктивів і пом'якшених гумовими накладками окулярів, роздивився видовжений курсив логотипа «Хосаки». З-за корми вийшов жовтий надувний човен і попрямував до берега.

– Тернере, я...

– Уставай.

Зібгав ковдру разом із її рушником і кинув у кошик. Тоді витяг

останню теплувату бляшанку «Карта Бланки» й поклав поряд із біноклем. Підвівся, швидко поставив її на ноги, тицьнув кошика в руки.

– Може, я помиляюся. Якщо так – тікай звідси. Біжи до отієї купки пальм, – показав, – у готель не вертайся. Сідай в автобус до Мансанійо чи Ваярти. Їдь додому...

Уже було чути гурчання мотора.

Він помітив, як на очах її виступили сльози, та ні звуку не почув, коли вона розвернулася й побігла вгору повз руїну готелю з кошиком у руках, шпортаючись на нерівному піску. Не озираючись.

Розвернувся обличчям до катера. Надувний човен підскакував на прибережних хвилях. Катер звався «Цусіма», і востаннє Тернер бачив його в Хіросімській затоці. З борту цього катера він роздивлявся червоні ворота Іцукусіми.

У човні був Конрой – це він і без бінокля знав. Номер один серед ніндзя «Хосаки». Тернер сів на майже вистиглий пісок, схрестив ноги й відкоркував свою останню бляшанку мексиканського пива.

Тернер стояв на палубі «Цусіми», спирався на тиковий поручень уздовж борту й дивився на вервечку білих готелів, що лишилися на узбережжі. Над містечком поза готелями в небі висіло три голограми – «Банамекс», «Аеронавес» і шестиметрова Пресвята Діва місцевого собору.

Поряд стояв Конрой.

– Роботка ні сіло ні впало, ти ж знаєш, як воно буває, – заговорив він безвиразно, без логічних наголосів, ніби вдавав дешевий голосовий чип. Обличчя широке й мертвотно бліде. Навколо очей темні кола, повіки важкі, широке чоло відкрите, густе напергідролене волосся зализане назад. Чорне поло, чорні брюки на щодень. – Ходім, – додав, розвертаючись. Тернер пішов услід, трохи пригнувшись у низьких дверях. Люмінатори затягнуті білими фіранками, всюди світлі соснові панелі, ані подряпини – по-токійськи аскетичний корпоративний шик.

Конрой увівся на низькому прямокутному футоні з аспидно-сірої ультразамші. Тернер лишився стояти, вільно опутивши руки. Конрой узяв із низенького емальованого столика, що розділяв їх, сріблястий рифлений інгалятор.

– Холіномодулятора?

– Ні.

Устромив інгалятор у ніздрю, шморгнув, тоді поклав на столик і спитав:

– А суші? Ми тут пару червоних окунів вивудили десь годину тому.

Тернер стояв на місці й не зводив із Конроя очей.

– Крістофер Мітчелл, – сказав той. – «Маас Біолабс». Головний їхній по гібридомах. Переходить до «Хосаки».

– Уперше чую.

– Не заливай. Може, вип'ємо?

Тернер похитав головою.

– Кремній уже нікому не треба, Тернере. Мітчелл зумів створити робочі біочипи, й тепер усі патенти в «Маас». Про це ти в курсі. Він спец із моноклональних утворень. Хоче піти. Ми з тобою, Тернере, йому допоможемо.

– Та я ніби на пенсії, Конрою. Мені й там на березі непогано було.

– Команда психодіагностів із Токіо це підтвердила. Ми ж тебе не вперше у вільному польоті перевіряємо, правда? Вона польова діагностка, на зарплаті у «Хосаки».

Тернер відчув тик у стегні.

– Нам кажуть, ти готовий. Після Нью-Делі вони трохи нервували, тому треба було пересвідчитись. Бонусом трішки терапії. Нікому не завадить, еге ж?

2. Марлі

Одягла все найліпше на співбесіду, та в Брюсселі дощило, а на таксі не було грошей. Від станції «Євротрансу» довелося йти пішки.

У кишені свого вихідного жакета – від Саллі Стенлі, хоч і з торішньої колекції – в побілілому від напруги кулаку стискала вже непотрібний зім'ятий телефакс. Адресу вивчила напам'ять, та викинути не було сил – як не було сил вирватися з заціпеніння, що прикувало її тепер до вітрини крамниці дорогого чоловічого вбрання й змушувало бездумно переводити погляд зі стриманих фланелевих костюмних сорочок за склом на відображення своїх темних очей.

Яка там робота з такими очима, куди там. На вогке від дощу волосся, що його варто було все-таки дозволити Андреа підрізати, ніхто й не гляне. Біль і байдужість у цих очах помітив би перший-ліпший – і вже точно таких штук не приховати від гера Йозефа Вірека, найменш імовірного з потенційних роботодавців.

Коли надійшов той телефакс, вона вирішила вважати його жорстоким жартом, спробою вкотре подокучати. Цього останнім часом не бракувало – дякувати пресі, її смикали так часто, що Андреа налаштувала на домашньому телефоні програму, яка фільтрувала всі виклики з номерів, відсутніх у телефонній книзі. Але саме тому, наполягала, вони й надіслали телефакс. Бо як іще до неї достукатись?

Та Марлі тільки хитала головою й загорталась у старий махровий халат подруги. Нашо Віреку, казково заможному колекціонеру

й філантропу, наймати скандальну колишню кураторку крихітної паризької галереї?

Тоді наставала черга Андреа хитати головою – вона втомилася від цієї нової, *скандально відомої* Марлі Крушхової, яка днями сиділа вдома й навіть вдягнутися іноді забувала. Спроба продати в Парижі однеєнку підробку – не така вже й нечувана дикість, як собі уявляє Марлі, казала вона. Якби преса не так істерично прагнула виставити того бридкого Гнасса дурнем – а він точно дурень, – історія й до новин не потрапила б. Його багатства й нестерпності вистачило, щоби про скандал навколо нього говорили цілі вихідні.

– Якби ти була не така симпатична, то й уваги привернула б менше, – посміхалась Андреа.

Марлі на це знов похитала головою.

– Та підробка – Аленова ідея. Ти ні в чому не винна. Забула?

Марлі мовчки пішла у ванну, кутаючись у зношений до дір халат.

У прагненні подруги втішити й допомогти вона вже відчувала напругу людини, змушеної ділити тісний простір із нещасною неплатоспроможною гостею.

Ще й на «Євротранс» довелося позичити.

Свідомим і болісним зусиллям волі Марлі вирвалася з замкнутого кола роздумів і злилася з густим, але неспішним потоком зосереджених брюссельських покупців.

Повз неї прослизнула, трохи зачепивши ліктем, дівчина в яскравих колготках і важкому шерстяному піджаку – завеликому, ніби з приятелевого плеча. Охайна, усміхнена. На наступному перехресті Марлі помітила крамницю марки, чий одяг і сама залюбки носила студенткою. Вбрання виглядало недосяжно молодіжним.

У збілілому стиснутому кулаку – телефакс.

Брюссель, Рю-о-Бьор, будинок 14, «Галері Дюпре».

Йозеф Вірек.

Секретарка в холодно-сірій приймальні «Галері Дюпре» виглядала так, ніби виросла просто на робочому місці – мов гарненька, але,

ймовірно, отруйна рослина, що пустила корені за врізаною в мармурову брилу глянцевою клавіатурою. Коли Марлі наблизилася, та підвела погляд. Марлі уявила, як клацнула й шурхнула діафрагма камери і відбиток її змарнілого образу майнув у віддалений куточок імперії Йозефа Вірека.

– Марлі Крушхова, – назвалась вона, ледве змусивши себе не витягати з кишені жалюгідний факсовий папірець і не розгладжувати його на полірованому мрамурі стійки. – До гера Вірека.

– Фройляйн Крушхова, гер Вірек не може бути сьогодні в Брюсселі.

Марлі спостерігала за рухом цих ідеальних вуст, цілком усвідомлюючи біль, якого завдає їй почуте, а разом і гостру насолоду, яку саме вчилася знаходити в розчаруваннях.

– Розумію.

– Однак він запропонував провести співбесіду в форматі сенсорного з'єднання. Коли ваша ласка, пройдіть у треті двері ліворуч.

Кімната була порожня й біла. На двох стінах висіло щось схоже на заляпані дощем картонні аркуші, попробовані різноманітними знаряддями. *Кататоненкунст*. Консервативного стибу. Такі роботи зазвичай охоче купують спеціальні комітети при радах директорів нідерландських комерційних банків.

Марлі присіла на низеньку оббиту шкірою лавку й нарешті дозволила собі розтиснути руку з аркушем. Крім неї, в кімнаті не було нікого, та вона підозрювала, що хтось за нею спостерігає.

– Фройляйн Крушхова. – Юнак у темно-зеленому робочому халаті стояв у дверях навпроти. – Будь ласка, заждіть хвилику й пройдіть крізь оці двері. Беріться за ручку повільно, впевнено й міцно, щоби забезпечити максимальний контакт зі шкірою долоні. Поріг переступайте обережно. Сподіваюся, просторова дезорієнтація буде незначною.

Марлі кліпнула.

– Перепро?..

– Сенсорне з'єднання, – пояснив технік і зник за дверима.

Вона підвелася, спробувала хоч трохи розгладити вогкі вилоги жакета, торкнулась волосся, вирішила, що краще його не чіпати, глибоко вдихнула й підійшла до дверей на тому боці. Пропозиція секретарки підготувала її до єдиного відомого їй сенсорного з'єднання – через симстим виділеним каналом «Белл-Європа». Вона чекала, що це буде шолом із дерматродами, а Вірек скористається очима довіреного пасивного спостерігача замість камери.

Та його багатство мало геть інші масштаби.

Узявшись пальцями за прохолодну латунну ручку, вона відчула, ніби та стиснулася й здригнулася, підлаштовуючись під температуру й фактуру шкіри в першу секунду контакту.

А тоді знову відчула метал – старий зелений залізний поручень, за який тепер зачудовано трималася, дивлячись униз і на панораму, що відкрилась попереду.

Вітер жбурнув у обличчя кілька дощових крапель.

Пахло дощем і вологою землею.

Мішанина дрібних деталей – власних спогадів про п'яний піюнік із митцями-однокашниками й довершених ілюзій Вірека.

Безсумнівно, перед нею розкривалася панорама Барселони. В задимленому небі ховаються химерні шпилі храму Саграда Фамілія. Схопилася за поручень другою рукою, в голові паморочилося. Вона знала це місце. Парк Гюель, занедбане казкове королівство Антоніо Гауді на голому пагорбі неподалік центру. Ліворуч велетенська ящірка в клаптиково-кахляній лусці завмерла посередині на гранітній гірці. Вода з кахляного вишкіру лилася на змарнілий квітник.

– Ви розгубилися. Страшенно перепрошую.

Йозеф Вірек сидів трохи нижче на зміїстій парковій лавці й горбив широкі плечі під м'яким пальтом. Риси обличчя все життя здавалися їй знайомими. Чомусь зараз пригадалося його фото з англійським королем. Вірек усміхнувся до неї. Голова велика, але напрочуд гармонійної форми. Темне сиве волосся коротко стрижене. Ніздрі завжди роздуті – ніби ловлять невидимі мистецькі й фінансові віяння.

У незмінних безоправних окулярах світлі блакитні очі здавалися величезними, та погляд був несподівано лагідним.

– Сідайте. – Він поплескав вузькою долонею по лускатій кахляній лавці. – Благаю, пробачте мені залежність від техніки. Вже понад десять років я живу в медкапсулі на штучному життєзабезпеченні. Не знаю навіть де. В якомусь передмісті Стокгольма. Чи пекла. Я хворий, Марлі. Посидьте зі мною.

Вона глибоко вдихнула, спустилася кам'яними сходами й перейшла брукований майданчик.

– Гер Вірек, два роки тому я слухала вашу лекцію в Мюнхені. Критика Фесслера і його «аутичного театру». Ви тоді здавалися здоровим...

– Фесслера? – Вірек зморщив засмагле чоло. – То був мій двійник. Голографічний, можливо. Від мого імені багато що робиться, Марлі. Певні складники мого статку набули відносної автономії – часом вони навіть воюють один з одним. Повстання на фіскальних околицях імперії. Однак із цілої низки непояснюваних причин факт моєї недуги так і не набув розголосу.

Марлі сіла поряд і кинула погляд на брудну бруківку між побитими носачами своїх паризьких черевиків. Тонка скалка світлого гравію, поіржавіла канцелярська заціпка, крихітне запилюжене висохле тільце бджоли чи шершня.

– Яке все неймовірно детальне...

– Так. Це нові біочили від «Маас». Вам, певно, варто знати, – змінив він раптом тему, – що про ваше особисте життя я поінформований не менш детально. Часом навіть детальніше, ніж ви самі.

– Справді?

Найлегше просто зосереджуватись на міському краєвиді, зрозуміла вона, й помічати точки, що їх запам'ятала за півдесятка студентських поїздок на канікули. Ось там, саме там мусить бути бульвар Ла Рамбла – із квітами, папугами, барами, де подають темне пиво й кальмарів.

– Так, мені відомо, що це коханець переконав вас, ніби вам до рук потрапив утрачений оригінал Корнелла...

Марлі міцно заплющила очі.

– Він замовив підробку – найняв двох талановитих студентів-митців і поважного історика, який саме переживав не найкращі часи... Заплатив їм із грошей, які вже встиг вивести з рахунків вашої галереї, як ви, мабуть, самі здогадалися. Ви плачете...

Марлі кивнула. Відчула, як до її зап'ястя торкнулися холодним вказівним пальцем.

– Я підкупив Гнасса. Підкупив детективів, які розслідували справу. Преса не варта підкупу – майже ніколи не варта. І зараз певна скандальність може навіть допомогти вам у роботі.

– Гер Вірек, я...

– Хвилинку. Пако! Дитино, ходи сюди.

Марлі розплющила очі й побачила хлопчика років шести в наглухо застігнутому темному сюртуку й коротких штанах, світлих гольфах і високих лакованих чоботах на гудзиках. Чоло прикрите хвилястим пасмом темного волосся. В руках якийсь предмет – ящик чи скринька.

– Гауді почав будувати цей парк 1900 року, – пояснив Вірек, – і Пако вбраний в одяг тієї епохи. Ходи сюди, малий. Покажи нам свій скарб.

– Сеньйор, – прошепестів Пако, вклонився, ступив уперед і простягнув предмет, який тримав у руках.

Марлі якийсь час сиділа й дивилася: проста дерев'яна коробка, передня стінка зашклена. Якісь речі...

– Корнелл, – вона раптом оговталася й забула про сльози. – Корнелл? – перепитала.

– Звісно, ні. Предмет, вмонтований у цей довгастих уламок кістки, – браунівський біоіндикатор. Це робота нашого сучасника.

– І є ще? Ще є такі коробки?

– Я знайшов сім. За три роки. Розумієте, Вірекова колекція – це така собі чорна діра. Неприродна щільність моїх статків безвідмовно притягує найрідкісніші витвори людського духу. Цілком незалежний від мене процес, яким я нечасто цікавлюся...

Та Марлі прикипіла поглядом до коробки, до втілених у ній нестерпної віддалі, туги й прагнення відняти втрачене. Була в ній

стриманість, ніжність і якась дитинність. За склом лежало сім предметів.

Витончена порожниста кістка – створена для польоту, точно взята з крила великого птаха. Три старовинні плати, покреслені золотавими лабіринтами. Гладенька кулька обпаленої білої глини. Клапоть почорнілого від віку мережива. Фрагмент чогось схожого на кістку з людського п'ястка – сірувато-білий, зі щільно підігнаним силіконовим гніздом із якимсь дрібним приладом, що, певно, мав зливатися зі шкірою власника, та циферблат розтріскався й почорнів.

Коробка була всесвітом, поезією, завмерлою на межі людського чуттєвого досвіду.

– Грасьяс, Пако.

Хлопчик і коробка зникли.

Марлі розгублено завмерла.

– О, даруйте, забув, що такі переходи для вас зарізкі. Але зараз нам час поговорити про ваше завдання.

– Гер Вірек, а Пако – це що?

– Підпрограма.

– Розумію.

– Я найняв вас для пошуку автора цієї коробки.

– Але, гер Вірек, із вашими ресурсами...

– До яких тепер належите й ви, дитя моє. Хіба ви не шукаєте роботи? Дізнавшись, якого удару по справах Ігнасса завдав той підробний Корнелл, я зразу зрозумів, що ви можете допомогти мені в цих пошуках. – Він повів плечима. – Визнайте, я трохи розуміюся на тому, як досягати бажаних результатів.

– Справді, гер Вірек! І так, я дуже хочу працювати!

– От і добре. Вас візьмуть у штат. Окрім того, у вас буде доступ до кредитної лінії – хоча, якщо треба буде придбати, скажімо, дорогу нерухомість...

– Нерухомість?

– Чи корпорацію, чи космічний апарат. У такому разі вам знадобиться мій непрямий дозвіл. Який ви, найімовірніше, матимете.

В усьому іншому можете чинити на свій розсуд. Хоча я радив би вам працювати у звичному масштабі. Бо інакше ви ризикуєте втратити інтуїцію, а в таких справах, як ця, інтуїція вкрай важлива. – Її знов саяйнула славнозвісна усмішка.

Марлі глибоко вдихнула.

– Гер Вірек, а якщо я не впораюся? Скільки в мене часу на пошуки цього митця?

– Усе життя.

– Даруйте, – і вона з жахом усвідомила, що говорить уголос, – але чи правильно я зрозуміла, що ви живете в... в медичному контейнері?

– Саме так, Марлі. І саме з позиції людини, яка доволі добре усвідомлює вичерпність своїх часових ресурсів, усіляко раджу вам цінувати кожну мить, відведену на життя у власній плоті. Кажу це вам як той, хто вже не може дозволити собі такої простої розкоші, бо ж клітини мого тіла по-донкіхотському рушили у власні самотні походи. Підозрюю, що коли б я був щасливішим чи біднішим, можна було би нарешті померти чи перекодуватися на якийсь придатний для цього носій. Та я, здається, дозволити собі таке не можу через хитросплетіння обставин, які зрештою змушують витратити на цю справу, коли не плутаю, близько десятої частини річного доходу. І це робить мене, певно, найдорожчим в утриманні інвалідом на світі. Мене, Марлі, неабияк зворушили ваші сердечні справи. Заздрю вашій упорядкованій плоті, що їх уможливорює.

І тоді вона на мить зустрілася поглядом із цими лагідними блакитними очима й, прислухавшись до тваринної інтуїції, чітко зрозуміла, що в надмірно заможних не лишається й краплі людського.

Ніч накрила небо над Барселоною, ніби повільна важка завіса, і Вірек разом із парком Гюель зникли, а Марлі отямилася на низенькій шкіряній лавці перед подертими картонками в мокрих плямах.

3. Боббі дає вілсона

Така проста штука ця смерть. Тепер він знав: вона просто стається. Провафлив на дрібку, і от вона вже – холодна, без запаху, чавить тебе, виростає одночасно з усіх чотирьох кутів клятої кімнати, мамчиної вітальні посеред Баррітауна.

Бляха, подумав він, у Двох-На-День срака зі сміху лусне – вперше вийшов і дав вілсона.

Єдиним звуком у кімнаті було тихе гудіння його щелеп – зуби стукотіли з надзвуковою частотою, коли нервову систему проїдало віддачею. Він бачив, як його заціпеніла рука дрібно тремтіла за пару сантиметрів від червоного пластмасового перемикача, котрий міг розірвати це вбивче з'єднання.

От гівно.

Він прийшов додому й одразу взявся до справи: ввів криголам від Двох-На-День і ввмікнувся, пішов просто на базу, яка мала стати його першою здобиччю. Це ж ніби так і працює: хочеш – роби. Заледве місяць минув, як у нього з'явилася ця мала «Оно-Сендай», а він уже знав, що не ходитиме решту життя баррітаунським хотдожником-подавайлом. Боббі Ньюмарк, відомий як Каунт Зіро, але тепер уже все. Це завжди не так показують, і вже точно не на початку. В тих історіях, що він бачив, дівчина чи напарник героя-кіберковбоя в останню мить з'являється в кадрі, зриває троди, б'є по червоному перемикачу. І тоді все добре, ти вижив.

Та Боббі був сам-один. Його нервову систему взяв під контроль кіберзахист бази даних за три тисячі кілометрів від Баррітауна, і він

це розумів. Була в цій зловісній темряві якась чарівна хімія, що змушувала його нестримно жадати повернення в кімнату – до тамтешнього килима цілком килимового кольору, і до фіранкового кольору фіранки, й до драглистого, мов желе, мнемолонового гарнітуру, й до хромованих стійок домашнього розважального модуля «Хітачі», що стояв у вітальні вже років шість.

Він старанно затулив ті фіранки, перш ніж умикатися, але зараз чомусь усе одно бачив крізь них кондо Баррітауна, які здіймалися бетонною хвилюю, що розбивалась об темні вежі Проектів. Хвиля вся поросла ріденьким коماشиним ворсом антен та замкнених у дротяні клітки супутникових тарілок і облуталась павутинням мотузок для білизни. Мамка його весь час через ті мотузки казилася, в неї самої сушарка була. Пригадав її добіла стиснуті кулаки на пофарбованому бронзівкою балконному поручні, на згинах зап'ясть сухі зморшки. Пригадав мертвого хлопця, якого несли з Великого майданчика на металевих ношах – у поліетиленовому мішку того ж кольору, що й поліцейська тачка. Упав і голову розбив. Упав. Головою вниз. Вілсон.

Серце стало. Здалося, ніби воно завалилось на бік і смикнулося, мов тваринка з мультика.

Шістнадцята секунда по смерті Боббі Ньюмарка. По смерті хот-догожника.

І раптом щось *насунулося*, щось несказанно велике, з-за найдальшого з найдальших країв усього того, що він тільки уявити міг, і торкнулося до нього.

::: **ЩО ТИ ТУТ РОБИШ? НАЩО ВОНИ З ТОБОЮ ОТАК?**

Голосдівчачий, волоссякаштанове, очітемні...

: **УБИВАЮТЬ УБИВАЮТЬ ЗАБЕРИ ЗАБЕРИ.**

Очітемні, зоріпустельні, футболкапісочна, волоссядівоче...

::: **ТА ЦЕ ПРОСТО ФОКУС, БАЧИШ? ТОБІ ЗДАЛОСЯ, ЩО ПОПАВ-СЯ. ГЛЯНЬ. Я ПОСЛАБЛЮ ТУТ, І ТИ ВІЛЬНИЙ.**

І серце його перекотилось на спину, і виштовхнуло з нього обід червоними ноженнями, і він, мов гальванізоване жабеня, смикнувся, впав зі стільця, і троди зірвалися з його чола. Сечовий міхур не

витримав, коли Боббі вдарився головою в «Хітачі», і хтось казав бля-бля-бля, тицьнувшись носом у пилюку килима. Голосдівчачий зник, зоріпустельні згасли, і раптом на мить пахнуло прохолодним вітром і сточеним водою камінням...

А тоді голова вибухнула. Він бачив це дуже чітко, звідкись здалеку. Як світлошумова граната.

Біле.

Світло.

4. До справи

Чорний вертоліт «Хонда» зависнув за двадцять метрів над восьмикутною палубою давно покинутої нафтодобувної платформи. Вже світало, й Тернер розгледів на цьому майданчику вицвілий трилисник біонебезпеки.

– У тебе там біонебезпека, Конрою?

– Тільки звична для тебе.

Хтось у червоному комбінезоні подавав знаки пілотові. Коли вони сідали, вихором від лопатей здійняло й віднесло в море клапті упаковок. Конрой ляснув по застібці на ременях безпеки й перехилився через Тернера, щоби відчинити люк. Із отвору по вухах ударив рев двигунів. Конрой стусонував Тернера в плече, кілька разів махнув перевернутою долонею, аби той устав, і вказав на пілота.

Тернер вибрався з сидіння й вистрибнув під громовий гуркіт пропелера, Конрой навпочіпки приземлився поряд. Вони по-краб'ячому, як заведено на вертолітних майданчиках, виповзли з позначеного трилисником посадкового поля. Від лопатевого вихору штани тріпотіли й обліплювали гомілки. Тернер ніс сіру термопластову валізу – весь свій багаж. Хтось спакував її за нього в готелі й довправив на «Цусіму». З раптової зміни звуку стало ясно, що вертоліт підіймається. Тернер озирнувся й побачив, як той без вогнів віддалився в бік суші. Коли гуркіт затих, почулися крики мартинів і плюскіт тихоокеанських хвиль.

– Колись тут хотіли гавань облаштувати, – сказав Конрой. – Нейтральні води, до даних нікому би діла не було. Поки на орбіті ще

ніхто не жив, у цьому кілька років був сенс... – Конрой рушив до лісу іржавих баштових опор. – За планом, який мені «Хосака» дала, ми мали б вивезти Мітчелла сюди, вичистити, посадити на «Цусіму» – і повний хід до мамки-Японії. Але я відповів, що *такі* плани мав у сраці. Якщо мааси нас вистежать, сюди вдарять зі всього, чого тільки серденько забажає. А в них же ж є ті потужності в Дістріто Федераль, точняк? От туди мааси засцють рипнутись точно, нема дурних шмаляти по сраному Мехіко-Сіті...

Хтось вийшов із тіні – контури голови спотворені лупатими окулярами приладу нічного бачення – і помахав їм тупорилим дірчастим дулом ленсінгівського голкостріла.

– Біонебезпека, – пояснив Конрой, коли обидва проходили повз охоронця. – Отут пригнися. І обережно, далі сходи слизькі.

На платформі смерділо іржею, занедбаністю й морською сіллю. Вікон не було. Бляклі молочно-білі стіни в розлапистих іржавих плямах. Флуоресцентні ліхтарі на батарейках, розвішані під балками щокілька метрів, заливали все зловісно-зеленкуватим докучливо нерівномірним і водночас різким світлом. У центральному приміщенні працювало принаймні десятеро людей – повільно й розслаблено-точно, як уміють досвідчені технарі. *Профі*, подумав Тернер. *Голів не підводять, говорять мало*. Було холодно, дуже холодно, і Конрой видав йому важку довгу куртку, всю в кишенях із клапанами й блискавками.

Бородань у бомбері на овчині армованою стрічкою примотував жмути оптоволікна до побитої перегородки. Конрой завзято сперечався про щось із темношкірою жінкою в такій само куртці, як у Тернера. Бородатий технар підвів голову від роботи й помітив його.

– Бліа-а, – протягнув, не встаючи з колін, – я знав, що роботка не з простих буде, але, схоже, ще й смаленим пахне. – Підвівся й за звичкою витер руки об джинси. Як і в решти технарів, на руках його були хірургічні мікропорові рукавички. – Ти ж Тернер. – Він вишкірився, зирнуv на Конроя й витяг із кишені куртки чорну пластмасову

фляжку. – На, погрійся. Ти мене знаєш. Я в Марракеші з тобою був. Айбіємника одного там у «Мітсу-Ген» переводили. Заряджав той автобус, яким ви з Французом у вестибюль готелю потім заїхали.

Тернер узяв фляжку, відкинув кришку, сьорбнув. Бурбон. Міцний, кислуватий – облік грудину й поніс тепло далі по тілу. Повернувши фляжку, бородань поклав її назад у кишеню.

– Дякую.

– Окі, – сказав бородань. – Звати мене Окі. Згадав?

– Ага, – збрехав Тернер. – Марракеш.

– Це в мене бурбончик там. Летів через Схіпхол, а там д'юті-фрі. А твій напарник, – знов зиркнув на Конроя, – щось не дуже розслабляється. Не так, як у Марракеші було, еге ж?

Тернер кивнув.

– Щось треба – ти кажи, – додав Окі.

– Типу?

– Може, випити. А ще в мене є білий із Перу, такий, знаєш, аж трохи жовтий. – Окі вишкірився.

– Дякую, – сказав Тернер, помітивши, що Конрой відвернувся від темношкірої. Окі теж це помітив, швидко сів навколішки й відірвав новий шмат стрічки.

– Це хто? – спитав Конрой, коли вивів Тернера за вузькі двері з побитими часом чорними засувами по боках. Крутнув вентиль, задраїв двері – механізм хтось напевне нещодавно змащував.

– Окі його звати, – відповів Тернер, роздивляючись нове приміщення. Менше. Дві лампи, складані столи, стільці – все нове. На столах – якісь прилади й інструменти під чорними протипиловими накривками.

– Друг твій?

– Ні. Працював раз на мене. – Тернер підійшов до найближчого стола й відкинув накривку. – Це що таке?

Консоль без маркування, напівзібрана – мов виробничий прототип.

– Кібердека «Маас-Неотек».

– Твоя? – звів брови Тернер.

– У нас їх дві. Одна на місці. Від «Хосаки». Вочевидь, найшвидша машина в матриці, а хосаківські навіть передерти схему й чили не можуть. Геть інакша технологія.

– Це від Мітчелла?

– Не сказали. Але коли вже нашим жокеям дали такі цяцьки погратися, значить, цей штрих точно потрібен на вчора.

– А хто в тебе консольник?

– Джейлін Слайд. Говорив із нею саме, – Конрой кивнув на двері. – А на місці лос-анджелеський хлопець, Раміресом звати.

– І як вони в ділі? – Тернер накрив консоль.

– Мають бути непогані, зважаючи на тариф. Джейлін за останні два роки собі некислу репутацію заробила, а Рамірес – її учень. Та, бляха, – перервався він, – ти ж знаєш, як із цими ковбоями буває. Хворі на всю голову...

– А де ти їх узяв? А Окі в тебе звідки, коли вже про це зайшло?

Конрой усміхнувся.

– Від твого агента, Тернере.

Тернер пильно подивився на Конроя і кивнув. Розвернувся, підняв за край наступну накривку. Кофри – пластмасові, полістиролові – щільно вкладені на холодній сталі стільниці. Торкнувся синього пластмасового футляра зі срібною монограмою S&W.

– Теж агент твій, – сказав Конрой, коли Тернер клацнув замком. У заглибині на світло-блакитному поролоні лежав пістолет – важкий револьвер із потворним барабаном під коротеньким дулом. – «Сміт-енд-Вессон Тактікал», під чотириста восьмі, з ксеноновим прожектором. Агент казав, тобі такий треба.

Тернер узяв пістолет у руку й великим пальцем клацнув по перевірці батареї прожектора. Червоний діод у горіховій накладці двічі блимнув. Відкинув барабан.

– Набої?

– На столі. Ручна закрутка, розривні кулі.

Тернер знайшов на столі прозорий бурштиново-жовтий пластмасовий куб, зняв лівою рукою кришку й витягнув один набій.

– Чому вони саме мене на цю справу взяли, Конрою?

Роздивився набій і обережно зарядив його в одну з шести камор барабана.

– Не знаю. Таке враження, ніби ти їм був потрібен від самого початку, щойно вони про Мітчелла почули...

Тернер різко крутнув барабан і загнав його назад у рамку.

– Конрою, я спитав, чому на цю справу взяли саме мене. – Тернер підняв пістолет обома долонями, витягнув руки й націлився просто в обличчя. – Що в них добре – як освітлення підходяще, видно крізь дуло – видно, чи є там набій.

Конрой ледь помітно хитнув головою.

– А може, видно його в якійсь із інших камор...

– Ні, – промовив Конрой дуже обережно, – цього не буде.

– Може, твої психіатри з психологами облажались, Конрою, га?

– Ні, – відповів той незворушно. – Вони не облажались, а ти не зможеш.

Тернер натис на гачок. Бойок ударив по порожній каморі. Конрой моргнув, розтулив рота, стулив, провів руки Тернера поглядом, коли той опускав револьвер. Одинок краплина поту збігла чолом і сховалася в брові.

– То як? – спитав Тернер, опустивши руку.

Конрой знизав плечима.

– Не треба цього гівна.

– Я аж так їм потрібен?

Конрой кивнув.

– Це твій бенефіс, Тернере.

– А де Мітчелл? – Тернер відкинув барабан і заходився заряджати порожні камори.

– В Аризоні. Десять півсотні кеме від кордону з Сонорою, в дослідницькому аркокомплексі серед пустелі. Північноамериканська філія «Маас Біолабс». Їм там усе навколо належить – і відрізок кордону, і та меса в зоні спостереження чотирьох супутників. Мучо непролізанте.

– І як нам туди зайти?

– А ніяк. Мітчелл сам вийде. Ми дочекаємось, заберемо, доставимо його сраку в «Хосаку» цілою й неушкодженою.

Конрой провів пальцем під розстібнутим коміром чорного поло й витягнув чорну нейлонову тасьму, а на ній – малий нейлоновий конвертик на липучці. Обережно розкрив, щось дістав і простягнув Тернерові на відкритій долоні.

– Ось. Таке він нам передав.

Тернер поклав револьвер на сусідній стіл і взяв предмет із Конроєвої долоні. Ніби роздутий сірий мікрософт, на одному кінці нейроштекер, на іншому – дивний круглястий наріст, ні на що не схожий.

– Що це таке?

– Біософт. Джейлін його вмикала, казала, що спершу здалося, ніби видача від штучного. Типу досьє на Мітчелла, а в кінці повідомлення для «Хосаки». Краще сам собі увімкни, тобі треба швидко в курс увійти...

Тернер перевів очі на Конроя з сірої штукенції.

– А як у Джейлін із ним усе пройшло?

– Казала, краще лежачи. Їй ніби не дуже сподобалось.

Від машинних снів завжди паморочиться по-особливому. Тернер улігся на незайманий зелений мнемолоновий матрац у імпровізованій спальні й увів мікрософт із досьє в гніздо. Нагрібало повільно – він навіть очі встиг заплющити.

Десять секунд – і розплющив. Учепився в зелену піну матраца, в голові паморочилося. Знов заплющив... І знов нагребло, поступово – мерехтливий непослідовний потік фактів і сенсорних даних, оповідь, зібрана з сюрреалістичних перескакувань і перемикань ракурсів. Відчуття було таке, ніби він летить на американських гірках, і сидіння під ним, і рейки рампи просто зникають – безсистемно, зненацька, нестерпно безконтрольно, – а тоді виникають на несподіваній висоті, й от уже швидкість інша, і напрямок інший після кожного випадіння в ніщо, лиш ті зміни не мали нічого спільного з фізичним

розташуванням у просторі – стосувались вони світосприйняття і знакових систем. Усе це точно не для людей.

Розплющивши очі, Тернер слизькою від поту долонею витягнув софт із-за вуха і якийсь час дивився на нього. Ніби прокинувся від кошмарного сну. Не від жахастика, де неусвідомлені страхи втілюються в чомусь простому й страшному, а від одного з тих, які пробирають несказанно глибше, до самого нутра, – де все цілком нормально, і жахає ця нормальність, бо все *ненормально*, і то вкрай...

Моторошно й бридко було від цієї *близькості*. Він поборов хвилю чистого переносу, доклавши всіх вольових зусиль до придушення почуття, так схожого на любов, – обсесивної ніжності, що виникає у спостерігача до об'єкта тривалого стеження. Розумів, що минатимуть дні, тижні, а в голові досі виринатимуть найдрібніші й найменш значущі подробиці Мітчеллового життя – дані про академічну успішність, ім'я коханки, аромат її важкого рудого волосся, просвіченого сонцем...

Він різко сів, і синтетичні підшви лунко ляснули по іржавій сталі підлоги. На ньому досі була куртка, і «Сміт-Вессон», схований у боковій кишені, боляче вдарився об стегно.

Це минеться. Післясмак Мітчеллового божевілля притупиться – точно як іспанська граматика забувалася начисто, щоразу коли він виймав мікрософт. Відчуте й побачене – лише досьє, зібране масівськими штучними інтелектами. Тернер поклав біософт у виданий Конроем чорний конверт на липучці, пригладив застібку великим пальцем, накинув тасьму на шию.

Тепер було чути, як хвилі ляскають об борти платформи.

– Шеф, – озвався хтось із-за брунатної армійської ковдри, що затуляла вхід до спального відсіку. – Конрой каже, час тобі проінспектувати особовий склад, а тоді ви з ним кудись відбудете. – Бородасте обличчя Окі показалося з-за ковдри. – Інакше б я тебе не будив.

– Я й не спав, – сказав Тернер і підвівся, рефлексивно розтираючи пальцями шкіру навколо завушного гнізда.

– І дарма, – відповів Окі. – В мене такі дерми є, вкладуть міценько на годинку, а тоді шибонуть якимсь там чудотворним стимулятором, і ти вже на ногах при ділі, реально...

Тернер похитав головою:

– Веди до Конроя.

5. Робота

Марлі заселилася в готельчик із живими рослинами у важких латунних вазонах і коридорами, вимощеними кахлями, що нагадували потерту мармурову шахівницю. Ліфт – золочена фігурно кована клітка, на стінках панелі з рожевого дерева, пропахлі лимонною олією й сигарилами.

Її номер на п'ятому поверсі. Єдине високе вікно, яке можна відчинити, виходило на проспект. Коли усміхнений порт'є пішов, вона повалилася в плюшеве крісло, що приємно контрастувало зі стриманим бельгійським килимом. Востаннє розстібнула блискавки на старих паризьких черевиках, скинула їх і втупилася в десяток пакетів, що їх порт'є розставив на ліжку. *Завтра*, сказала собі, *треба купити валізу. І зубну щітку.*

– Я в шоці, – промовила до пакетів на ліжку. – Треба бути обачнішою. Тепер усе ніби уві сні.

Глянула вниз і побачила, що колготки пішли стрілками на великих пальцях обох ніг. Похитала головою. Нова сумочка лежала на білому мармуровому столику біля ліжка – чорна, з товстої фарбованої телячої шкіри, м'яка, мов фламандське вершкове масло. Сумочка коштувала більше, ніж Марлі завинила би Андреа, якби платила свою частку оренди, але й ніч у цьому готелі коштувала не менше. В сумочці – паспорт і кредитний чил, виданий у «Галері Дюпре» й прив'язаний до її особового рахунку в орбітальній філії «Недерландс Альгемен Банк».

Пішла у ванну кімнату й покрутила гладенькі латунні вентиля над великою білою ванною. Гаряча вода шипіла крізь японський

фільтр-аератор. Готель надавав набір косметики – пакетики з солями, тюбики з пінками й ароматичними оліями. Вичавила олію в гарячу воду й почала знімати одяг. Коли скидала на підлогу жакет від Саллі Стенлі, всередині щось урвалось, як від важкої втрати. Ще година тому цей придбаний торік жакет був її улюбленим предметом одягу й, певно, єдиною в житті справді дорогою річчю. Тепер його вносять разом зі сміттям. Можливо, перекочує на якусь із брюссельських блошок, де вона студенткою вишукувала такі речі...

Кімнату заповнила ароматна пара, дзеркала задиміли й потекли, розмиваючи її оголене відображення. Отак запросто? Золотий кредитний чип від Вірека викупив її зі злиднів і переселив у цей готель із білими рушниками, такими чистими й товстими, аж дряпучими? Свідомість плуталася – ніби вона тремтіла на краю страшного провалля. Цікаво, яку владу дають гроші, коли їх досить – по-справжньому досить? Вона підозрювала, що тільки Віреки могли б розуміти це достеменно, та цілком імовірно, що функція такого розуміння в них вимкнена, й розпитувати Вірека про заможне життя – все одно, що намагатися дізнатись більше про воду від риби, яка в ній плаває. Так, дороженька, вода мокра. Так, дитя моє, багатство тепле, ароматне, дрялучо-рушникове. Переступила бортик ванни і лягла.

Завтра вона піде стригтись. В Парижі.

Телефон Андреа дав шістнадцять гудків, перш ніж Марлі згадала про ту її програму. Вона досі ввімкнена, і цього дорогого брюссельського готельчика точно немає в телефонній юнізі. Потягнулася, щоби покласти слухавку на мармуровий столик при ліжку, і телефон тихо дзенькнув один раз.

– Вам пакунок кур'єром із «Галері Дюпре».

Коли порт'є – цього разу молодший і смаглявий, можливо, іспанець – пішов, вона віднесла пакунок до віюна й покрутила в руках. Загорнутий в аркуш паперу ручної роботи, темно-сірий, складений у тій хитромудрій японській манері без клею й стрічки, що варто раз розгорнути – і вже ніколи назад не складеш. Назва й адреса галереї –

тисненням у кутку, а її прізвище й назва готелю – посередині, від руки, бездоганно каліграфічним почерком.

Марлі розгорнула пакунок – у руках опинилися новий браунівський голографічний проектор і плаский прозорий пластиковий конверт. У конверті сім пронумерованих голографічних картриджів. За вузьким ґратчастим балконом надвечірнє сонце золотило дахи Старого міста. Знизу було чути сигнали авто й дитячі крики. Вона зачинила вікно й підійшла до письмового стола. Браунівський проектор – гладенький чорний прямокутник на сонячній батареї. Перевірила заряд, дістала з конверта перший картридж і вставила його в апарат.

Коробка, яку вона вже бачила у Вірековому віртуальному конструкті барселонського парку, розквітла над проектором – зображення чітке, ніби кришталеве, якісне, як у найкращих музеях. Кістки й золото плати, мертве мереживо, бліда кулька з білої глини. Марлі похитала головою. Як хтось зумів розкласти ці уламки й клапті, цей мотлох так, що за душу бере і серце терзає, мов риболовний гачок, аж уже не зіскочиш? А тоді кивнула сама собі. Це можливо, і вона вже таке бачила – так багато років тому вмів чоловік на прізвище Корнелл, той теж робив коробки.

Тоді зиркнула ліворуч – на елегантний аркуш сірого обгорткового паперу. Вона цей готель навмання вибрала, коли втомилася гуляти по крамницях. Нікому не казала, що тут ночуватиме, і вже точно не повідомляла про це нікому з «Галері Дюпре».

6. Баррітаун

Його вирубило десь годин на вісім, коли вірити годиннику на мамчиному «Хітачі». Прокинувся – ось, запилюжений, перед очима, а в стегно щось тверде тисне. «Оно-Сендай». Перекотився на живіт. Тхнуло підсохлою блювотиною.

І от він уже в душовій, як опинився там – невідомо, стояв одягнений, крутив крани. Нігтями дер обличчя, тягнув шкіру. На дотик мов гумова маска.

Щось сталося.

Щось погане, страшне, але він не розумів, що саме.

Вогкий одяг купую осів на кахляній підлозі. Зрештою він вийшов із кабінки, підійшов до мийки, відкинув із очей мокре волосся і глянув на обличчя в дзеркалі. Боббі Ньюмарк, усе нормально.

Ні, Боббі, не нормально. Все ненормально.

Накинув на плечі рушник і, крапаючи на підлогу, пішов вузьким передпокоем до своєї кімнати – крихітного кюнопоподібного приміщення в глибині квартири. Голографічний порнопроектор прокинувся, щойно Боббі переступив поріг, і півдесятка дівчат заусміхалися хтиво й радісно. Здавалося, ніби вони стоять десь за стінами, в туманно-блакитному просторі, а їхні білосніжні усмішки й пружні юні тіла неоновно світяться. Двійко виступили на перший план і заходилися пестити одна одну.

– Припиніть.

За його командою проектор вимкнувся, й примарні дівчата зникли. Та штука колись належала старшому братові Ліна Воррена;

зачіски і вбрання на дівчатах були старомодні й трохи навіть смішні. Можна говорити з ними, і вони робитимуть одна з одною чи з собою що скажеш. Боббі пригадав, що в тринадцять був закоханий у Бренді – ту, яка в синіх латексних штаних. Зараз пристрій він умикав переважно задля ілюзії розширення простору в тісній комірчині, що слугувала спальнею.

– Щось, бляха, сталося, – промовив Боббі, натягаючи чорні джинси й майже чисту футболку. Похитав головою. – Але що, *що за срань*?

Може, стрибок напрути на лінії. Може, атомники на станції щось намутили. Може, база, до якої він ліз, сама завалилася, а може, хтось її саме брав з іншого сектора... Але всередині осіло відчуття *зустрічі* – з кимось, хто... Він мимоволі простягнув праву руку, розчепірів пальці, ніби благаючи про допомогу.

– Бля.

Пальці стиснулися в кулак. І все пригадалося; спершу відчуття чогось величезного, *справді* величезного, яке ніби насувалося на нього крізь кіберпростір, а тоді образ тієї дівчинки. Засмагла, худенька, сидить навпочілки в дивній темряві, що світиться тисячами зір і дихає вітром. Та варто подумки наблизитись – усе виблизає.

Він відчув голод, узув сандалі й пішов на кухню, витираючи волосся вогким рушником. Минаючи вітальню, помітив діодку на «Оно-Сендай», що докірливо світила з килима.

От срань.

Стояв і дихав крізь зуби, мов обпікся. Ще в мережі. Чи може вона бути досі на зв'язку з тією базою, яку він хотів узяти? Чи знали вони, що Боббі не вмер? Він і гадки не мав. Але номер його в них уже є точно. Бо він не дав собі клопоту наставити засліпок і заплутати сліди, щоби сигнал не змогли відстежити.

У них є адреса.

Забувши про голод, Боббі рвонує у ванну й порпався в купі мокро-го одягу, доки не знайшов кредитний чип.

Двісті десять нових єн він заничкував у порожнистому пластмасовому рукаві і викрутки зі змінними бітами. Надійно сховавши викрутку й чип у кишенях джинсів, узувся в найстаріші й найважчі свої черевики, а тоді вивудив з-під ліжка купу лежалоного брудного одягу. Вибрав чорну брезентову куртку з десятком кишень, одна з них – місткий відсік у спинці на попереку, такий собі вишитий під підкладку рюкзака. Під подушкою ховав японський викидний ніж із оранжевим рукав'ям – його прилаштував у вузьку кишеню на лівому рукаві куртки, бликоче до маюжети.

Голографічні дівчата знову виступили зі стін, коли він ішов геть;
– Боббі, Боббі, повертайся, розважимося...

Зайшов у вітальню, висмикнув «Оно-Сендай» із «Хітачі», оптоволоконний кабель змотав і сховав у кишеню. Те саме зробив із тродами, тоді прилаштував деку в задню кишеню куртки.

Фіранки були на місці. Всередині хвилиною здіймалася дивна радість. Він іде геть. Мусить піти. Він уже забув про ніжність, збурену короткочасною зустріччю зі смертю. Обережно розсунув фіранки – лише на палець – і визирнув у вікно.

Вечоріло. Ще години зо дві, й на темних громадинах Проєктів заблимають перші вогні. Великий майданчик розкинувся вниз, мов бетонне море. Проєкти здіймалися десь далеко на іншому березі – величні прямокутні споруди, чії контури пом'якшувалися тут і там прилаштованими балконними теплицями, рибними фермами, опалювальними сонячними панелями й усюдисущими саморобними супутниковими антенами.

Дві-На-День мусив би бути десь там, спати на вершині світу, якого Боббі й не бачив ніколи, – світу соціальних аркокомплексів. Дві-На-День спускався у справах – переважно до баррітаунських хотдожників – а потім повертався нагору. Боббі завжди чомусь здавалося, що воно дуже класно там нагорі, стільки життя на балконах уночі – там між змазаними штрихами червоного світла на вугільному тлі вовтузилися діти в спідньому, мов мавпенята, такі малі, що й не розгледіти здалеку. Бувало, що вітер мінявся, й тоді над Великим

майданчиком пливли запахи їжі з тамтешніх кухонь, а бувало, що й планер злітав звідкись звідтам, із невидимих верхівок. І весь час чулася ритмічна мішанина з мільйонів динаміків, музику хвилями доносили і відносили назад вітер.

Дві-На-День ніколи не розповідав про життя чи де жив. Дві-На-День говорив по ділу, а коли не по ділу, то про жінок. Від розповідей Двох-На-День про жінок Боббі нестерпно кортіло втекти з Баррітауна, і він знав, що крутитися з ділками – єдиний квиток назовні. Але зараз ділок йому був потрібен для іншого, бо зараз Боббі поняття зеленого не мав, у що вліз.

Може, Дві-На-День йому пояснив би, що коїться. Не повинно там було бути нічого смертельного, біля тієї бази, яку йому доручив Дві-На-День, а тоді дав поганяти потрібну для діла програмку. А Дві-На-День радо давав поганяти чи перепродавав що завгодно, коли за це нічого не буде. Тому Дві-На-День мусив бути в курсі. Він точно щось знав.

– У мене навіть номера твого нема, мужик, – промовив Боббі до далеких Проєктів і відпустив фіранки. Може, мамці щось лишити? Записку? – До сраки, – озирнувся він на кімнату, – *вшиваюсь*, – і вийшов за двері, рушивши коридором до сходів. – *Назавжди*, – додав і з ноги розчахнув двері на вулицю.

На Великому майданчику було відносно безпечно, коли не рахувати одного голого до пояса пиловика, який саме вів запеклу суперечку з Богом. Боббі обійшов пиловика здалеку – той кричав і рубав руками повітря, мов каратист. На босих ногах – плями сухої крові, а на голові – залишки чогось схожого на стрижку лобника.

Великий майданчик – територія нейтральна, принаймні теоретично, а лобники ніби союзники готичних. Зв'язки в Боббі з готичними були міцні, хоча він і лишався самостоем. Самостоем у Баррітауні бути непросто. Коли озлоблене бурмотіння за спиною затихло, Боббі спало на думку, що угруповання якось упорядковують тутешнє життя. Коли ти готичний і тебе казуал підрізав – нічого дивного. Може, якщо в причинах розібратися, виявиться якась дурня, але правила

є правила. А от самостоїв підрізали пиловики з пронюханими мізками або якісь заблудлі хижі психи, що їх сюди аж із Нью-Йорка заносило, як того минулорічного типочка, Збирача прутнів, який трофеї по пакетиках розпикував і носив у кишені...

Боббі, здається, намагався прокласти маршрут утечі з цієї місцевості, відколи народився. Тепер він ішов уперед, і кібердека в спинній кишені постукувала по хребту з кожним кроком. Так, ніби підганяла шурувати звідси.

– Ну що, Дві-На-День, – звернувся Боббі до громадин Проєктів, – от би тобі звідтам спуститися й тусувати зараз у Леона, щоби я тебе знайшов, правда ж?

У Леона Дві-На-День сьогодні не тусував.

І ніхто не тусував, коли не рахувати самого Леона, який длубався в таємничих нутрощах телешифратора розігнutoю скріпкою.

– Чого просто не взяти молоток і не постукати нормально, поки та срань не запрацює? – спитав Боббі. – Користі стільки ж.

Леон підвів очі. Йому було десь за сорок, точно не скажеш. Здається, в нього й шкіра якогось невизначеного кольору, ну, чи в певному світлі набувала такого кольору, ніби він єдиний у світі представник невідомої раси. Купа надто випуклих лицьових кісток, матово-чорне волосся. В його підвальному піратському клубі Боббі постійно тусував останні два роки.

Леон утупився в Боббі замиленим поглядом моторошних очей – перламутрово-сірих, ніби затягнутих прозорою оливковою плівкою. Ті очі нагадували Боббі про устриць і лак для нігтів, а про таке не надто приємно думати в зв'язку з чиймись очима. Колір такий, як от іноді барні стільці оббивають.

– Я тільки сказати хотів, що таке гівно колупанням не полагодиш, – розгублено додав Боббі. Леон повільно похитав головою й знов узявся досліджувати нутрощі шифратора. Люди платили, щоби тут тусувати, бо Леон піратив іношоу й симстим із кабельного й показував

таке, до чого пересічні баррітаунці в житті б не доступилися через бідність. У глибині клубу збирались ділки й можна було випити «за внесок» – наливали самогон звідкись із Огайо, присмачений синтетичним апельсиновим наповнювачем, який Леон десь мутив у промислових об'ємах.

– Цеє, Леоне, а скажи, – озвався знов Боббі, – не бував тут Дві-На-День останнім часом?

Нестерпні очі зосередилися на Боббі й аж надто довго його роздивлялися.

– Ні.

– Може, вчора?

– Ні.

– Може, позавчора?

– Ні.

– Ой. Добре. Дякую.

Немає сенсу доскілюватися до Леона. Купа причин цього не робити насправді. Боббі оглянув велике тьмяне приміщення – симстим-центри, погаслі екрани кіношоу. Клуб займав вервечку майже однакових приміщень у підвалі напівжитлової панельки з модулями для квартир-одинаків і малих промислових цехів. Хороша звукоізоляція – музики майже не чути зовні. Ночами Боббі частенько вивалювався з Леонового клубу з купою хімії й шумом у голові в зовнішній світ, що здавався чарівним мовчазним вакуумом, і вуха гули аж до дому на тому боці Майданчика.

Тепер у нього лишалася година, доки почнуть сходитися перші готичні. Ділки – переважно темношкірі з Проєктів чи білі з міста або інших передмість – не вийдуть на роботу, доки не збереться досить готичних, щоби було з ким працювати. У ділків репутація псується, коли довго сидіти й чекати, бо тоді й не заробиш, а без заробітку жоден ділок, який себе поважає, не стане тусувати в Леона чисто для задоволення. Окрім готичних, тут тусують переважно тупі хотджонки, і то тільки по вихідних – приходять зі своїми дешевими деками й дивляться кіношоу, де японці кригу ламають.

Але Дві-На-День не з таких, казав собі Боббі, йдучи вгору бетонним сходами. Дві-На-День уже прокладав собі шлях. Геть із Проєктів, із Баррітауна, з Леонового клубу. Шлях до великого міста. До Парижа чи там до Тіби. Дека гупала по спині. Згадав, що картридж із криголамом, позичений у Двох-На-День, досі всередині. Пояснювати комусь, нащо він там, не хотілося. Боббі проминув ятку з пресою. Жовтий факс нью-йоркського видання «Асахі Шімбун» тягнувся за плексигласом вітрини в дзеркальній рамі. Деся в Африці уряд пішов у відставку, росіяни щось там роблять на Марсі...

Була та пора, коли все бачиш дуже чітко, кожну дрібницю аж ген у кінці вулиці бачиш, свіжу зелень на чорних гілках дерев, що ростуть із отворів у бетоні, й відблиски сталевих накладок на черевиках якоїсь дівчини на наступному перехресті – ніби дивишся крізь таку особливу воду, яка загострює зір, хоча надворі вже майже темно. Він розвернувся, закинув голову й роздивлявся Проєкти. Були поверхи, які ніколи не світилися, – може, закинуті, а може, там просто затемнені вікна. Що там робиться? Може, питає колись у Двох-На-День.

Глянув час у ятці на рекламному годиннику з логотипом коли. Мати вже мала б повернутися з Бостона – і повернулася, певно, бо інакше своє улюблене мило пропустить. Нову дірку в голові собі зробила. Вона психічка просто – все нормально було з тим її гніздом, яке в голові мала ще до його народження, але вона стільки років скинула про перешкоди, роздільність і сенсорні витоки, що тепер узяла кредит і поїхала в Бостон ставити якусь срану дешеву заміну. Якесь таке місце вибрала, що й записуватися наперед не треба. Заходиш, і зразу ту штуку в голову вкручують... Він чітко собі уявляв, як вона заходить додому з пляшкою в пакеті під пахвою, навіть пальта не знімає, тупо йде до «Хітачі», вмикається, і те мило їй мізки промиває шість годин поспіль. Очі скляні, а коли серія класна, то й спинку пускає. Ідесь раз на двадцять хвилин елегантненько так, по-жіночому сьорбає з пляшки.

Вона такою була, скільки Боббі себе пам'ятав, – сповзала потроху в синтетичне белькотіння, в симстимові серіали, про які доводилося вислуховувати все життя. Іноді досі виникала моторошна підозра,

ніби персонажі, про яких вона торочить, – якісь їхні родичі, багаті красиві тітки й дядьки, котрі могли би про них і згадати, якби він не був таким малим гівнюком. Тепер він думав, що це, може, й правда, – вона в те гівно втикала всю вагітність, а так і було, сама казала, і от він, крихітний зародок на прізвище Ньюмарк, коцюрбився в утробі, де відлунювали тисячі годин усяких там «Важливих людей» і «Атланти». Але уявляти, як було там, у животі Марші Ньюмарк, йому не подобалося. Від цього чомусь піт виступав і трохи ніби як нудило.

Мамка Марша. Десь тільки рік тому, чи що, Боббі непогано зрозумів, як влаштований світ, – принаймні тепер йому так здавалося – і йому було цікаво, як це його мамка досі спромагається собі там місце знаходити, хоча її майже витіснило разом із пляшкою й привидами, що говорять до неї крізь гніздо в черепі. Бував іноді в неї особливий настрій, особливо коли встигала добряче хильнути, – порозказувати Боббі історії про його батька. Десь із чотирьох років він розумів, що це дурня, бо історії завжди обростали новими подробицями, але все одно довго знаходив у тих її розповідях задоволення.

За кілька кварталів від Леонового клубу Боббі помітив між будинками проїзд для вантажівок, відгороджений від вулиці свіжопофарбованим сміттєвим контейнером, – синя фарба поблискувала на пощербленій дірявій блясі. Вгорі світила самотня галогенка. Він придивився собі зручний паралет і всівся так, щоби не розчавити «Оно-Сендай». Іноді просто треба зачекати. Цього він, серед іншого, навчився в Двох-На-День.

Із переповненого бака стирчав розмаїтий промисловий брухт. У Баррітауні, як і всюди, були свої сірі виробники – сектор «тіньової економіки», як казали в новинах балакучі голови, та Боббі переважно не надто прислухався до балакучих голів. Просто схемки. В усіх своїй.

Нетлі дрібно нарізали криві орбіти навколо галогенки. Боббі бай- дуже спостерігав за трьома дітьми – може, років по десять, не більше, – які видерлися, мов скелелаз, синьою стіною бака по брудній білій нейлонці з саморобним гаком, що колись, певно, був вішаком для одягу. Коли останнє дісталось верху й зникло за бортом серед

завалів пластику, лінву швиденько затягли нагору. В баку зашаруділо й заскрипіло.

Точно як я, думав собі Боббі, теж колись так робив, тлягав зі смітників усяку знайдену там дивину. Колись сестра Ліна Воррена майже цілу людську руку знайшла – загорнуту в зелений поліетилен і перев'язану гумками.

Коли в мамки Марші траплялися двогодинні напади набожності, вона вривалася до кімнати Боббі, вигрібала весь його улюблений непотріб і ліпила на стіну над ліжком якесь релігійне голографічне страховидло. Ісуса там, чи Габбарда, чи Пресвяту Діву – їй чхати було, головне під настрій. Якийсь час Боббі це страшенно вибішувало, а тоді він виріс, вийшов у вітальню з клепальним молотком і заніс його над «Хітачі» – мовляв, ще раз до моїх речей торкнешся, я твоїх друзів порішу, ма, і то всіх одразу. Більше вона так не робила. Але голограми ті на Боббі все-таки трохи вплинули, бо хлопець почав думати про релігію як про штуку, яку ще обміркує колись потім. У принципі, як він розумів, є люди, котрі без цієї срани не можуть, і завжди були, як він здогадувався, просто він не з таких – і тому міг.

Одне зі сміттярент визирнуло з-за борту бака, примружилось зосереджено, дослідило місцевість і знову зникло. Щось калатало й скрипіло. Бліді ручки підняли покоцану металеву каністру і виштовхнули її на нейлоновій лінві. *Нормальна здобич*, подумав собі Боббі, *можна збирачам кольормету здати й заробити трохи*. Каністру спустили на землю десь за метр від його черевиків, а коли та приземлялася, то крутнулася на лінві, й стало видно рогату позначку біонебезпеки.

– Альо, шо за нафіг? – промовив він і рефлекторно прибрав ноги.

Одне з'їхало вниз і вирівняло каністру, щоби та не впала. Спустилися ще двоє. Тепер Боббі бачив, що вони навіть менші, ніж йому здалося.

– Чуєте, ви в курсі, що там реально небезпечна срань може бути? Ракова чи ще якась.

– Піди псу відлижи – язика до крові злижи, – порадив перший, а тоді всі троє висмикнули гак, змотали лину, потягли каністру кудись за ріг і зникли з поля зору.

Він вичекав півтори години. Досить. У Леона вже мав збиратись народ.

У головній залі позувало зо два десятки готичних – вони, мов виводок динозавриків, поклёвували повітря пружними лакованими начосами. Більшість наближалася до готичного ідеалу; високі, худі, жилаві, але з нальотом загрозливої жвавості – мов молоді атлети на перших стадіях туберкульозу. Замогильна блідість – обов'язкова, волосся – за визначенням чорне. Боббі знав, що від тих, хто не зміг вписати своє тіло в субкультурні канони, слід триматися подалі. Готичний курдупель – проблеми, готичний жиробас – певна смерть.

І от він спостерігав тепер, як усі переливаються й мерехтять у Леоновому підвалі, мов якась збірна істота, мов колонія слизовиків – зубчаста, зтягнута в чорну шкіру, наїжачена сталевими шипами. Обличчя майже однакові, риси підігнані під давні архетипи, назбирані по архівах кіношоу. Боббі вирішив підійти до діна, який вирізнявся з натовпу винятково мистецьким вбранням і волоссям, що здіймалося гребенем, мов у охочого до спарювання нічного ящера.

– Брате, – почав, не впевнений, чи вже колись із ним знайомився.

– Друзе мій, – неохоче протягнув дін. За щокою його випиналася жуйка. – Це Каунт, мала, – пояснив своїй дівчині. – Каунт зіро інтерпт, типу, занулити після переривання. – Він провів довгою блідою долонею зі свіжим рубцем по спині дівчини й підмацав її за зад крізь шкіряну спідницю. – Каунт, це моя киця. – Готична подивилася на Боббі дещо зацікавлено, але не так, як зазвичай дивляться на представників людського виду, а радше як на рекламу товару, про який чули, але купувати не збиралися.

Боббі роззиринувся. Байдужі обличчя, жодного знайомого. Двох-На-День не було.

– Цеє, а скажи, – довірчо почав він, – ти ж тут знаєш усіх і таке інше, а я саме друга одного шукаю, такого близького друга, ділового, – готичний на цих словах поважно кльонув повітря волоссяним гребенем, – Дві-На-День його звати...

Боббі замовк. Готичний тупо зиркнув і надув бульку. Дівчина всім своїм виглядом демонструвала нудьгу й нетерпіння.

– Технар, – додав Боббі й, підвівши брови, уточнив, – чорний технар.

– Дві-На-День, – повторив готичний. – Точняк. Дві-На-День. Еге ж, юццо?

Дівчина струснула головою й відвернулася.

– Знаєш його?

– Точняк.

– Тут він сьодні?

– Ні, – відповів готичний і тупо всміхнувся.

Боббі розкрив рота, закрив, умовив себе кивнути.

– Дякую, брате.

– Усе для тебе, друже мій.

Ще година, і все те саме. Стільки білого, крейдяно-блідого, готичного білого. Пласкі великі очі їхніх дівчат, шпильки чобіт – мов чорні голки. Боббі старався триматися подалі від зали з симстимом, де Леон саме крутив якийсь стрьомний трахач у джунглях, що заносив увесь час то в одну тварину, то в іншу, – від такого навіженого злягання в кронах дерев трохи паморочилося. Він уже досить зголоднів, щоби почати випадати з дійсності, хоча, можливо, це давалися ознаки опіки чи що там із ним сталося перед тим, і от уже було важко зосередитись, і в голову лізли несподівані думки. Скажімо, хто це забивався на дерева, де живе купа зміїв, і чіпляв симстимові дроти на отих щуроподібних тварюк?

Але готичні на таке велися, їм аби в кого вмикатися. Трусяться, ногами тупають і взагалі поводяться, зовсім як ті деревні щури. Це в Леона гаряча новинка, мабуть, вирішив Боббі.

Ліворуч від нього – подалі від симстиму – стояло двоє дівчат із Просектів, чиє химерне вбрання різко виділялося на монохромному готичному тлі. Довгополі чорні фраки наопашки, під ними тісні жилетки з цупкого візерунчастого червоного шовку, поли пишних білих сорочок закривають ноги аж до гомілок. Темні обличчя сховані під широкими брилами капелюхів, розцяцькованих старовинним золотом – шпильками, амулетами, зубами, механічними годинниками. Боббі крадькома спостерігав за ними; такий одяг собі можуть дозволити тільки люди з грішми, але коли полізти, сраку так надеруть, що забудеш, як звали. Якось Дві-На-День приходив із Проектів у крижано-блакитному плюшевому прикиді з діамантовими пряжками при колінах, так ніби просто перевдягтися не мав часу, – але Боббі й бровою не повів, удав, ніби технар у шкірянці, як завжди, бо второпав, що широта поглядів – це для діла життєво важливо.

Спробував уявити, як підходить до них увесь такий спокійний – і одразу до справи: «О, ви, леді, напевне знаєте мого доброго приятеля, містера Дві-На-День?». Та вони були старші, вищі, і в їхніх рухах відчувалося почуття власної гідності, яке спантеличувало. Скоріш за все, сміятимуться, а йому цього чомусь зовсім не хотілося.

А хотілося йому зараз – і то дуже сильно – якоїсь їжі. Намацав кризь джинси кредитний чип у кишені. Мабуть, треба піти на той бік вулиці й сендвіч узяти... А тоді згадав, чого тут опинився, і спроба заплатити чипом одразу здалася невдалою ідеєю – якщо його під час набігу засікли, то й номер чипа вже мають, і коли він скористається ним зараз, то засвітиться в кіберпросторі, засяє в баррітаунській мережі, мов той ліхтар на порожній темній трибуні стадіону. Була й готівка, та нею за їжу не розплатишся. Мати готівку не проти-законно, просто ніхто не платить нею за законні штуки. Доведеться шукати собі готичного з чипом, дати йому нових єн на потрібну суму, скоріш за все, за грабіжницьким курсом, а тоді змусити заплатити за їжу. І як, чорти б їх побрали, він отримає решту?

Може, ти просто висадився на рівному місці, казав собі Боббі. Він не знав напевне, що його відстежують, а база, яку він узяти хотів,

цілком собі безпечна, ну, чи мала бути безпечна. Саме тому Дві-На-День і казав йому чорною кригою не перейматися. Бо хто захищати-ме якесь там ванільне порнокіно програмами зі смертоносною віддачею? Все як мало бути; він іде й тягне кілька годин оцифрованого кіно – нового, яке ще не дістати на підпільному ринку. Це ж не та штука, за яку вбиватимуть...

Але хтось-таки спробував. І сталося ще дещо. Щось зовсім інакше. Він видерся сходами з Леонового підвалу. Ясно, що про матрицю він знає небагато, але про такі стрьомні штуки й не чув... Є якісь байки про духів, це так, і багато хотдожників клянуться, що всіляке в кіберпросторі бачили, але він таких уважав просто вілсонами, які вмикалися й напилжувались, а в матриці з галюцинаціями все добре, як будь-де...

Може, саме це й сталося, подумав Боббі. Голос той просто супроводжував умирання – коли кардіо рівна, мозок вигадує якусь божевільну дурню, аби тільки тебе заспокоїти, а там, де база лежить, щось сталося – може, напрута впала в мережі, й тому крига відпустила його нервову систему.

Може. Але напевне він не знав. Чужий на цьому районі.. Останнім часом невігластво почало допікати, бо заважало робити необхідні ходи. Раніше він не замислювався, наскільки мало взагалі будь про що знає. Насправді аж до того, як став хотдожником, Боббі думав, ніби про все знає скільки треба. Готичні такі – саме тому вони лишаться тут і всі мізки собі пропилюють, когось із них казуали підріжуть, зрештою скількись відсотків тих, хто не зносився, доросте до того, щоби стати наступним поколінням дітородних, здатних купити житло мешканців Баррітауна, і все почнеться наново.

Боббі був мов дитя, котре виросло біля океану й приймало його як щось саме собою зрозуміле (він сам так приймав небо над головою), але не знало нічого про течії, прокладання курсу чи примхи погоди. Він грався з декою в школі, й та, мов екскурсійний автобус, возила його безмежними далями простору, який не був простором, а був нескінченно складною узгодженою галюцинацією – матрицею, кібер-

простором, де розжарені корпоративні ядра палають, мов неонові наднові, а дані такі щільні, що можна схопити сенсорне перевантаження, бодай наслідившись розгледіти щось, окрім контурів.

Та, почавши хотдожити, він зрозумів, наскільки мало знає насправді про те, як влаштований світ, – не тільки у матриці. Щось перелилося в ньому через край, і він почав цікавитися. Цікавитись і думати. Як усе влаштовано в Баррітауні? Як тримається на плаву його мати? Чому готичні й казуали аж так укладаються в те, щоб одне одного порізати? І чому Дві-На-День чорний і живе у Проєктах не як усі?

Дорогою Боббі далі шукав ділка. Білі обличчя, більше білих облич. Живіт почав настирливо видавати звуки, й він згадав про свіжу пачку пшеничних котлеток у домашньому холодильнику – от би засмажити їх із соєю, ще й брикет крилю покритишати...

Ідучи повз ятку з пресою, знову глянув на кокакольний годинник. Марша вже точно вдома, блукає лабіринтами стосунків «Важливих людей» – життя тамтешньої головної героїні от уже років зо двадцять перетікало в її голову крізь гніздо в черепі. Факс «Асахі Шімбун» біг собі в крихітній вітрині, й Боббі був досить близько, щоби прочитати перше повідомлення про вибух у блоку А, рівень 3, Ковіна Конкурс Кортс, Баррітаун, Нью-Джерсі...

А тоді новину промотало, й от уже далі повідомлення про формальний похорон клівлендського якудзи. Все чітко-стильно. Всі з чорними парасолями.

Боббі ціле життя прожив у квартирі 503, Блок А.

Та неосяжна штука насувається й змігає Маршу Ньюмарк із її «Хітачі». І, звісно, вона мала змести його.

– Час мені змахувати, – почув Боббі свій голос.

– Агов! Друже мій! Ти під пилом, брате? Стій! Ти куди?!

Двоє дінів тільки й устигли провести Боббі поглядами, коли той панічно рвонув геть не розбираючи дороги.

7. ТРЦ

Конрой вильнув із розбитої ерозією стрічки довоєнного шосе, й синій «Фокер» притишив хід. Блідий лил, що здіймався за ними довгим фазанячим хвостом, аж відколи вони звернули з Сорокової, потроху влягався. Подушка говера просіла, щойно вони спинилися.

– Ми на місці.

– А що тут сталося?

Перед ними тяглося прямокутне бетонне поле, обмежене щербатими рештками шлакоблокових стін.

– Економічна криза. Ще до війни. Так і не добудували. Трохи далі на захід починаються цілі квартали, розмічені дорогами, саме по-лотно, без будинків, без нічого.

– Скільки людей на місці?

– Дев'ятеро, якщо без тебе. І без медиків.

– Яких іще медиків?

– Від «Хосаки». Мааси ж у нас по біоштуках виступають, так? Треба знати, чим вони нашого хлопця наспигувати встигли. Для цього «Хосака» облаштувала невеличку нейрохірургічну операційну з трьома асами в білих халатах. Двоє з компанії, третя – корейнка, в чорній медицині була на обох фронтах. Медичний фургон там, у тій довгій будівлі, – Конрой показав рукою, – де трохи даху лишилось.

– Як доправили на місце?

– Привіз у вантажному контейнері з Тусона. Вдали, що зламалися. Викотили, закотили під дах. Усі разом. Хвилини за три впорались.

– Мааси, – повторив Тернер.

– Ага, – Конрой вимкнув турбіни. – Довелось ризикнути, – додав він, коли раптом запала тиша. – Мабуть, не помітили нас. Водій наш сидів скиглив на вухо диспетчеру своєму по радіо: типу якийсь там сраний радіатор закипів і лагодити довго. Мабуть, перехопили, послухали. А ти знаєш кращий спосіб?

– Ні. Це ж клієнт захотів. Але зараз ми сидимо просто під носом у їхніх розвідсистем...

– Золотко, – Конрой самозакохано чмихнув, – може, ми з тобою чисто погоцати нашвидку стали. Чисто розважитись дорогою до Тусона. Тут часто посцяти спиваються, ти знав? – Він зиркнув на наручний годинник «Порше». – Треба там за годину бути, вертоліт забрати на берег.

– А потім на платформу?

– Ні. По літак твій у сраку драний поїду. Доведеться самому.

– От і добре.

– Моя б воля, я б екраноплан сухопутний узяв. Лишив би трохи далі, доки Мітчелла не побачимо. Якраз би сюди долетів, коли медики його почистять, а тоді вкинули б у вантажний відсік і відійшли до кордону, в бік Сонори...

– Ага, на дозвуковій швидкості. Я проти. Зганяй у Каліфорнію й візьми мені нормальний літак. Так і бачу, як наш малий звідси відходить на винищувачі, яких уже й не випускають.

– А за штурвал кого?

– Мене, – сказав Тернер і показав на гніздо за вухом. – Там інтегративна система, повна інтеграція. Вони тобі його продадуть разом із програмою, і я напряму врублюся.

– Не знав, що ти літати вмієш.

– Не вмію. Але тут аса не треба, тут до Мехіко два рази власти.

– А ти в нас досі хуліган, так? Подейкують, тобі там у Нью-Делі хрін відірвало, чув такі плітки? – Конрой розвернувся до Тернера обличчям і холодно вишкірився.

Тернер витягнув куртку з-за сидіння, забрав із кишені пістолет і набой й уже було поклав куртку назад, як Конрой озвався:

– Краще візьми. Тут до біса холодно ночами.

Тернер потягнувся до ручки, що піднімала дах, а Конрой завів двигун. Говер трохи піднявся над землею, злегка хитнувся, коли Тернер відкинув дах і вибрався назовні. Усе сліпучо-біле від сонця, повітря – мов гарячий оксамит. Витягнув із кишені синьої робочої сорочки темні окуляри, що лишилися з Мексики, вдягнув їх. На ногах – тропічні камуфляжні штани й білі водонепроникні мокасини. Коробку розривних поклав в одну зі стегових кишень. Револьвер у правій руці, під лівою пахвою – згорнута куртка.

– Іди до довгої будівлі, – гучно сказав Конрой крізь ревіння двигуна. – На тебе чекають.

Тернер зістрибнув у добіла розжарене горнило пустельного полудня, а Конрой піддав обертів і повів «Фокер» назад до шосе. Тернер простежив, як той віддаляється на схід, його контури зморщуються й опливають, спотворені жаром від землі.

Коли говер зник, запала тиша – ані звуку, ані шурхоту. Тернер розвернувся до руїн. Щось мале й гранітно-сіре чкурнуло між каменів.

Зубчасті рештки стін починалися десь за вісімдесят метрів від шосе. Колись цей простір був парковою.

Ступив кроків п'ять – і спинився. Море накочується, хвилі здіймаються й гуляють м'якими, глухуватими вибухами. Револьвер у руці – надто великий, надто справжній – розігрівався від сонця.

Немає ніякого моря, ніякого моря, – казав він собі, – його тут не чути. Пішов далі, підшовши мокасинів ковзали уламками старовинних шиб, тут і там приправлених коричневими й зеленими крихтами пляшкового скла, поіржавілими млинцями кришечок, прямокутниками розплющених алюмінієвих банок. Над островами низької पोсохлої трави звивалися комахи.

Кінець. Не буде нічого. Тут. Застиг час.

Він знов спинився, напружено подався вперед – так ніби силкувався розгледіти й віднайти назву того, що здійсалося всередині. Чогось порожнистого.

Цей торговий центр не просто мертвий – мертвонароджений. Готель на мексиканському березі бодай трохи пожив, сезон чи два.

За парковкою стіна шлакобетону – дешевого й бездушного – завмерла в чеканні.

Побачив їх у вузькій смузі тіні під сірою стіною. Сиділи навпочіпки. Троє. Запах кави почув іще до того, як помітив товариство довкола закопченого кавника, непевно прилаштованого на конфорці крихітного примуса. Звісно, він якраз мав би каву внюхати – на нього ж чекали. Інакше тут не було би нікого, а невдовзі він би якось тихенько, майже природно загинув.

Двоє чоловіків, одна жінка. Потріскані, запилені техаські чоботи. Джинси такі затерті й заяложені, аж, мабуть, воду відштовхують. Нестрижене вигоріле волосся бородатих чоловіків зібране в пучки шкіряними шнурками. У жінки волосся розчесане на проділ точно посередині, туго заплетене на потилиці, обличчя обвітрене, рубцювате. До стіни припертий древній мотоцикл «БМВ» – полушений хром, облізла фарба, тут і там розмиті плями нанесеного балончиком сіро-жовтого пустельного камуфляжу.

Тернер відпустив руків'я свого «Сміт-Вессона», дав йому повиснути на вказівному пальці так, щоби дуло вказувало назад і вгору. Один із чоловіків підвівся, блиснув дешевими зубними протезами.

– Тернер. Я Саткліфф.

Трохи чути акцент, ніби австралійський. Глянув на інших двох:

– Передовий загін?

– Передовий, – підтвердив Сатюліфф, поліз у рот засмаглими пальцями й витягнув пожовклу каплу з металевими коронками. Власні зуби білі й ідеально рівні. – Ти Шове вивозив від айбіємів до міцу, а ще, кажуть, Семенова забрав із Томська.

– Це запитання?

– Я в марракешському айбіємі відповідав за безпеку, коли ти готель підірвав.

Тернер зустрівся з ним поглядами. Очі яскраво-блакитні, спокійні, погляд відкритий.

– І тобі це заважатиме?

– Та не бійся, це я до того, що в ділі тебе бачив. – Саткліфф уставив капю назад. – Це Лінч, – кивнув у бік другого чоловіка, – і Веббер, – показав на жінку.

– Розповідайте, – сказав Тернер і зайшов у тінь під стіною. Сів навпочіпки, сперся ліктями на коліна, не випускаючи револьвера з руки.

– Прибули три дні тому на двох мотоциклах, – заговорила Веббер. – В одному зробили так, щоби колінвал полетів, якщо треба буде відмазка, чого стоїмо. У цих місцях переважно кочове населення, байкери бездомні, сектанти. Лінч пройшовся з з катушкою оптоволокну кілометрів шість на схід, підрубився до телефонної лінії...

– Приватної?

– Таксофонної, – озвався Лінч.

– Зробили пробне впорскування дези, – продовжила Веббер. – Якби не спрацювало, ти б уже знав.

Тернер кивнув.

– А що йде на вхід?

– Нічого. Лишили для бенефісу, хай там що це буде.

На цих словах Веббер здійняла брови.

– Прийом дезертира.

– Та це трохи ніби очевидно, – Саткліфф опутився навпочіпки поряд із Веббер і сперся спиною на стіну. – Втім, судячи з того, як усе організовано, нам, простим наймитам, навіть не скажуть, кого ми витягуємо. Так, містере Тернер? Чи дізнаємось потім зі стрічки новин?

Тернер удав, ніби не чує.

– Що дали, Веббер?

– Коли проклали лінію, доєдналася решта команди, по одному чи по двоє. Останній прибулий повідомив про бляшанку з япошками.

– Це було жорстко, – озвався Саткліфф, – отак у лоба.

– Гадаєш, попалилися б? – спитав Тернер.

Саткліфф знизав плечима:

– Могли попалитися, могли й ні. Ми швиденько їх підхопили.

Всратись як пощастило, що тут можна під дахом сховатися.

– А пасажир фургона?

– Вони тільки ночами виходять, – сказала Веббер. – І знають, що порішимо їх, якщо відійдуть далі, ніж за п'ять метрів від тієї хріні.

Тернер зиркнув на Саткліффа.

– Конрой наказав, – пояснив той.

– Конрой тут тепер не наказує, – сказав Тернер. – Але в цьому випадку хай буде, як є. А що там за люди?

– Медики, – сказав Лінч. – Обдовбані медики.

– Стеж за ними, – наказав Тернер. – А що решта команди?

– Ми розтягнули міметичні тенти, щоби дати тінь. Сплять по-змінно. Води бракує, а готувати ми не ризикуємо. – Саткліфф потягнувся до кавника. – Вартові по місцях, лінію перевіряємо регулярно. – Він плеснув кави без молока в пластмасову чашку – щербату, мов псами погризену. – То коли наш вихід, містере Тернер?

– Мені треба оглянути фургон із тими вашими медиками. Ще хочу оглянути штаб. Ви нічого не казали про штаб.

– Його обладнано, – сказав Лінч.

– Гаразд. Ось, – він простягнув Веббер револьвер, – глянь, чи нема у вас якоїсь кобури для нього. Тепер хай Лінч покаже медиків.

– Він так і думав, що це ти будеш, – сказав Лінч, без видимих зусиль деручись угору купою бетонних уламків. Тернер дерся за ним. – Репутація в тебе ого-го, – на цих словах він озирнувся з-під пасом брудного, вибіленого сонцем волосся. Помітно молодший.

– Не знаю, чи це добре. Скільки б не було – це недобре. А ти з ним раніше працював? У Марракеші?

Лінч пригнувся й боком проліз у щілину під шлакобетонним блоком. Тернер не відставав. Пустельні трави пахнули смолою, чіплялися й жалили дрібними колючками. Крізь прямокутний отвір,

який так і не став вікном, було видно рожеві верхівки скель. Лінч збіг насипом.

– Ага, вже працював на нього, – сказав, спинившись. Широкий шкіряний ремінь сидів низько на стегнах – давній, бувалий, пряжка велика, важка, з «мертвою головою» з чорненого срібла й смужкою пірамідальних шипів на спинці. – Але не в Марракеші, пізніше.

– І з Конні теж, Лінче?

– Із ким?

– Із Конроем. Працював уже на нього? Точніше, зараз ти теж на нього працюєш? – Тернер навмисне спускався насипом поволі. Гравій хрускотів і зрадливо прослизав під підощвами черевиків. Під джинсовою жилеткою Лінча в підпахвовій кобурі майнуло руків'я мініатюрного голкостріла.

Лінч незворушно облизав сухі губи.

– Це Сатів контакт. Я його й не бачив.

– У Конроя є одна риса нехороша, Лінче. Не вміє делегувати відповідальність. Любить, щоби в групі була своя людина з самого початку, наглядач за наглядачами. Завжди так. Це ти?

Лінч ледь хитнув головою – мінімально, аби було ясно, що відповідь заперечна. Тернер був близько – чув запах його поту крізь смолистий дурман пустельних трав.

– Я двічі бачив, як Конрой так вивід цілі провалив. Тут самі ящірки й бите скло. Хотів би тут умерти, Лінче? – Тернер підніс кулак до його обличчя й поволі випростав вказівний палець. – Ми в зоні стеження. Якщо Конрой підсадний бодай писне, вони нас помітять.

– Якщо досі не помітили.

– Так точно.

– У Сата спитай, – сказав Лінч. – Це не я і точно не Веббер. – Він мимохіть почухав бороду чорними обламаними нігтями. – Краще скажи, ти мене сюди на пару слів відвів чи справді хочеш оглянути ту японську консерву?

– Ходім глянем.

Це Лінч. Точно Лінч.

Колись багато років тому Тернер винайняв у Мексиці пересувний житловий модуль французької збірки: на сонячних батареях, метрів сім завдовжки, в корпусі з полірованого сплаву, подібний до мухи без крилець і з півкулями з фоточутливого темного плексигласу замість очей. Тернер дивився крізь них униз, коли допотопний російський вантажний вертоліт із тандемним гвинтом волочив у жувалах модуль понад узбережжям, ледь не чіпляючи верхівки найвищих пальм. Три дні той модуль тоді простояв на далекому безлюдному пляжі з чорним піском, і Тернер насолоджувався самотністю в вузькому обшитому тиком салоні – грів собі в мікрохвильовці їжу з морозилки й ощадливо, але регулярно приймав холодний прісний душ. Прямокутні сонячні панелі модуля рухалися за сонцем, і Тернер навчився визначати час за їхнім положенням.

Мобільна нейрохірургічна операційна від «Хосаки» нагадувала безоку сестру того французького модуля – тільки довша метрів на два й укрита світло-коричневою фарбою. По нижній частині корпусу тягнувся лунктир свіжопривареного перфорованого залізного профілю, до якого на простих пружинних підвісках було прикріплено десяток червоних шипованих велосипедних коліс.

– Сплять, – сказав Лінч. – Воно коливається, коли всередині ходять, тому помітно. Коли треба буде, колеса познімаємо, але зараз так зручніше за ними стежити.

Тернер поволі обійшов коричневий стручок фургона, помітив блискучу чорну відвідну трубу, що тяглася до невеликого прямокутного бака неподалік.

– Учора ввечері відкачувати довелося – мамо рідна, – Лінч похитав головою. – У них їжа є й трохи води.

Тернер притиснувся вухом до корпусу.

– Звукоізоляція, – сказав Лінч.

Тернер глянув на залізну покрівлю вгорі. Фургон не видно з повітря – його надійно затуляє ділянка вцілілого іржавого даху метрів із десять завдовжки. Листова сталь, гаряча – хоч яечню смаж. Кивнув.

Цей розпечений прямокутник увесь час незрушно світитиметься на маасівських теплових сканерах.

– Кажани, – озвалася поруч Веббер і подала Тернеру «Сміт-Вес-сон» у нейлоновій наплічній кобурі. Сутінки повнилися звуками, які ніби йшли нізвідки, – металічними потріскуваннями, комашиним стрекотінням, криками невидимих птахів. Тернер заповз револьвер разом із кобурою в кишеню куртки. – Якщо відлоти треба, йди до ото-го мескіте. Тільки колючок бережись.

– Ти сама звідки?

– Нью-Мексико. – Обличчя Веббер у сутінках здавалось вирізьбленим із дерева. Вона розвернулася й пішла до місця, де сходилися кутом залишки стін, на яких було розтягнуто маскувальні навіси. Там видніли постаті Саткліффа й молодшого темношкірого. Обидва щось їли з фольгових згортків. Рамірес, консольник, який працюватиме звідси, напарник Джейлін Слайд. Із Лос-Анджелеса.

Тернер перевів погляд на полумисок вечірнього неба вгорі – бездонний, чіткий, мов зоряна мапа. Дивно, що звідси воно здається таким великим, а з орбіти – просто темна затока без берегів, без масштабу й сенсу. Сам він напевне сьогодні не спатиме, й Великий Віз опише над ним півколо й потоне за видноколом, а за ним і його довгі голоблі.

У голові запаморочилося, відчуття часу й простору зникло, коли образи з біософтового дос'є линули крізь розум самі собою.

8. Париж

Андреа жила в Картье-де-Терн, і її старезна будівля, як і всі інші на тій вулиці, чекала на оновлювальні піскоструменеві процедури від невтомної міської влади. У темному під'їзді одна з біофлуоресцентних панелей «Фудзі-Електрик» тьмяно освітлювала цілу стіну побитих життям дерев'яних скриньок із прорізами в подекуди ще цілих дверцятах. Марлі знала, що колись крізь ті щілини поштарі вкидали листи, – і хоча в цьому чулась якась романтика, самі скриньки з пожовклими від часу картками, де вицвітали імена й роди занять давно зниклих орендарів, завжди навіювали тугу. По стінах під'їзду звисалися кільцями кабелі й жмути оптоволокна – кожне пасмо погрожувало обернутися страшним сном для невезучих ремонтників. Крізь прочинені двері з запилюженим крпчатим склом було видно вогку блискучу бруківку внутрішнього двору, куди майже ніхто не ходив.

Коли Марлі заходила, консьєрж якраз там сидів на білому пластмасовому ящику з-під евіанівської мінералки й терпляче, ланка за ланкою змащував чорний від мазуту ланцюг старого велосипеда. Глянув на неї, як вона почала підйом сходами, але жодного зацікавлення не виявив.

Сходи були мармурові, матово-терті, протоптані нескінченними поколіннями мешканців. Квартира Андреа на п'ятому поверсі – дві кімнати, кухня, ванна. Марлі прийшла сюди, коли востаннє зачинила двері своєї галереї, бо вже не могла більше ночувати в спальні, яку облаштувала для них із Аленом у кімнатці за запасником. Будівля

знов заходилася стискати її в депресивних лещатах, але нове вбрання й дзвінкий стукіт підборів по мармуру захищали. На Марлі було нове пальто вільного крою з натуральної шкіри, на кілька тонів світліше за сумочку, вовняна спідниця й шовкова блуза, придбані в паризькому «Ісетані». Постриглася вона того ж ранку на Фобур Сент-Оноре – бірманська перукарка оновила їй зачіску західнонімецьким лазерним олівцем. Робота недешева, проте точна: вийшло скромно, але й не надто консервативно.

Вона торкнулася круглої панелі посередині дверей, почувла, як та тихенько лискунула, зчитуючи рифи й западини на пучках.

– Андреа, це я, – промовила в крихітну щілину мікрофона. Почулося клацання й стрекотіння замків – подруга відмикала двері.

Стояла перед нею вся мокра, в старому махровому халаті. Оглянула Марлі з ніг до голови й усміхнулася:

– Ти роботу отримала чи банк пограбувала?

Марлі переступила поріг і поцілувала подругу в щоку.

– Таке враження, що все одразу, – відповіла вона і засміялася.

– Кави нам, – сказала Андреа, – зроби нам кави й вершків не шкодуй. Мені треба голову помити, а твоя виглядає просто прекрасно...

Вона пішла у ванну, й Марлі почувла шурхіт води по кахлях.

– У мене для тебе подарунок, – сказала, та Андреа не чула її. У кухні набрала чайник, запалила конфорку старезною запальничкою, що давала іскру, й заходилася шукати каву на забитих усякою всячиною полицях.

– Так, бачу, це воно, – сказала Андреа, розглядаючи голограму з першою коробкою, яку Марлі показали у Вірековому конструкті барселонського парку. – Ідеальна робота для тебе. – Вона торкнулася кнопки на проєкторі, й зображення зникло.

За єдиним вікном кімнати небо перекреслювало кілька перистих хмарин.

– Для мене це надто похмуро, надто серйозно. Ніби речі, які ти виставляла в своїй галереї. Але це значить, що гер Вірек зробив

правильний вибір: ти цю таємницю для нього розкриєш. На твоєму місці я, з огляду на плату, не дуже поспішала б.

На Андреа був подарунок Марлі – дорога й надзвичайно доладно скроєна чоловіча костюмна сорочка з сірої фламандської фланелі. Вона такі найбільше любила й, вочевидь, страшенно зраділа. Сорочка вигідно відтіняла її світле волосся й майже ідеально пасувала під колір очей.

– Страшним він здався мені, цей Вірек, – невпевнено сказала Марлі.

– Цілком імовірно, – відповіла Андреа, відсьорбуючи каву. – А ти чекала, що такий багатій буде милим і нормальним?

– Якоїсь миті я відчула, що він не зовсім людина. Дуже чітко відчула.

– Але так і є, Марлі. Ти говорила з проєкцією, зі спецефектом...

– Усе одно, – вона безпорадно здійняла руку і враз на себе розсердилась.

– Усе одно він дуже, дуже заможний і платить тобі величезні гроші за роботу, до якої саме ти маєш унікальний хист. – Андреа посміхнулася й поправила елегантно закасану вугільно-сіру манжету. – Та й вибір у тебе не такий великий, правда?

– Знаю. І, мабуть, через це так незручно почуваюся.

– Ну, добре, я хотіла трохи потягнути й не казати тобі, але сталося ще дещо, від чого тобі може стати незручно. Якщо взагалі слово «незручно» тут доречне.

– Що?

– Я думала взагалі не казати тобі, та він, мабуть, рано чи пізно тебе дістане. Підозрюю, на запах грошей прибіг.

Марлі обережно поставила чашку на захаращений плетений столик.

– А нюх у нього гострий, – додала Андреа.

– Коли?

– Учора. Почалося це, мабуть, десь за годину після твоєї співбесіди з Віреком. Він мені на роботу подзвонив. Лишив тут записку в кон-

сьєржа. Якби я ту програму вимкнула, – вона вказала на телефон, – він би, мабуть, із півгодини дзеленчав.

Їй пригадалися очі консьєржа, клацання велосипедного ланцюга.

– Казав, поговорити хоче, – сказала Андреа. – Просто поговорити. Хочеш поговорити з ним, Марлі?

– Ні, – відповіла вона голосом маленької дівчинки, високим і жалюгідним. – Лишив номер?

Андреа зітхнула, повільно похитала головою й відповіла:

– Так, звісно, лишив.

9. Проєкти

Темряву навколо затягнуло візерунками кривавих бджолиних стільників. Усе було тепле. А ще – м'яке. Переважно м'яке.

– Оце місиво, – озвався перший янгол жіночим голосом – далеким, але низьким і дуже чітким.

– Треба було зразу від Леона тягти сюди, – сказав другий янгол. – Нагорі нас за таке не похвалять.

– Мабуть, у нього щось у великій кишені, бач? Порізали, щоби дістати.

– Не тільки там порізали, сестро. Божечки, ану глянь сюди.

Фасетні візерунки хитнулися й полпливли, коли хтось посунув його голову. Щока відчула прохолодну долоню.

– Сорочку собі не заляпай, – сказала перша янголка.

– Дві-На-День не зрадіє. Чого, гадаєш, він так пересрав і чкурнув?

Його це бісило, бо хотілося спати. І він навіть *спав*, точно спав, от тільки в голову чогось просочувалися Маршині симстимові сни, й він поверх за поверхом провалювався крізь обірвані сцени з «Важливих людей». Це мило безперервно крутили, відколи його ще й у проєкті не було, і сюжет, мов багатоголовий плоский черв'як, циклився на собі самому, жер власний хвіст десь раз на кілька місяців, а потім відрощував нові голови, спрагли до напруги й прориву. Боббі бачив, як звивається все це клубчасте тіло, – Марша б ніколи не спромоглася *так* побачити цю штуку, цей розтягнутий клубок сенс-

нетівської ДНК, цю дешеву крихку пластівчасту ектоплазму, виведену, щоби нагодувати незліченних голодних сновид.

І от Марша саме дивилася шоу очима Мішель Морган Магnum, головної героїні, спадкоємиці голови корпорації «Магnum АГ». Але сьогоднішня серія постійно збочувала кудись на манівці, подалі від карколомно складних хитросплетінь романтичних стосунків, у які повсякчас вплутувалася Мішель і за якими Боббі не давав собі клопоту стежити, й перетворювалася на соціоархітектурний екскурс у світ соціальних аркокомплексів, зведених за проектом Солері. Певні подробиці бентежили й спантеличували навіть Боббі – скажімо, він сумнівався, що цілі рівні там відведено під торгівлю піжамними костюмами зі світло-блакитного плюшу, з діамантовими пряжками при колінах, чи, наприклад, що на деяких рівнях, де завжди темно, морять голодом немовлят. В оце останнє, як йому враз пригадалося, свято вірила Марша, яка загалом відчувала до Проєктів забобонний жах – ніби до баштоподібного пекла, куди її змусять піднятися одного чорного дня. Інші епізоди симстимного сну нагадували передачі з пізнавального каналу, безкоштовно включеного в передплатний пакет: Боббі показували детальні анімовані плани й схеми внутрішньої будови Проєктів, а закадровий голос читав нудні лекції про способи життя й господарювання різних жителів комплексу. Коли все-таки вдавалося зосередитися на оповіді, Боббі розумів, що вона навіть менш переконлива за цікавинки про блакитний плюш чи здичавілих немовлят, котрі тихо кубляться в непроглядній темряві. Потім показували радісну молоду маму, яка нарізає піцу велетенським промисловим водяним ножом у кухонному куточку чистесенької студії-малосімейки. У візоні, що займає всю стіну, – вузький балкон, а за ним – прямокутник по-мультяшному блакитного неба. Боббі бачив її одночасно і чорношкірою, і ні – така собі стилізована під молоду матір дуже-дуже затемнена версія однієї з його домашніх голографічних порнодівчат. Із геть однаковісінькими маленькими, мультяшно-ідеальними грудьми. (Тут він, і без того отупілий і спантеличений, почув безмежно гучний украй несенснетівський голос,

який промовив: «А оце, Джекі, я називаю залізобетонною ознакою життя. Не знаю, чи сам він на ногах стоятиме, але децю вже впевнено стоїть»..) А тоді його враз затягло, мов у зливний отвір, у екстравагантний всесвіт Мішель Морган Мапум, котра саме відчайдушно боролася проти лютих конкурентів із сікоксського промислового клану Накамура, охочих поглинути «Мапум АГ». Наразі їх представляв (несподіваний поворот сюжету) основний герой-коханець сезону – казково заможний (але непояснювано спраглий нових мільярдів) і юний новосовєтський політик Васілій Суслов, котрий виглядав і вдягався, точно як готичні з Леонового клубу.

Серія ніби наближалася до кульмінації – антикварний «БМВ» на електрохімічному двигуні саме обстрілювали з мініатюрних західнонімецьких сервоприводних вертольотів, поки він їхав вулицею нижче Ковіна-Конкур, і Мішель Морган Мапум вирубала ударом пістолетного руків'я свого зрадливого секретаря, озброєного нікельованим «Намбу», а Суслов, за якого Боббі дедали більше вболівав і якого асоціював із собою, готувався здригнути з міста разом із шикарною охоронницею-японкою, котра дуже нагадувала Боббі іншу його голографічну порноподружку, – аж раптом хтось заверещав.

Боббі такого вереску ще в житті не чув – але було в тому голосі щось жадливо знайоме. Втім, не встиг він попередитися з цього приводу, як криваво-червоні стільники знов затанцювали поперед очей і стало шкода пропускати кінцівку серії «Важливих людей». Але коли червоне зачорніло, щось усередині підказало, що завжди можна спитати в Марші, чим усе скінчилося.

– Розплющ очі, хлопче. Все вже. Світло тобі заяскраве?

Заяскраве, але таке самісіньке. Біле, біле – і він пригадав, як колись давно розірвалася в його черепі білим-біла граната посеред прохолодної вітряної темної пустки. Очі розплющені, але нічого не видно. Все біле.

– Коротше, я б тебе відлежатися лишив, бо так завжди роблю з пацанами в твоєму стані, але люди, які мені платять, сказали, щоб оцього

зразу з корабля на бал, то я тебе розбудив, перш ніж закінчити. Цікаво, чого ні сраки, ні дупи не видно, так? Саме світло тільки – й нічого більше не видно, еге ж? Бо в нас тут нейрозаглушечка. Так от, між нами, я це в товарах для дорослих узяв, але чом би з медичною метою й не скористатися, коли треба, еге ж? А нам зараз треба, і то дуже, бо тобі ще поки ой як болить і так ти не спінешся, доки я не закінчу. – Голос був спокійний, розмірений. – Так от, головна твоя проблема – це порізана спина, хоча про неї я подбав і все полагодив – трохи скоб, десь півметра сколопендри. Естетики я не наводжу, доведеться змиритись, але повір, кицюнь твоїх такі шрами ой як зацікавлять. А зараз я роблю от що: почищу те, що тобі на грудях зробили, *отам* сколопендру накладу, і все, але ти зважай, що перші кілька днів краще не рипатися, бо розійдеться. Поставив тобі пару дермів, потім іще поставлю. А поки ввімкну тобі аудіо-відео, щоби ти в нас таки трошечки тут побував. На кров не зважай – вона вся твоя, але нової вже не натече.

Біле згорнулося в сіру грудчасту хмару, крізь яку поволі, мовби під пилом, проступили предмети. Розпластаний, прип'ятий до стелі, він дивився вниз на заляпану кров'ю біду ляльку – зовсім без голови, тільки зеленкувато-синювата хірургічна лампа ніби виростала з плечей. Чорношкірий у замазаному зеленому халаті бризкав їй чимось жовтим на неглибоку діагональну рану від лобка майже до лівого соска. Боббі знав, що шкіра в чоловіка темна, бо той був із непокритою головою – непокритою, голеною й лискучою від поту; руки заховані під зеленими рукавичками, тому розгледіти можна тільки лискуче тім'я. Обабіч ляльчиної шиї – по кілька рожевих і синіх дермадисків. Краї рани ніби зафарбовані чимось схожим на шоколадний сироп, і маленький сріблястий розприскувач тихенько сичав, коли порскав жовтою рідиною.

А тоді в Боббі склалася картинка, і всесвіт зробив запаморочливий кульбін. Лампа на стелі, стеля дзеркальна, а лялька – це він сам. І тут його враз ніби висмигнуло назад, як на довжезній гумці – крізь криваві стільники в кімнату зі сну, де чорношкіра дівчина ріже піцу для дітей. Водяний ніж працює безшумно, мікроскопічні частки їжі

перехоплює тонким, мов голка, швидкісним потоком води. Ту штуку винайшли для скла й надтвердих сплавів, і Боббі це знав, а от піцу з мікрохвильовки таким різати... як же йому закричати хотілося – вона ж от-от пальця собі втне й не відчує навіть.

Але закричати він не міг, і поворухнутись не міг, і взагалі не зда-тен був до яких-небудь звуків. А дівчина любовно розрізала останній шмат, склала піцу на чисту білу керамічну тарілку й розвернулася до синього прямокутника неба за балконним вікном, де гралися її діти, – та ні, сказав собі Боббі десь глибоко всередині, – не може бути. Бо істо-ти, які рвонули до неї крізь вікно, були не малечою на тарзанках, ні, це були немовлята, страшні, потворні немовлята з Маршиних кош-марів, і їхні перетинчасті крила, рожеві, покручені кістки, і метал, і мембрани з переробленої пластмаси... І він бачив, які в них зуби...

– Ану назад, – сказав чорношкірий. – Утратив тебе на хвилюку. Ненадовго, не бійся, на таку собі нью-йоркську хвилюку... – У стель-ному віддзеркаленні його рука взяла з закривавленої ганчірки під боком у Боббі плаский пакунок із прозорого блакитного поліетилену. Двома пальцями лікар обережно витягнув звідти щось коричневе й схоже на пластмасове намисто. Намистинами пробігали світлі цят-ки – здавалося, вони тремтіли й переливалися. Вільною рукою лікар щось натиснув на краю блакитного пакунка, всередині хруснуло, мов кусачками, другий кінець намистинчастої штуки вирвався назовні, і вона почала смикатися й звиватися.

– Сколопендра, – сказав чорношкірий, підносячи ту штуку так, щоби Боббі бачив. – Новенька. Такі зараз у Тібі ставлять.

Багатоніжка безголова, коричнева, кожна намистина – сегмент тіла, й на кожній по парі блідих блискучих ніжок. А тоді хірург, мов той фокусник, крутнув затягнутими в зелене кистями, й коли бага-тоніжка вклалася вздовж відкритої рани, лагідно натиснув на остан-ній сегмент, найближчий до обличчя. Сегмент відпав, і за нього хірург витягнув блискучу чорну нитку, яка правила за нервову систе-му. Кожна пара ніжок по черзі увіп'ялася в шкіру й стислася, стягую-чи краї рани, як застібка-блискавка – нову шкірянку.

– Бач як, – сказав чорношкірий, витираючи рештки брунатного сиропу білим вогким тампоном, – не так і страшно, еге ж?

Він багато разів уявляв свою появу в помешканні Двох-На-День – але зовсім не так. По-перше, годі було уявити, що його закотять туди на кріслі, поцупленому з пологового відділення Лікарні Святої Марії, – назва й інвентарний номер вибиті лазером на тьмяному хромі лівого підлокітника. Жінка, яка везла його, цілком собі вписувалася в його підліткові фантазії – її звати Джекі, одна з двох проектських, яких він бачив у Леона, і, як до нього потім дійшло, – одна з двох його янголок-хранительок. Крісло котилося шершавим покриттям, що тягнулося від стіни до стіни вузького передпокою, зовсім безшумно, але золотаві дзвоники на капелюсі Джекі бадьоро подзенькували, коли вона штовхала Боббі перед собою.

А ще він ніколи не подумав би, що помешкання Двох-На-День виявиться таким великим і там буде стільки дерев.

Пай, чорношкірий хірург, люб'язно пояснив, що насправді він ніякий не лікар, просто «іноді напихваті», а тоді всівся на подертий барний стілець у своїй так званій операційній, здер зелені рукавички, підкурив ментолову сигарету й дуже серйозним тоном порадив Боббі ще десь тиждень зайвий раз не сіпатися. Далі прийшли Джекі й Рія, друга його янголка, насилу натягли на нього чорні пожмакані піжамні штани, що нагадували кімоно з дешевого бойовика про ніндзя, посадили на крісло й покотили до центральних ліфтів в осерді аркокомплексу. Завдяки трьом додатковим дермам із бездонної аптечки Пая Боббі підзарядився парою тисяч мікрограмів синтетичного ендорфіну, тому був при собі й болю не відчував.

– А де мої речі? – допитувався, коли його викотили в тісний коридор, напханий нарослими за кілька десятиліть нашаруваннями кабелів і сантехнічних труб. – Де мій одяг, і дека, і все інше?

– Твій одяг, золотко, коли це так можна назвати, загорнули в пакет і лишили, щоби Пай у смітник скинув, коли руки дійдуть. Він усе з тебе позрізав на столі, бо там саме криваве шмаття було, щоб ти знав.

Якщо дека в кишені при спині була, хлопці, які тебе порізали, забрали її собі, я так думаю. А тебе, везунчику, в процесі ледь не порішили. Всю саллі-стенлі собі заляпала *через тебе*, гад ти малий.

Здається, Рія не з добрих янголів.

– Ох, – сказав Боббі, коли вони завертали за ріг, – ясно. А скажіть, може, там викрутка була чи кредитний чип?

– Не було чипа, сонце. Але якщо ти про викрутку з двома сотнями й десяткою нових єн у ручці, то це якраз стільки моя сорочка коштує...

Дві-На-День, вочевидь, не був радий появі Боббі. Можна сказати, що він на Боббі й не дивився – чи просто його не бачив. Дивився він крізь Боббі на Джекі й Рію – і шкірився нервовою посмішкою вкрай невиспаної людини. Вони підкотили крісло досить близько, щоби було видно, які жовті в Двох-На-День очні яблука, – майже оранжеві в рожево-бузковому світлі тепличних ламп, що звисали зі стелі там і сям.

– Де вас носило, сучки драні? – поцікавився технар, та в голосі його не було злості, сама смертельна втома і щось іще – Боббі не одразу зрозумів, що саме.

– Це все Пай, – сказала Джекі й повишляла до величезної дерев'яної колоди, що правила Двом-На-День за журнальний столик, по пачку китайських сигарет. – Перфекціоніст він у нас, наш добрий друг Пай.

– У ветеринарці навчився, – додала Рія, й Боббі зрозумів, що це для нього. – Хоча до пса його ніхто б не пустив, він увесь час нашмалений.

– Отже, – сказав Дві-На-День, і його погляд нарешті спинився на Боббі, – ти житимеш.

Очі його були такі холодні, такі стомлені й клінічно хворі, такі несхожі на очі маніакального ділка, який усім зуби заговорить і якого Боббі звик вважати справжньою особистістю, а не маскою, – що лишилося тільки опустити погляд, зашарітись і втупитися в стіл.

Метрів три завдовжки й метр завширшки був той стіл – зшитий із колод, кожна ледь не завтовшки з його стегно. *Мабуть, це дерево*

колись у воді лежало, подумав він, – деякі фрагменти досі вкриті сріблястим нальотом, як буває з плавником. Пригадав, як грався в піску поряд із такою колодою на пляжі в Атлантик-Сіті, давно ще, в дитинстві. Але ця деревина давно у воді не була, і вся стільниця вкрита мозаїкою парафінових патьоків, винних плям, хаотичних слідів матового чорного напilenня, темних опіків від сотень сигарет. Стіл так щільно завалений їжею, сміттям і електронікою, що здавалося, ніби якийсь вуличний торговець вирішив розсортувати на ньому товари, а тоді перервався на вечерю. Було там кілька напівз'їдених піц із крилем і червоним соусом – і від їхнього вигляду шлунок Боббі глухо загурчав, – а ще напівзавалені стоси різномасних софтів, брудні келихи й склянки з забичкованими в рештках вина недопалками, рожева полістиролова таріль із посохтими канале, надпиті й нечіпані банки пива, антикварний тактичний кюджал «Гербер» без піхов на пласкому бруську полірованого мармуру, щонайменше три пістолети й, певно, кількадесят загадкових пристроїв, консолей та іншого кіберковбойського обладнання, від якого зазвичай у Боббі починала текти слина.

Зараз слина в нього текла на похололий шмат піци з крилем, та голод був незначною неприємністю порівняно з приниженням, яким накрило від усвідомлення, що Двом-На-День просто начхати. Боббі, звісно, не вважав його другом, але часом плекав усе-таки надію, що той бачить у ньому *особистість* – талановиту, ініціативну, здатну вирватися з Баррітауна. Але по очах було видно, що Боббі для нього не просто ніхто, а ще й вілсон...

– Послухай сюди, друже мій, – озвався хтось іще, і Боббі глянув перед собою. Обабіч Двох-На-День на пухкому шкіряному дивані з хромованими ніжками тепер сиділо двоє чорношкірих чоловіків. Першим говорив той, що був у якійсь довгій сірій мантиї й носив старі окуляри в пластмасовій оправі. Прямокутні, завеликі й ніби без скелець. Другий був удвічі ширший у плечах за Двох-На-День, але вбраний у такий простий чорний костюм-двійку, як у японських ділових мужиків у кіношоу. Білосніжні, чистісніжкі манжети застібнуті квадратними запонками із золотими мікросхемами.

– На жаль, не можемо дати тобі відлежатись і оклигати, – сказав перший, – бо в нас тут серйозна проблемка. – Він замовк, зняв окуляри й потер перенісся. – Нам потрібна твоя допомога.

– Бля, – промовив Дві-На-День. Він подався вперед, витягнув китайську сигарету з пачки, що лежала на столі, підкурив від тьмяного олив'яного черепа завбільшки з величенький лимон і потягнувся до келиха з вином. Той, що в окулярах, простягнув руку й тонким коричневим пальцем торкнувся його зап'ястя. Дві-На-День відпустив келих і відхилився на спинку дивана, чимдуж удаючи, ніби нічого не сталося. Окулярник усміхнувся до Боббі.

– Каунт Зіро, так? Кажуть, так ти себе звеш?

– Так, – радше здавлено каркнув Боббі.

– Нам треба знати про Діву, Каунт.

Чоловік запитально дивився на нього й чекав.

Боббі моргнув.

– В'єж Мірак, – сказав той і вдягнув окуляри. – Мати Наша Свята, Діва Пречудесна. А ще ми її зведемо, – тут він здійняв лівицю й зробив якийсь рух пальцями, – Езілі Фреда.

Боббі усвідомив, що сидить роззявивши рота, й стулив його. Три темні обличчя вичікувально дивилися. Джекі й Рія кудись зникли, і хлопець не помітив, коли вони пішли. Раптом накотила паніка, і він заходився озиратися, вдивлятися у моторошний вазонний ліс довкола. Трубочасті тепличні лампи звисали під усіма можливими кутами, стирчали врізнобіч – мов рожево-пурпурові шпажки, пронизували зелену листяну масу. Жодних стін. Не видно ніяких стін. Диван і подрапаний стіл стоять посеред такої собі галявини з долівкою з голого бетону.

– Ми знаємо, що вона являлася тобі, – сказав другий, міцний, і акуратно поклав ногу на ногу. Коли поправляв холошу так, щоб ідеально випрасувана стрілка не зім'ялася, золота запонка на маюкеті сліпучо підморгнула Боббі. – Ми знаємо, розумієш?

– Дві-На-День каже, це був твій перший набіг, – сказав перший. – Це правда?

Боббі кивнув.

– Тоді Легба обрав тебе, – сказав чоловік і знову зняв порожню оправу, – коли вже звів із В'єж Мірак. – Він усміхнувся.

Боббі знов відкрив рота.

– Легба, – повторив чоловік, – покровитель доріг і стежок, лоя комунікацій...

Дві-На-День забичкував сигарету просто в пошрамовану стільницю, і Боббі помітив, що рука технаря тремтить.

10. Ален

Вони домовилися про зустріч у ресторанчику на мінус п'ятому поверсі центру «Жур Наполеон» під Луврською пірамідою. Місце знайоме обом, хоча й не пов'язане з якимись особливими спогадами ні в неї, ні в нього. Це Ален запропонував, і вона підозрювала, що вибирав він украй ретельно. Емоційно нейтральна територія: для обох звична, але й до спогадів не прив'язана. Старомодний інтер'єр початку століття: гранітні прилавки, чорні колони, що підпирають стелю, дзеркальні стіни й меблі на манер вуличних італійських – непоказні, з темної сталі, – які могли б бути родом із будь-якого з десятка минулих десятиліть. Столики вкриті сірими лляними скатертинами в тонку чорну смужку, обкладинки меню, сірникові коробки й фартухи офіціантів – із таким самим орнаментом.

Марлі прийшла в шкіряному пальті, яке привезла з Брюсселя, червоній лляній блузі й нових чорних джинсах. Андреа вдала, ніби не помітила, як старанно подруга добирала вбрання для цієї зустрічі, а потім позичила їй простеньку нитку перлів, які ідеально відтіняли червоний льон блузи.

Він з'явився раніше – помітила, щойно зайшла, – і весь столик уже був завалений його речами. На шиї улюблений шарф – вони рік тому вдвох знайшли його на барахолці. Вбраний як завжди недбало, але цілком розслаблений. Бувалий у бувальцях шкіряний портфель вивергнув на тісний квадрат полірованого граніту свої нутрі – блокуючи на спіральках, нечитаний примірник свіжого скандального

роману, «Голуаз» без фільтру, коробку сірників, діловий щоденник у шкіряній палітурці, який вона придбала для нього у «Браунз».

– Я думав, ти вирішиш не приходити, – сказав він їй, підвівши на неї очі, усміхнувся.

– Як тобі взагалі це спало на думку? – автоматично спитала вона у відповідь (їй враз вирішила, що прозвучала жалюгідно), бо треба було якось замаскувати жах, який відчувала, який нарешті дозволила собі відчути і який зводився до страху загубити себе, свою волю, свою мету – страху перед любов'ю, яку вона теж досі відчувала. Марлі відсунула другий стілець і сіла, коли саме підійшов узяти замовлення офіціант – юний іспанець у смугастому фартуху. Попросила «Віші».

– І все? – спитав Ален. Офіціант чекав.

– Так, дякую.

– Я кілька тижнів намагався достукатися до тебе, – сказав він, і Марлі знала, що він бреше, хоча, як часто бувало й раніше, їй стало цікаво, чи до кінця він це усвідомлює. Андреа наполягала, що чоловіки Аленового типу брешуть увесь час, причому так пристрасно, що вже не бачать фундаментальної відмінності брехні від правди. Вони по-своєму митці, казала Андреа, їхній творчий задум – перебудова дійсності, і Новий Єрусалим, який вони зводять, справді прекрасний – ані тобі боргів за кредитами, ані незадоволених квартирних господарів, ані потреби шукати того, хто пригостить вечерю.

– Щось я не помітила достукань, коли по мене прийшов Ігнасс із поліцією, – сказала Марлі, сподіваючись, що він бодай зморщиться, та хлоп'яче личко лишилося спокійним, як завжди – він просто прибрав пасмо чистого каштанового волосся з чола й звичним рухом долоні відкинув назад.

– Мені прикро, – сказав він і загасив у попільничці голуазину. Запах міцного французького тютюну тісно сплівся в Марлі з його образом, і Париж увесь був просякнутий його запахом, його духом, крізь усе місто тягнувся його слід. – Я був цілком певен, що він ніколи не дізнається про... про походження цього зразка. Зрозумій, коли я усвідомив, як сильно нам потрібні гроші, то визнав, що діяти час

саме мені. Я знав, що ти аж надто ідеалістка. Галерея так чи інакше збанкрутувала б. Але якби все пішло за планом – із Інассом, я маю на увазі, – то в нас би все вийшло, а ти була б щаслива. – Він витягнув із пачки ще одну сигарету й повторив: – Щаслива.

Вона спромоглася тільки мовчки дивитися на нього, відчуваючи водночас подив і гірку огиду через прагнення знову йому повірити.

– Ти знаєш, – продовжив він, витягаючи сірник із червоно-жовтої коробки, – що я вже мав проблеми з поліцією. Коли був студентом. Через політику, ясна річ. – Він запалив сірник, відкинув коробку на стіл і підкурив.

– Через політику, – промовила вона, і їй ураз стало смішно. – Не знала, що є політична партія тобі подібних. Навіть не уявляю, як би вона називалась.

– Марлі, – сказав він, притишивши голос, як робив, коли хотів звучати пристрасніше, – ти ж знаєш, ти мусиш знати, що я робив це заради тебе. Заради нас, якщо дозволиш так сказати. Але я певен, що ти знаєш, ти відчуваєш, Марлі, що я ніколи в житті навмисне не скривдив би тебе й не наразив би на небезпеку.

На заваленому маленькому столику не було місця для її сумочки, тож вона тримала її на колінах і раптом відчула, як упивається нігтями в товсту м'яку шкіру.

– Ніколи б мене не скривдив... – Це промовив її голос, розгублений і здивований, голос малої дитини, і враз вона почулася вільною – від потреб, від бажань, від страху, – і відчувала тепер до симпатичного обличчя через столик тільки чисту відразу, і мовчки сиділа, й невіддивно дивилася на нього, на цю чужу людину, з якою рік ділила ліжко в тісній коморі крихітної галереї на вулиці Моконсей. Офіціант поставив на столик перед нею склянку «Віші».

Мабуть, Ален витлумачив її мовчання як ознаку прийняття, а цілковиту безвиразність обличчя – як готовність слухати.

– Але чого ти не розумієш, – і тут вона пригадала, що це його улюблений вступ, – такі, як Інасс, у певному сенсі існують для підтримки мистецтва. Для підтримки нас із тобою, Марлі. – Тоді він

усміхнувся так, ніби посміювався над самим собою, але самовпевнено, по-змовницьки, і їй зробилося моторошно. – Правда, мені, мабуть, треба було передбачити, що йому може вистачити клепки найняти свого корнеллознавця, хоча можу тебе запевнити, мій корнеллознавець був набагато ерудованішим за того, другого...

Як утекти звідси просто зараз? *Підведись*, казала вона собі, *розвернись. Спокійно піди до виходу. Переступи поріг і вийди. Ухолодне сльиво Наполеонового двору, на полірований мармур Шан Фльорі – вулиці, яку проклали в чотирнадцятому столітті і, подекують, цілком відвели під проституцію. Та що завгодно, куди завгодно, просто піди, піди геть просто зараз і опинись подалі, подалі від нього, йди наосліп, загубись у туристичному Парижі, ніби в свій перший візит сюди.*

– Але тепер, – казав далі він, – як ти могла помітити, все склалося якнайкраще. Так часто буває, правда ж? – Знову всміхнувся, але цього разу по-хлоп'ячому, трохи сумно і, що найстрашніше, більш довірливо. – Ми втратили галерею, але ти знайшла роботу, Марлі. В тебе є завдання, вкрай цікаве, а в мене зв'язки, якими ти могла би скористатися, Марлі. Я знаю, з ким тобі треба зустрітись, щоби знайти твого художника.

– Мого художника? – Аби приховати розгубленість, вона відпила води.

Ален розкрив пошрамований портфель і витягнув щось пласке – голографічну пластину. Марлі взяла її – вдячно, бо тепер було чим зайняти руки – і побачила знімок коробки, яку Вірек показав їй у барселонському конструкторі.

Коробку хтось тримав. Руки чоловічі, не Аленові, на одній перстень із печаткою з темного металу. Тла не розібрати. Тільки коробка й руки.

– Алене, звідки це в тебе? – Вона підвела погляд і зустрілася з карими очима, що жажно світилися радістю маленького переможця.

– Щоби дістати відповідь на це запитання, декому доведеться заплатити кругленьку суму. – Він розчавив недопалок і підвівся. – Я на

хвилинку, даруй. – І пішов у бік убиральні. Коли він зник за чорними колонами й дзеркальними стінами, вона впустила голограму на столик, нахилилась і відкинула кришку його портфеля. Нічого – тільки синій джгут і тютюнові крихти.

– Можу запропонувати вам іще щось? Води?

Це був офіціант, який тепер стояв поряд.

Вона підвела очі і з подивом усвідомила, що десь його вже бачила. Худорляве темне обличчя...

– У нього мікрофон із передавачем, – сказав офіціант. – А ще він озброєний. Я був портьє у вашому брюссельському готелі. Дайте йому, чого хоче. Пам'ятайте, для вас гроші нічого не важать. – Він забрав її склянку й обережно поставив на тацю. – А його вони, ймовірно, знищать.

Ален повернувся усміхнений.

– А тепер, люба, – сказав і потягнувся по сигарети, – перейдемо до справи.

Марлі всміхнулася у відповідь і кивнула.

11. На місці

Нарешті дозволив собі поспати три години – в бункері без вікон, де передовий загін обладнав командний пункт. Перед тим зустрівся з рештою команди, яка працюватиме звідси. Із Раміресом – відстороненим, зверхнім, нервовим консольником, зацикленим на своїй роботі, від якої тут залежали всі, включно з Джейлін Слайд, яка лишилася на буровій у морі. Він мав моніторити кіберпростір навколо закутих у потужну кригу банків даних «Маас Біолабс» і попередити всіх, якщо мааси щось пронюхають в останню мить. Ще він відповідав за передачу медичних даних із нейрохірургії до бурової – непросту процедуру, якщо світитися перед маасами не хочеться. Команда проклала лінію до таксофонної будки на шосе посеред пустелі. За будкою починалася територія, де за безпеку Раміреса й Джейлін уже не відповідав ніхто, крім них самих, тож якщо попаляться – мааси зможуть відстежити їх до таксофона й визначити ділянку, де перебуває команда. Познайомився з Нейтаном – технарем, який мав доглядати за обладнанням у бункері. Коли щось зазбоїть чи полетить, є надія, що він устигне полагодити. Нейтан – представник того ж виду, що Окі й тисячі інших, із якими Тернера зводила робота, технар-найманець, який любить заробляти свою надбавку за ризик і вміє тримати язика за зубами. Решта – Комптон, Тедді, Коста й Девіс – просто дорогі бойовики, наймані солдати, їм тільки подавай таку роботу, як ця. Щоби полегшити їм життя,

Тернер ухрай прискіпливо допитав Саткліффа про план відходу, а тоді пояснив, звідки прийдуть вертольоти, в якому порядку відходити, як і коли кому з них заплатять.

Потім попросив лишити його в бункері самого й наказав Веббер підняти його за три години.

Тут планували зробити трансформаторну або насосну станцію. Зі стін стирчали обрубки поліетиленових труб чи то для прокладання кабелів, чи для каналізації, але зі стану приміщення ясно, що їх так нікуди й не під'єднали. Глуха залізобетонна стеля не давала підвестися на повний зріст. Пахло сухим пилом – навіть трохи приємно. Хтось із загону попідмітав тут, перш ніж занесли столи й обладнання, та подеколи на підлозі траплялись клапті газетного паперу, що розсипалися на порошок від найменшого доторку. Тернеру вдалось розгледіти літери й часом навіть слова.

Металеві розкладні столи вишикувалися в кутку попід стінами, на кожному купі якогось дуже хитромудрого обладнання для зв'язку. Мабуть, найкраще з того, що могла надати «Хосака».

Він не розгинаючись пройшовся вздовж столів, легко провів по них рукою, торкнувся кожної консолі, кожної чорної скриньки. На одному стояв помітно модифікований військовий трансвер із односмисловою модуляцією для передачі дези – пакетів фіктивних даних, шифрованих і замаскованих криптографами «Хосаки», аби на позір мали сенс. Трансвер допоможе їм усім тримати зв'язок, якщо Джейлін із Раміресом налажають: самі по собі дезінформаційні пакети не містять нічого цінного, але послідовність їхньої передачі нестиме певне просте повідомлення. Послідовність В/С/А повідомить «Хосаку» про прибуття Мітчелла, F/D означатиме, що його забрано з місця зустрічі, а F/G – що він загинув і операцію треба згорнути. Тернер нервово побарабанив по корпусу трансвера й нахмурився. Не подобається йому, як Саткліфф тут усе обладнав. Якщо операцію провалять, вони навряд чи зможуть відійти звідси, точно наслідять, та й Веббер його тихенько попередила, що їй наказано в разі чого диспанційно підірвати хірургічний модуль із ручного протитанкового

гранатомета. Казала, вони в курсі. Казала, зуб дає, що їм за це теж платять. Усі інші мусять покластися на вертольоти, які вилетять звідкись з-під Тусона. Тернер вважав, що мааси запросто зріжуть їх на підльоті. Коли сказав про це Саткліффу, австралієць тільки знизав плечима:

– За інших умов я би все інакше спланував, друже. Але ж нікого з нас заздалегідь не попереджали, правда?

Поряд із трансвером – надновий біомонітор «Соні», під'єднаний безпосередньо до модуля операційної. У нього теж завантажили медичні дані з біософтового дос'є Мітчелла. Коли буде треба, медики матимуть доступ до історії пацієнта, а всі їхні маніпуляції з його імплантами передаватимуться сюди, шифруватимуться, Рамірес їх закрижить і передасть Джейлін, яка прикриватиме його в матриці з бурової. Якщо все буде гаразд, медичні дані чекатимуть на явці «Хосаки» в Мехіко, куди Тернер забере Мітчелла літаком. Нічого подібного до цього «Соні» Тернер іще не бачив, але в Голландця, мабуть, було щось таке в сингапурській клініці. Він мимохіть підніс руку до голих грудей і провів пальцем там, де вже не було рубця.

На другому столі – жокейське приладдя. Дека – близнючка тієї, що він уже бачив на буровій, прототип від «Маас-Неотек». Зовні від звичайної мало відрізняється, але Конрой казав, ніби там стоять нові біочипи. На кришці консолі – рожевий шмат пластичної вибухівки завбільшки з кулак. Хтось – мабуть, Рамірес – вичавив на ній пальцем вічка й кривульку дурнуватої усмішки. Від вибухівки тягнуться два дроти, блакитний і жовтий. Вони зникають у порожній трубі, що стирчить зі стіни за консоллю. Ще один наказ для Веббер на випадок якщо їх викриють. Тернер дивився на дроти й хмурився: такий великий шмат для такого тісного приміщення. Коли здетонує, в цьому бетонному бункері гарантовано загинуть усі.

Плечі болять, потилиця впирається в бетонну стелю. Тернер продовжив огляд. Решту столу займають різні периферійні пристрої

й низка чорних скриньок, виставлених кимось вочевидь зацикленим на порядку. Відстань, мабуть, чітко вивірена, вирівняні ідеально. Рамірес сам їх виставляв – і точно помітить, якщо Тернер торкнеться якоїсь із них і посуне бодай на дрібку. Така невротична в'їдливість уже траплялася йому в рядах консольників, тому про фахові якості Раміреса нічого нового не казала. Йому траплялися жокеї, які йшли від супротивного, навмисне захаращували робочі місця, заплутували кабелі й дроти так, ніби смертельно боялись порядку, й заліплювали корпуси консолей наклейками з черепами й гральними кубиками. Мабуть, нема як дізнатися наперед. Або Рамірес виявиться класним жокеєм, або всі вони скоро загинуть.

На дальньому кінці столу – п'ять передавачів-гарнітур «Телефункен» із мікронавушником і горловим мікрофоном у фабричному індивідуальному пакуванні. На найважливішому етапі операції треба буде тримати зв'язок між ним, Раміресом, Веббер, Саткліффом і Лінчем, хоча радіоперемовини краще звести до мінімуму.

За «Телефункенами» – непідписана картонна коробка з десятиком шведських каталітичних грілок для рук у корпусах із неіржавки й по-різдяному червоних фланелевих чохликах на шнурках.

– Хитрий ти сучий син, – сказав Тернер вголос до коробки, – я би й сам міг додуматися...

Він ліг на гофрований туристичний килимок, постелений просто на підлозі штабу, й накрився курткою замість ковдри. Конрой правду казав про ніч у пустелі, хоча бетон трохи тримав денне тепло. Штанів і черевиків не знімав. Веббер попередила, що одяг і взуття треба витрушувати щоразу, коли вдягаєш. «Тутешніх скорпіонів, – казала, – приваблює піт, будь-яка волога». Перш ніж улягтися, витягнув свого «Сміт-Вессона» з кобури й зручно вклав поруч на килимок. Два ліхтарі на батарейках не вимикав. Заплющив очі.

І провалився в мілке море сну, заборсався серед образів і даних з Мітчеллового досьє, змішаних із власним життям. Ось вони

з Мітчеллом у кабіні автобуса влітають крізь сюляну стіну в вестибюль готелю у Марракеші. Науковець радісно верещить і підриває два десятки балончиків зі слезоточивим газом, приліплених зовні по периметру автобуса, а Окі пропонує віскі з горла й жовтуватий перуанський кокаїн на круглому дзеркальці в пластмасовій рамці, яке він востаннє бачив у сумочці Елісон. Здалося, ніби за вікном автобуса він бачить і саму Елісон, яка задихається в газовій хмарі, й він намагається сказати про це Окі, вказати на неї, але всі вікна заліплені голограмами мексиканських святих і листівками з Пресвятою Дівою, і Окі тримає в руках щось гладеньке й кругле, бульку рожевого кришталю, й він придивляється до павука, що причаївся в бульбашці, павука зі ртуті, але Мітчелл регоче, на зубах у нього кров, і він простягає Тернеру сірий біософт на розкритій долоні. Тернер дивиться на біософт із досьє й розуміє, що це мозок – крихітний, сірувато-рожевий, затягнутий прозорою мембраною, тихенько пульсує на Мітчелловій долоні, – а тоді перечіпається за якийсь підводний камінь, і падає за борт сну, в приемну м'яку геть беззоряну ніч.

Розбудила його Веббер – сувора постать у квадратному проході, на плече спадає важка армійська ковдра, що править за двері.

– Вийшли твої три години. Медики вже на ногах, якщо вони тобі треба.

Вона зникла за ковдрою, під підшвами захрускотів гравій.

Хосаківські медики чекали біля фургону операційної. Здавалося, їх телепортували в ці пустельні світанкові сутінки в модно зім'ятому повсякденному вбранні, щойно придбаному в якомусь із велетенських торговельних районів Токіо. Один із них у мексиканській плетеній вовняній кофтині, які Тернер бачив на туристах у Мехіко. Інші двоє ховаються від пустельного холоду в дорогах на вигляд лижних термокуртках. Усі чоловіки нижчі на зріст за корейнку – худорляву, сувору, ніби давня войовниця, з чубком жорсткого червонястого волосся, який робив її схожою на хижого птаха. Конрой попереджав, що японці працюють на компанію, і Тернер одразу зрозумів, про що він: тільки жінка

мала власну думку. Трималась, як заведено в його світі, а ще вона поза законом, чорна хірургиня. З Голландцем знайшла б спільну мову.

– Я Тернер, відповідальний за операцію.

– Вам наших прізвищ не треба, – відповіла жінка, а двоє медиків із «Хосаки» механічно вклонилися. Перезирнулися, зиркнули на Тернера, а тоді знов на корейнку.

– Так. Мені немає потреби їх знати.

– Чому нам досі не дали доступу до медкартки пацієнта? – спитала корейнка.

– З міркувань безпеки, – сказав Тернер майже автоматично. Насправді він не бачив причин відмовляти їм у доступі до матеріалів про Мітчелла.

Жінка знизала плечима й відвернулася так, що її обличчя затулюв піднятий комір термокуртки.

– Бажаєте оглянути операційну? – спитав медик у мішкуватій кофтині. Обличчя чемне й уважне – ідеальна маска корпоративного службовця.

– Ні. Ми вас викотимо на парковку за двадцять хвилин до його прибуття. Знімемо колеса, поставимо на домкрати. Зливну трубу від'єднаємо. Мені треба, щоби через п'ять хвилин після зміни дислокації ви були в повній готовності.

– Із цим проблеми не буде, – сказав другий медик усміхнено.

– Тепер мені треба, щоби ви розповіли, в чому полягає ваше завдання: що ви з ним зробите і як це може на нього вплинути.

– А ви самі не знаєте? – різко спитала жінка й розвернулася до нього обличчям.

– Я сказав, що мені треба, щоби ви розповіли.

– Ми проведемо експрес-сканування на смертельні імпланти, – сказав медик у кофтині.

– Вибухові заряди в корі й тому подібне?

Заговорив інший медик.

– Нам навряд чи трапиться щось аж таке грубе, але так, ми скануватимемо його на наявність будь-яких пристроїв, які можуть

спричинити смерть. Одночасно проведемо повний аналіз крові. Як нам відомо, теперішні роботодавці пацієнта розробляють найновітніші надскладні біохімічні системи. Тому вкрай імовірно, що найбільша небезпека чигатиме саме в цій площині...

– Нинішні роботодавці часто вживляють найціннішим працівникам підшкірні інсулінові помпи, – втрутився його напарник. – У пацієнта можна розвинути штучну фізіологічну залежність від певних синтетичних ензимів. Якщо підшкірну помпу не перезаряджати з певною періодичністю, відлучення від джерела – тобто від роботодавця – може завдати шкоди.

– Але ми готові й до цього, – додав інший.

– Жоден із вас навіть близько не готовий до того, що ми, підозрюю, там побачимо, – сказала чорна хірургиня голосом, крижаним, мов східний вітер, що саме здійснюється над пустелею. Тернер чув, як високо над ними сичить поіржавілою залізною покрівлею здійснений вітром пісок.

– Ви, – звернувся він до корейки. – Ходіть зі мною. – Розвернувся й пішов геть, не озираючись. Можливо, вона не виконає наказу, й тоді він втратить авторитет перед двома іншими, але зараз цей хід видався йому вдалим. Коли відійшов метрів на десять від фургона – спинився. Почув її кроки гравієм.

– Що вам відомо? – спитав він, не озираючись.

– Можливо, не більше, ніж вам. А може, й більше.

– Але, вочевидь, більше, ніж вашим колегам.

– Вони винятково талановиті люди. Але вони... слуги.

– А ви ні.

– Як і ви, найманцю. Мене на цю роботу взяли через досвід у найкращій неліцензованій клініці Тіби й надали чималий обсяг матеріалів для вивчення й підготовки до зустрічі з нашим винятковим пацієнтом. Чорні клініки Тіби – авангард медицини, й навіть у «Хосаці» не підозрюють, що мій авторитет у чорній медицині дозволяє припускати, що ми знайдемо в голові вашого дезертира. Вулиця по-своєму знаходить застосування новим речам, пане Тернер.

Мене вже неодноразово наймали для спроби видалення цих нових імплантів. Дещо з маасівської біоелектроніки знайшло свій шлях на ринок. І спроби самовільно імплантувати ці винаходи – цілком логічний етап. Підозрюю, «Маас» ці витоки самі й організували.

– Тоді поясніть мені.

– Не впевнена, чи зможу. – В її голосі чулася несподівана нотка безсилля. – Я казала, що бачила ці речі. Але не казала, що розумію їх. – Вона несподівано підняла руку й торкнулася до шкіри за його завушним софтовим гніздом. – На тлі біочипів ці імпланти приблизно як дерев'яні протези проти міоелектричних кінцівок.

– Але його життю щось загрожує?

– Ох, та ні, – сказала вона й опустила руку. – Не його... – І Тернер почув її кроки до фургона.

Конрой відрядив кур'єра з пакетом софтів, щоби Тернер зміг пілотувати літак, яким доправить Мітчелла до штабу «Хосаки» в Мехіко. Кур'єр виявився жилим, банькатиим і чорним від засмаги дистрофіком, якого Лінч називав Гаррі. Гаррі припедалив дорогою від Тусона на відпісоченому до блиску велосипеді з облісіними позашляховими шинами й кістяно-жовтими шкіряними обмотками на кермі. Лінч перевів його через паркмайданчик. Кур'єр постійно щось мугикав собі під ніс. Його пісня, коли можна так назвати ці звуки, звучала геть чужорідно в таборі, де тиші беззаперечно дотримувалися всі, й нагадувала звуки божевільного радіоприймача, який хаотично перемикався з хвили на хвилю і дробив попури зі світової поп-музики останніх двадцяти років несподіваними госпеловими зойками. Велосипед свій Гаррі ніс на попеченому, по-пташиному крихкому плечі.

– Гаррі тобі дещо з Тусона привіз, – сказав Лінч.

– А ви знайомі? – спитав Тернер, дивлячись на нього. – Може, у вас спільні друзі є?

– Це ти про кого?

Тернер витримав його погляд.

– Ти його ім'я знаєш.

– Бо він сказав мені своє сране ім'я, Тернере.

– Моє ім'я Гаррі, – сказав обгорілий. Він скинув велосипед на кущ пустельної трави. Розгублено всміхнувся – показав рідкі покриті зуби. На голому торсі, сплітілому й запилюженому, – низки тонких сталевих ланцюжків із клаптями шкіри, хутра, рогів, жовтуватими гільзами, заповірованими й зношеними мідними монетами без номіналів і крихітним мішечком із м'якої коричневої шкіри.

Тернер оглянув розцяцькований кістлявий торс, простягнув руку, зачепив пальцем кривий уламок якогось хряща на плетеному шнурку:

– А це що в біса таке, Гаррі?

– Єнотів піструн, – сказав Гаррі. – В єнота, бач, кістка з хрящем у піструнчику. Небагато кому про таке відомо.

– Ти мого приятеля Лінча колись уже бачив, Гаррі?

Гаррі кліпнув.

– Він знав паролі. Знав, до кого йти в надзвичайних випадках. Знав, хто керівник. Сказав мені своє ім'я сам. Я тобі тут потрібен, чи можна піти робити свою роботу?

– Іди.

Коли Лінч відійшов на безпечну відстань, Гаррі заходився длубатись у вузлах ремінців на шкіряному мішечку.

– Не треба на нього бикувати, – промовив Гаррі, – він таки молодець. Я його й не помічав, доки він голкострілом мені в потилицю не тицьнув. – На цих словах розв'язав мішечок і обережно запустив усередину пальці.

– Скажи Конрою, що я його крота придушив.

– Перепрошую, кого придушив? – Гаррі витягнув із мішечка складений жовтий блокнотний аркуш із якимось вмістом і передав його Тернеру.

– Лінча. Він Конроїв кріт у команді. Скажи йому.

Тернер розгорнув аркуш і знайшов усередині грубий військовий мікрософт. На аркуші був напис синім чорнилом: «ПОКАЖИ КЛАС, МУДИЛО. ДО ЗУСТРІЧІ В МЕХІКО».

– І треба, щоби я це передав?

– Передай.

– Як скажете.

– Та ти ж, бляха, й сам це знаєш, – сказав Тернер, зім'яв папірець і запхав його Гаррі під ліву пахву.

Гаррі безтурботно й щасливо усміхнувся, і здійнята хвилююча мушкетерська осіла, легко, мов якийсь підводний звір, і пірнула в гладке море сонячної байдужості. Тернер подивився йому в очі, в миготливі опалово-жовті зіниці, й побачив там тільки сонце й побиту трасу. Безпала рука піднялась і машинально почухала тижневу щетину.

– Їдь, – сказав Тернер.

Гаррі розвернувся, підняв свій велосипед із чагарів, засолів, сперся на нього й почав пробиратись назад руїнами парковки. Його порвані камуфляжні шорти тріпотіли, а колекція ланцюгів легенько дзвеніла.

З лагорба на двадцятиметровій віддалі свиснув Сатюліф і підняв моток мірної помаранчевої стрічки. Пора розмічувати Мітчеллові посадкову смугу. Працювати починали швидко, поки сонце ще низько, але все одно буде спекотно.

– Отже, – сказала Веббер, – він прилетить.

Вона виплюнула на жовтий кактус згусток коричневого соку. За щокою тримала копенгагенський снаф.

– Шариш, – сказав Тернер. Обоє сиділи на світло-жовтому сланці. Дивились, як Лінч і Нейтан прибирають смугу, яку вони з Сатюліфом виклали помаранчевою стрічкою. Стрічка відокремлювала прямокутник чотири на двадцять метрів. Лінч приніс до стрічки відрізок іржавої двотаврової балки й кинув на бетон, наполохавши в чагарях якихось дрібних тваринок.

– Якщо захочуть, побачать стрічку, – кинула Веббер, витираючи губи тильним боком долоні. – Та й заголовки твого ранкового факсу прочитають, якщо захочуть.

– Знаю, – сказав Тернер, – але якщо вони досі не знають, що ми тут, не думаю, що вже й дізнаються. З шосе цього не видно. Він

поправив чорну нейлонову кепку, яку дав Рамірес, і натяг довгий козирок аж до самих окулярів. – Ми просто собі тягаємо болванки, які можуть віддавити ногу. З орбіти зовсім непримітно.

– Згодна, – кивнула Веббер. Зморшкувате обличчя в окулярах променилось байдужістю. Зі свого місця він відчував різкий тваринний запах її поту.

– Що ти в біса робиш, Веббер, у вільний від оцього всього час?

– Гадаю, значно більше, ніж ти, бляха-муха. Розводжу собак, скажімо. – Вона дістала з чобота ніж і почала правити об підшву, швидко перевертаючи за кожним разом, ніби мексиканський циркульник, який гострить лезо своєї бритви. – А ще рибалю. Форель ловлю.

– У тебе хтось є в Нью-Мексико?

– Точно більше, ніж у тебе, – сказала вона байдуже. – Мені здається, такі, як ви з Саткліффом, узагалі не мають дому. Ти ж тут і живеш, Тернере? На місці операції, аж доки не прилетить твій підопічний. Так?

Вона провела лезом по подушечці пальця і сховала ніж у ліхви.

– Але в тебе хтось є? Є чоловік, до якого повернешся?

– Узагалі-то не чоловік, а жінка. Ти щось знаєш про розведення собак?

– Ні.

– Я так і думала. – Вона примружилась і глянула йому в очі. – У нас і дитина є. Своя. Вона виносила.

– Сплайсинг ДНК?

Веббер кивнула.

– Це дорого.

– І не кажи. Якби не треба було віддавати гроші, мене б тут не було. Але вона красива.

– Твоя жінка?

– Наша дитина.

12. «Кафе Блан»

Довкілля ніби перебудовувалося, підлаштовуючись під неї та її маршрут містом, коли вона йшла від Лувру. Той офіціант, мабуть, просто орган, кінцівка, чутливий зондик чи антенула. А ціле – більше, значно більше. Як вона могла собі уявити, що можна жити й пересуватися в надприродному полі Вірекового багатства, не зазнаючи спотворень і викривлень? Вірек узяв до себе її, вбогу, й запустив обертатися на своїй орбіті – і під тиском усюдисущих невидимих гравітаційних поштовхів його грошей вона змінилася. *Все ясно, думала собі, ясно: вона повсякчас ворухиться навколо мене, уважна й незрима, велична й тонко налаштована, – наглядова махіна гера Вірека.*

За якийсь час вона усвідомила, що стоїть на бруківці біля літнього майданчика «Кафе Блан». Яка різниця де, можна й тут. Ще місяць тому Марлі б оминула цю кав'ярню – забагато вечорів вони тут із Аленом просиділи. Тепер, почувуючись вільною, вирішила розпочати процес віднайдення свого Парюжа з вибору столика. Сісти вирішила ближче до бічної огорожі тераси. Замовила в офіціанта кон'як і затремтіла, спостерігаючи за рухом на паризьких вулицях, невинним потоком сталі й скла: навколо неї за іншими столиками якісь чужі люди їли й усміхалися, пили й сперечалися, гірко прощалися й клялися у вічній вірності всьому, що відчували того вечора.

Але я теж частина цього руху, подумала Марлі й усміхнулася. Щось усередині ніби прокидалося від довгого заціпенілого сну, враз

витагнуте на світло в ту мить, коли вона остаточно розплющила очі й усвідомила глибину Аленової зіпсутості й своє відчайдушне прагнення далі його любити. Але прагнення тануло – навіть тепер, коли вона тут сиділа. Невибagliвість і банальність його брехні якимось чином спромоглися розбити кайдани її депресії. Логіки вона в цьому не бачила жодної, бо десь глибоко всередині завжди, ще до історії з Гнассом, добре розуміла, чим саме Ален заробляє на життя, але на любов до нього це ніяк не впливало. Втім, завдяки новому відчуттю свободи вона готова знехтувати логікою. Досить того, що вона тут, жива, сидить за столиком у «Блан» і уявляє роботу хитрої машинерії, котру, виявляється, вже запустив Вірек.

Яка іронія, подумала вона, побачивши, як молодий офіціант із «Кур Наполеон» піднявся на терасу. На ньому були ті самі робочі темні брюки, але замість фартуха з'явилася синя штормівка. Темне волосся накриває чоло м'яким крилом. Він підійшов – усміхнений, упевнений, – ніби знав точно, що вона не втече. Щось усередині дуже просило рвонутися навітьоки, але вона знала, що не бігтиме. Яка іронія, повторила подумки, насолоджуюся відкриттям, що я не якась особлива гудка для нещастя, а просто ще одна смертна тварина в кам'яному лабіринті цього міста, – і водночас дізнаюся, що саме я тепер у центрі уваги величезної машини, підживлюваної чийось таємничим бажанням.

– Мене звати Пако, – сказав юнак і підтягнув до її столика фарбований набіло залізний стілець.

– Ви той малий, той хлопчик із парку...

– Колись давно був ним, так, – сказав він і сів. – Сеньйор зберіг образ мого дитинства.

– Я саме думала про вашого Сеньйора. – Марлі дивилася не на співрозмовника, а на потік авто, охолоджувала погляд у річці вуличного руху, у відтінках поліуглецю й фарбованої сталі. – Такі, як Вірек, не можуть позбутися багатства, втратити його через невдалу інвестицію. Його гроші живуть власним життям. Можливо, наділені власною волею. Приблизно так він сказав, коли ми бачилися.

– А ви філософіня.

– Я знаряддя, Пако. Я наднова насадка на дуже давньому пристрої в руках сивого старця, який хоче кудись проникнути, але досі зазнавав невдачі. Той, хто найняв вас, просто запустив руку в скриню з тисячею інструментів і чомусь вибрав мене.

– Та ви ще й поетеса!

Вона засміялася, відвела очі від вулиці. Він приязно шкірився, і його губи були мов погратовані слідами глибоких вертикальних зморшок.

– Ідучи сюди, я уявляла механізм, машину, таку велетенську, що годі побачити її всю. Машину, що огортає мене, передбачає кожен мій крок.

– То ви ще й еготистка?

– Хіба?

– Може, й ні. Звичайно, за вами спостерігають. Ми наглядаємо за вами, й добре, що робимо це. За другом вашим із ресторану ми також наглядаємо. На жаль, ми не змогли з'ясувати, де він дістав голограму, яку показав вам. Дуже ймовірно, що вона в нього вже була, коли він телефонував на номер вашої подруги. Хтось вийшов на нього, розумієте? Хтось звів його з вами. Чи не здається вам, що все це вкрай цікаво? Не дражнить вашого внутрішнього філософа?

– Мабуть, таки дражнить. Я послухалася вашої поради й погодилася на ціну, яку він назвав.

– Тоді він подвоїть її, – всміхнувся Пако.

– Але мені не треба через це перейматися, як ви вже казали. Він погодився завтра вийти зі мною на зв'язок. Ви, певно, зможете організувати передачу грошей. Він наполіг на готівці.

– Готівка, – Пако закотив очі, – як авантюрно! Але так, я зможу. І всі дані у мене є. Ми стежили за розмовою. Це нескладно було, бо він мав ласку її транслявати, на ньому був мікрофон. Дуже кортіло дізнатися, для кого він вів передачу, але він навряд чи й сам це знає.

– Це було так дивно, коли він зірвався посеред розмови ще до того, як озвучив вимоги. Нетипово для нього. – Вона насупилася. – Він собі завжди приписував уміння витримувати драматизм моменту...

– У нього не було вибору. Ми все влаштували так, щоби йому здалося, ніби джерело живлення мікрофона дало збій. Довелося піти в чоловічу кімнату. Коли він був сам у кабінці, то казав про вас уголос украй неприємні речі.

Марлі вказала на порожню склянку офіціантові, який саме йшов повз столик.

– У мене досі труднощі з розумінням своєї ролі й цінності в цій справі. З Вірековим баченням.

– Мене не питайте. Тут ви у нас філософ. Я просто виконую накази Сеньйора – наскільки це в моїх силах.

– Може, хочете бренді, Пако? Чи кави?

– Французи, – з гірким докором відповів той, – нічого не знають про каву.

13. Обіруч

– Може, проженіть мені про оту свою штуку ще раз, – попросив Боббі, залихаючись рисом із яйцем, – ви ж ніби казали, що це не релігія.

Бовуар зняв оправу й уважно придивився до завушника, чи той рівний.

– Я не так казав. Я казав, що тобі не треба думати, релігія це чи ні, от і все. Це просто зручна *структура*. Допомагає обговорювати речі, які відбуваються з нами, бо вдаліших слів, тобто понять, для цього може й не знайтись.

– Але ви так говорите, ніби ті ваші лої якісь...

– Лоа, – виправив його Бовуар і кинув окуляри на стіл. Зітхнув, видобув сигарету з пачки, яку лишив Дві-На-День, і підкурив від олив'яного черепа. – У множині точно так, як і в однині. – Глибоко затягнувся й видихнув дві цівки диму крізь великі дугоподібні ніздрі. – Коли про релігію говориш, то що маєш на увазі?

– Ну, от мамина сестра, наприклад, саєнтологічка, така, дуже консервативна, знаєте? А ще через коридор від нас одна є жінка, то вона католичка. А в матері, – тут він затнувся, і їжа в роті раптом утратила смак, – була звичка вішати в моїй кімнаті всякі голограми – Ісуса там, чи Габбарда, чи ще якогось хріна. От я про щось таке.

– Вуду інакше, – сказав Бовуар. – Про вічність і воскресіння не йдеться. Треба, щоби *робилися справи*. Розумієш? У нашій системі вірувань *багато* богів і духів. І всі вони з однієї великої родини – є за ними й гріхи, й чесноти. Ритуальна традиція колективного пред-

ставництва, розумієш? Вуду вчить нас, що є Бог, звісно, Іран Метр, але Він величний, надто величний і далекий, щоби перейматися, коли тобі сраку нема чим прикрити чи дівки не люблять. Малий, увімкни мозок, ти ж знаєш, як воно все, це вуличне вірування, воно зародилося в злиденних нетрях мільйон років тому. У вуду все так само, як на вулиці. Коли якийсь мудило під пилом сестру твою порізав, ти ж не підеш до якудзи пікет під воротами влаштувати? Отож. А підеш до того, хто все зробить. Так?

Боббі задумано жував і кивав. Черговий дерм і два келихи червоного вина дуже полегшили життя, а ще той другий, здоровило, забрав Двох-На-День прогулятися серед дерев і флуоресцентних ламп, і Боббі лишився з Бовуаром. А тоді Джекі прийшла вся така радісна, та ще й принесла велику миску цієї штуки з рису і яєць, дуже навіть смачної, а коли ставила перед ним миску на стіл, притислася до його плеча цицькою.

– Отже, – продовжив Бовуар, – нам важливо, щоби справи робилися. Нас цікавлять системи, словом. І тебе теж, бо інакше ти не був би ковбоем і не мав би поганяла, правда? – Він кинув недопалок у замачаний напівпорожній келих із червоним вином. – Схоже, Дві-На-День планував гарненько загуляти, якраз коли на нього це гівно звалилося.

– А яке це гівно? – спитав Боббі, витираючи рота долонею.

– Твоє, – відповів Бовуар і нахмурився. – Хоча твоєї вини в цьому всьому нема. Хай як би Дві-На-День не старався все на тебе повісити.

– А він старається? Бо щось він дуже напружений. І матюкається часто.

– Саме так. Усе правильно кажеш. Напружений. Я би навіть сказав, наляканий до всирачки.

– А чого?

– Бач як, коли йдеться про Двох-На-День, то в усього є друге дно. Ну, тобто так, він робить ті штуки, якими перед тобою вимахувався, – перепродає чи дає поганяти нові програмки білосніжкам, пардон за вислів, – Бовуар вишкірився, – баррітаунським, але цілить він деінде, себто предмет його амбіцій лежить у іншій площині, так би

мовити. – Бовуар підчепив пальцями лежалу канапку, підозріливо роздивився її й жбурнув через стіл подалі в дерева. – Основний зиск має з того, що працює помагайчиком у двох дуже непростих агломератських унганів.

Боббі автоматично кивнув.

– У чувачків, які на два боки працюють.

– Не шарю, про кого ви.

– Я про фахових служителів культу, коли так зрозуміліше. Чи краще так: уяви двох крутих ковбоїв – жокеїв-консольників серед іншого, – які за гроші дбають, щоби в людей гладко йшли справи. Про таких кажуть «на два боки працюють», бо вони справді працюють на два боки. Чорний і білий, січеш?

Боббі ковтнув і похитав головою.

– Заклиначі, – сказав Бовуар. – Хрін із ним. Коротше, все, що тобі треба знати, – це неприємні дядьки з великими грішми. І Дві-На-День у них старший подавайло. Буває, знаходить те, що їх зацікавить, качає для них, потім може обміняти на якусь послугу. А коли послуг набереться з десяток, то й вони можуть для нього щось викачати. Така от несиметрична ситуація, січеш? І от, приміром, трапляється їм те, що їх трохи лякає. Ці типчики часто схильні до консерватизму, розумієш? Ні? Ну, ще навчишся.

Боббі кивнув.

– Те, що в нього беруть поганяти хлопці типу тебе, уваги не варте. Тобто воно *працюватиме*, але когось серйозного навряд зацікавить. Ти ж багато ковбойських кіношоу бачив, так? Так от, те, що для таких історій вигадують, і близько не така страшна хрінь, як те, що перепродають по-справжньому серйозні ділки. Особливо коли йдеться про криголами. Важкі криголами непросто штовхати навіть великим пацанам. Знаєш чого? Бо крига, справжня тверда крига, тобто стіни навколо всіх більш-менш великих баз даних у матриці, – це завжди продукт штучних, у сенсі, штучних інтелектів. Усе інше надто повільне, щоби ткати хорошу кригу, підтримувати її, змінювати і вдосконалювати. Тому, коли на чорний ринок виходить справді потужний кри-

голам, треба зважати на кілька хитрих невідомих. По-перше, звідки взявся цей продукт? У дев'яти випадках із десяти це продукт штучного, а штучних увесь час сканують, переважно тюрингівські чувачки, щоби завадити їм аж надто порозумнішати. Тож може так статися, що на тебе тюрингівська машина вийде, бо якийсь штучний вирішив наростити обіг приватних коштів. Буває ж у штучних громадянство, правда? А ще треба добре подумати, чи криголам раптом не *військовий*, бо це реально стрьомно, або, скажімо, чи не породило його бюро з промислового шпигунства при якомусь дзайбацу – тобі такого добра теж не треба. Врубаєшся, Боббі?

Боббі кивав. Хлопець ніби все життя тільки й чекав на Бовуара, котрий нарешті пояснив би будову світу, про існування якого він лише здогадувався.

– Ну але все-таки робочий криголам коштує страшних грошей, реально, *доку* бабла. І от, скажімо, ти в нас ковбой при баблі, хтось тобі приносить таку штуку, то не відмовлятися ж? Тому ти купуєш. Тихенько купуєш, ані пари з вуст, але сам *не запускаєш*, о ні. А що робиш? Несеш до свого технаря, той так обгортку міняє, щоби не дуже в око впадало. Ніби простенька штучка отакого формату, – Бовуар постукав пальцем по стосу картриджів на столі, – і віддаєш підручному своєму, який тобі завинив послугу, а такий завжди знайдеться.

– Ану сек, – сказав Боббі. – Щось мені не подобається, куди...

– І добре. Стаєш кмітливим – чи принаймні кмітливішим. Бо саме так вони і вчинили. Принесли сюди твоєму другу-технарю, містерові Дві-На-День, пояснили, в чому проблемка. «Ти ж у нас ас, – сказали, – то перевір для нас оцю срань, прожени тести, бо ми хріна лисого це робитимем самі. Ти впораєшся, малий». І коли йти далі таким манером, то що зробить із такою штучкою Дві-На-День? Сам запустить? Нема дурних. Тому він учинить так само, як із ним чинили великі пацани, от тільки свого пацанчика навіть не попередить. Що далі? Вибере базоньку десь посеред материка, де просто кишить програмками для ухиляння від податків і відмивальної бухгалтерії, яку хтось веде для борделю в Канзас-Сіті, але ж усі, хто не перший день

на світі живе, *розуміють*, що така гнида під десятима шарами криги ховатиметься, і не простої, а *чорної*, з реально смертельною віддачею. Ані в Агломератах, ані десь іще нема ковбоїв, які в таку сраку полізуть, бо з таких баз на всі боки голки стирчать, а всередині нема нічого такого, що можна було би продати комусь, крім митарів, а їм уже точно власники підмазали як треба...

– Так, – озвався Боббі, – ану поясніть дещо.

– Я тобі, сніжок, і *поясню* зрозуміліше нема куди! Він вибрав ту базу, пройшовся по списках своїх хотдожників, амбітних шмаркачів баррітаунських, та ще й таких вілсонів, що пустили би програму, яку в житті вперше бачать, на базу, котру їм хитросракий дружок типу Двох-На-День показав і сказав, що це діло як два пальці об асфальт. І кого він вибрав? Когось новенького в ділі, неляканого, того, хто навіть не знає, де він *живе*, навіть *куди дзвонити* не знає, і каже – ось тобі, друже мій, штука, неси додому, запускай і бери за це гроші. Коли щось там вирубаєш – візьми собі, я потім для тебе штовхну! – На цих словах Бовуар вирячився на Боббі, й на обличчі його не було усмішки. – Нікого не нагадує? Чи, може, ти в нас із невдахами не тусуєш?

– То ви кажете, він знав, що мене вб'є, коли ту штуку на базу спущу?

– Ні, Боббі, але він знав, що є така ймовірність, коли щось піде не так. Просто хотів подивитися, що в тебе вийде. Причому й цього сам робити не став, просто поставив двох ковбоїв наглядати за тобою. Все могло скластись інакше. Скажімо, криголам зробив би з чорною кригою те, що мусив, ти зайшов би, побачив там цифри, які міг би собі хіба в сраку залпати, вийшов, може, навіть слідів би не лишив. І тоді повернувся би до Леона і сказав Двом-На-День, що він не на ту базу навів. Ох, як би він вибачався, я вже бачу, а тоді дав би тобі іншу ціль і новий криголам, а попередній відвіз би назад в Агломерати й доловів, що все з ним ніби нормально. А за тобою добре стежили б далі, чисто впевнитися, що зі здоров'ям усе гаразд, що ніхто до тебе не прийшов по криголам, яким ти, подекують, скористався. А ще мог-

ло би статися – і майже сталося – так, що криголам повівся би дивно, крига б тобі мізки полпавила, і тоді один із тих ковбоїв мусив би вдертися до квартири твоєї мамки й забрати носій, доки ніхто твого тіла не знайшов.

– Не знаю, Бовуаре, все це якось, бляха, дуже складно...

– Складно на стелі під ковдрою спати. *Життя складне!* Ну тобто, *діло* так влаштоване, що не ясно? – Бовуар подивився на Боббі трохи навіть суворо – крізь порожню оправу, що сповзла майже на кінчик вузького носа. Він був не такий міцний, як той другий чи навіть Дві-На-День, шкіра – мов кава з краплею молока, чоло високе й гладеньке, чорне жорстке волосся стрижене дуже коротко. У своїй сірій блискучій мантиї він здавався Боббі кістявим і тому геть не страшним. – Але наше завдання – для цього ми тут, і ти тут – дізнатися, що сталося *насправді*. А сталося дещо ще.

– Ви хочете сказати, що він підставив мене, Дві-На-День підставив мене, щоби мене на смерть підсмажили? – Боббі досі сидів на кріслі з пологового, хоча вже відчував, що міг би без нього обійтися. – І він заліз у сраку з тими чуваками, тими агломератськими крутими?

– От ти і второпав.

– І саме тому він так поводиться, ніби йому насрати, ніби він мене до печінок ненавидить, так? І йому реально страшно?

Бовуар кивнув.

– І все це тому, – тут Боббі враз зрозумів, чого насправді Дві-На-День такий роздрочений і переляканий, – тому, що мене підрізали там, на Майданчику, і ті гниди лобники мою деку забрали! А отой чужий софт був досі в моїй деці! – Він аж уперед нахилився, так радів, що склав усе докупи. – І оті мужики його вб'ють чи й гірше, якщо він не поверне ту штуку, так?

– Бачу, ти багато кіношоу дивишся, але масштаби приблизно такі, це точно.

– Ага. – Боббі відкинувся на спинку крісла й уперся босими п'ятами в край стола. – І що, Бовуаре, хто ці мужики? Як ви там сказали, хулігани? Заклиначі? Що це, бляха, значить узагалі?

– Справа в тім, Боббі, що один із тих мужиків я, а другий – отой здоровань. Можеш звати його Лукасом.

– Ти, мабуть, такі вже бачив, – сказав Бовуар, коли чоловік, якого він назвав Лукасом, поставив проекторний акваріум на стіл, перед тим методично розчистивши для нього місце.

– У школі, – відповів Боббі.

– То ти в школу ходиш, малий? – гаркнув Дві-На-День. – От там би сракуй морозив далі! – Відколи він повернувся в супроводі Лукаса, прикурював сигарету від сигарети і взагалі виглядав іще гірше, ніж доти.

– Помовч, Дві-На-День, – сказав Бовуар. – Тобі трохи освіти теж не завадить.

– У нас такий був, щоби показувати, як і що там у матриці, як робити пошук по книжковій бібліотеці й усяке таке...

– І як, – Лукас випростався й обтрусив від уявного пилу свої великі рожеві долоні, – ти колись ним для цього користувався? Для доступу до книжок? – Він зняв свій неперевершено чистий піджак, послабив вузол простої чорної краватки. Білосніжну сорочку на спині перехрещували вузькі темно-вишневі підтяжки.

– Та я не дуже читаю, – відповів Боббі. – В сенсі, я вмію, але це важко. Але так, я трохи пройшовся по реально старих книжках про матрицю і це все.

– Я так і думав, – сказав Лукас і підійшов до консолі акваріума щось схоже на малу деку. – Каунт Зіро. Занулення лічильника при перериванні процесу. Було таке в програмуванні колись давно. – Він передав деку Бовуарові, й той узявся вводити команди.

У майже невидимій тривимірній решітці акваріума з'явилися складні геометричні фігури. Боббі бачив, як Бовуар вводить баррітаунські координати.

– Скажімо, Боббі, ти ота синя пірамідка. Ось ти. – В геометричному центрі акваріума тьмяно заблимала синя пірамідка. – А тепер покажемо тобі, що бачили ковбої, яких Дві-На-День найняв за тобою стежити. Далі піде запис.

Із пірамідки вздовж лінії решітки потяглась уривчаста лінія синього світла. Боббі спостерігав за нею і бачив себе – як сидить у мамчиній вітальні, на колінах «Оно-Сендай», вікна затулені фіранками, пальці рухаються над декою.

– Пішов криголам, – сказав Бовуар. Синій пунктир сягнув стінки акваріума. Бовуар увів послідовність команд, і координати змінилися. В решітці постали нові фігури, і Боббі впізнав скупчення жовтого-рячких кубів у центрі.

– Воно, – озвався.

Синій пунктир потягнувся від стінки до жовтого-рячої бази. Навколо кубів спалахували неонові-оранжеві прямокутні стіни. Коли пунктир наблизився, вони заблмали й заворушилися.

– Як бачиш, щось одразу пішло не так, – сказав Лукас. – Ось їхня крига – і вона вже каже «привіт». Ушкварила по тобі ще до того, як ти взяв контроль.

Щойно синій пунктир торкнувся тремтливої оранжевої стіни, як його оточила прозора оранжева трубка трохи більшого діаметра. Трубка видовжувалася, прямуючи назад уздовж пунктиру, аж доки не вперлася в стінку.

– А тим часом у Баррітауні... – мовив Бовуар і ще раз увів послідовність команд. Тепер пірамідка Боббі знову була в центрі. Хлопець спостерігав, як оранжева трубка виростає зі стінки контейнера, йдучи за синім пунктиром, і обережно наближається до пірамідки. – І от приблизно тут ти мав би почати вмирати цілком смертельною смертю, ковбою. – Коли трубка дотяглась до цілі, навколо пірамідки враз виникли оранжеві стіни й повністю сховали її. Бовуар зупинив проєктор.

– Так от, – розповідав Лукас, – коли найманці Двох-На-День – узагалі-то досвідчені й круті консольники – побачили те, що зараз побачиш ти, мій друже, то вирішили, що час міняти тачку, бо їхня дека щось коники викидає. Оскільки вони профі, запасна в них була. Увімкнулися знову – побачили ту саму картину й тоді вже вирішили набрати свого роботодавця, містера Двох-На-День, котрий саме збирався, як можна бачити, влаштувати собі вечірку...

– Мужик, – Дві-На-День звучав істерично й здушено, – я ж казав уже. Прийшли клієнти, яких треба розважити. Я тим пацанам заплатив, щоби наглянули, і вони наглядали, а тоді набрали мене. Я набрав вас. Якого лисого ви до мене домахалися?

– Такого, що ти нашу власність промажав, – лагідно нагадав Бовуар. – А тепер дивись сюди, і пильно. Отаку срань, як ця, ми звемо аномальним явищем, без бля... – Він клацнув по клавіатурі деки, і запис ожив.

Із дна проросли молочно-білі квіти, ніби зіткані з диму. Боббі нахилився, витягнув шию й побачив, що вони складаються з крихітних кульок чи бульбашок. Квіти вишикувалися точно за осями тривимірної решітки, а тоді скупчилися в одну головасту асиметричну фігуру, яка нагадувала зібраний із кубиків гриб. Поверхні, тобто грані, – білі, начисто білі. Зображення в проекторі – хіба завбільшки з долоню, але коли під'єднатись і ввімкнутися, воно здається неосяжно великим. Біла штука випустила пару рогів, ті видовжились, загнулися, перетворилися на клешні й потяглися до пірамідки. Боббі бачив, як легко їхні вістря пройшли крізь оранжеву товщу ворожої криги.

– Вона спитала: «Що ти тут робиш?» – почув Боббі свій голос. – А тоді спитала, нащо вони зі мною отак, навіщо вбивають мене...

– Он як, – тихо сказав Бовуар, – тепер ясно.

Він не знав, куди вони йдуть, але радів, що більше не треба сидіти в тому кріслі. Бовуар пригинався, коли проходив під лампами, що висали зі стелі на кучерявих дротах, а Боббі спішив слідом і раз ледь не послизнувся, ступивши в затягнуту зеленкуватою плівкою калюжу. Що далі від галлявини зі столом і диваном Двох-На-День, то щільнішим здавалось повітря. Стояв тепличний запах вогкого буйнотрав'я.

– Отже, все було ось як, – сказав Бовуар. – Дві-На-День вислав своїх приятелів на Ковіну, але тебе там уже не було. І деки не було.

– Ну, – сказав Боббі, – тоді я не знаю, в чому його провина. В сенсі, якби ж я до Леона звалив – а я ж якраз *Двох-На-День* шукати й пішов, навіть думав, як сюди піднятись, – тоді він знайшов би мене, правда?

Бовуар спинився помилуватися буйним кущем розквітлих конопель, а тоді простягнув руку й тонким коричневим вказівним пальцем погладив бліде непоказне сущіття.

– Правда, – сказав він, – але це *не по-гіловому*. Він мусив би відрядити когось наглядати за твоїм помешканням під час набігу на базу, щоб ні ти, ні носії із програмою не пішли погуляти, куди й коли заманеться.

– Так, але ж він відрядив Джекі й Рію до Леона, бо я бачив їх там. – Боббі опустил руку в горловину чорної піжами й почував зашиту рану, що тяглася навскіс через увесь торс, а тоді пригадав сколопендро-подібну штуку, яку Пай наклав замість шва, й швидко прибрав руку. Шов чухався й весь свербів, але торкатися до нього якось не хотілося.

– Ні, Джекі й Рія наші. Джекі в нас мамбо, служителька. Данбала сидлає її.

Бовуар ішов далі, й Боббі здавалося, що той якось вирізняв стежку чи прохід крізь безлад гідропонного лісу, хоча зрозуміти, в якому напрямку вони рухаються, не виходило. Подеколи більші кущі й дерева корінилися у великих зелених поліетиленових мішках для сміття, набитих чорним перегноем. Часто ті мішки тріскали, й бліді корені, шукаючи нової поживи, тяглися звідти в тіні між дерев, куди не потрапляло світло тепличних ламп і де опале листя збилося в тонкий шар компосту. Боббі був узутий у чорні нейлонові в'єтнамки, які притягла для нього Джекі, й між пальців уже хлюпало болото.

– Сидлає? – перепитав він Бовуара, ухиливаючись від голчастих гілок якоїсь вивернутої пальми.

– Вона несе Данбалу, Данбалу Ведо, Змія. Але часом її сидлає його дружина, Айда Ведо.

Боббі вирішив не розлитувати далі й спробував змінити тему:

– А як вийшло, що в Двох-На-День квартира така всратись величезна? Нащо тут ці дерева й таке інше?

Він пам'ятав, що Джекі з Рією вкотили його сюди на кріслі з положового крізь якийсь прохід, але відтоді не побачив жодної стіни. Він знав, що аркокомплекси зазвичай займають скількись там гектарів

і тому, певно, Дві-На-День цілком собі міг жити в такому величезному помешканні, але повірити, що технар, навіть дуже крутий, міг би собі дозволити аж таку нору, було важко. Ніхто собі таку нору не може дозволити – та й хто схотів би жити в мокрому гідропонному лісі?

Останній дерм уже майже вивітрився, у грудях і спині починало боліти й пекти.

– Фікуси, кущі мапу... Весь цей рівень Проєктів – *льйо сен*, святиня. – Бовуар поплескав Боббі по плечу і вказав на кучеряві двокольорові цівки, що звисали з гілок ближнього дерева. – Усі дерева тут – святині різних лоя. Ось це – дерево Угу Фере, бога війни. Тут багато всього вирощують – є тут трави, потрібні нашим лікарям і знахарям, є й дещо для розваги. Але це місце належить не Двом-На-День, а всім нам.

– Отже, цілий Проєкт у цьому? Тут усюди вуду й таке інше? – Навина була страшніша за наймоторошніші Маршині фантазії.

– Та ні, куди, – засміявся Бовуар. – На даху є мечеть, баптисти-харизматики з парафією на десяток тисяч душ і без саїв не обійшлося... Як усюди. Але, – тут він вишкірився, – тільки в нас тут традиція не в голови срати, а діла рішати... Отут, на цьому рівні, все почалося дуже давно. Ті, хто проектували ці споруди вісімдесят чи сто років тому, прагнули зробити їх якомога самодостатнішими. Щоби самі собі вирощували їжу. Самі себе обігрівали, самі добували електрику й так далі. Так от, якщо забуритися досить глибоко, виявиться, що ця споруда стоїть на потужному термальному джерелі. І там унизу дуже гаряче, але не аж так, щоби двигуни жити, – для енергетики воно заслабке. Для енергетики тут була десь сотня вітрових турбін Дар'є на даху, їх іще міксерами звали. Планували собі вітроелектростанцію, розумієш? Хоча зараз електрику сюди здебільшого Управління ядерної енергетики постачає, як і всім. А термальну воду подають у теплообмінник. Надто солена, щоби її пити, тому гріє звичайну водогінну воду з Джерсі, яку теж, на думку багатьох, пити не варто...

Попереду нарешті показалося щось схоже на стіну. Боббі озирнувся. У мілких калюжах на брудному бетоні відбивалося гілля карлико-

вих дерев, голі бліді корені безладно звисали у саморобні контейнери з гідропонікою.

– Далі воду закачують у басейни й вирощують багато креветок. Вони швидко множаться в теплі, а воду по трубах женуть крізь бетонні перекриття сюди для обігріву. На цьому рівні садили салат, амарант і таке інше. Потім її закачують у басейни з сомами, а гівном креветок харчуються водорості. Соми їдять водорості – все по колу. Принаймні так було задумано. Ймовірно, проєктанти не знали, що колись вітрові турбіни позрізають із даху, аби там мечеть поставити. Багато чого не передбачили. Тому в нас є це місце. Але збіса добрих креветок у Проєктах іще можна попоїсти. І сомів.

Вони дійшли до стіни – скляної, в краплях конденсату. За склою – іще одна стіна, але вже шита з іржавої сталі. Бовуар вивудив із кишені лискучої мантиї ключ і встромив його в отвір на металевій панелі посередині. Десь неподалік ожив і застогнав двигун, широкі сталеві стулки посунулися назовні, піднялися, кілька раз сіпнувшись, і Боббі побачив те, що так часто собі уявляв.

Певно, вони було десь під дахом, високо вгорі, бо тепер Великий майданчик Боббі запросто міг затулити обіруч. Баррітаунські малоповерхівки здавалися звідси сірою пліснявою, що розповзлася до небокряю. Було вже майже темно, і далеко за будинками небо рожево жевріло.

– Це Агломерати там, далі, правда? Рожевим світяться.

– Так точно, але що ближче під'їдеш, то менш привабливими вони здаються. Хочеш туди, Боббі? Готовий наш Каунт *Зіро*, Найнуліший Граф, підкоряти Агломерати?

– О, так, – сказав Боббі, притискаючись долонями до скла. – Ви й не уявляєте як...

Дерм уже зовсім не діяв, груди й спина нестерпно боліли.

14. Нічний політ

Коли настала ніч, Тернер знову відчув межу.

Він давно забув, як це, але щойно ввійшов у цей режим, здалося, ніби був там завжди. Стимулятори давали бліду подобу надлюдської зосередженості, що виникала тільки на старті важливої операції під його командуванням – і лише в останні години перед стартом.

Таких операцій у нього не було вже давно: тоді, у Нью-Делі, він просто перевіряв можливі шляхи втечі для одного управління, котрий поки не знав, чи точно хоче міняти роботу. Якби тієї ночі на Чандні-Човк тіло працювало на межі, може, він і втік би від гончої. Хоча хтозна – може, й ні, але межовість бодай веліла би спробувати.

Зараз під її дією він враховував усі обставини, з якими доведеться мати справу на місці, зважував групи невеличких негараздів і окремі великі проблеми. Дрібних було вже доволі, але дах іще жодна не зносила. Лінч і Веббер потроху гострили одне на одного зуби, тому він вирішив їх розвести. Чуйка про те, що Лінч – Конроїв кріт, стала переконанням. Інстинкти в таких умовах загострювалися, вмикалось шаманське бачення. Нейтанові не подобалися простенькі шведські грілки для рук: усе, що не мало всередині мікросхем, збивало його з пантелику. Тернер поставив до грілок Лінча, наказав заправити й запустити реакцію, а потім сказав Нейтанові виносити їх по дві за раз і прикопати на метровій відстані одна від одної уздовж двох довгих оранжевих стрічок.

Із Конроєвого мікрософта в голові постав окремий всесвіт мінливих даних: швидкість вітру, висота, координати, кут атаки, перевантаження, курс. Фоном тягнувся довгий перелік даних про озброєння: прилади наведення, траєкторії падіння снарядів, схеми пошуку, дані про дальність, оптимальний час пуску та наявність боєприпасів. Конрой супроводив мікрософт повідомленням, що вказувало приблизний час прибуття літака й підтверджувало одне обладнане пасажирське місце.

Тернер думав, що робить і відчуває Мітчелл. Північноамериканська філія «Маас Біолабс» заховалась в осерді меси, столової скелі, що височіла над пустелею. Тернер побачив її фасад у біософтовому досьє, побачив яскраві очниці видовбаних вікон, побачив, як вона пливе морем кактусових кукс, мов корпус велетенського корабля. Тюрма й фортеця, Мітчеллів дім на довгих дев'ять років. Десять у самісінькому її серці він удосконалював техніку роботи з гібридами, що понад століття не давалась іншим науковцям; працюючи з людськими раковими клітинами, він застосував відкинуту, майже забуту модель синтезу ДНК і створив безсмертні гібридні клітини – наріжні камені нової технології, крихітні біохімічні конвеєри, де молекули невпинно збиралися, множились і об'єднувались у біочипи. Десять там, у маасівській лабораторії, зараз минали останні робочі години зоряного дослідника Мітчелла.

Тернер спробував уявити зовсім нове Мітчеллове життя після дезертирства до «Хосаки», але виходило погано. Чим відрізнявся дослідницький комплекс в Аризоні від дослідницького комплексу на Хонсю?

Цього довгого дня Мітчеллові зашифровані спогади часом наринали хвилиною й наповнювали його дивним жахом, здавалось, ніяк не пов'язаним із прийдешньою операцією.

Його досі непокоїла інтимність спогадів – вона, певно, й лякала. Емоційна сила певних епізодів була геть неспівмірною з їхнім змістом. Чому, скажімо, спогад про звичайний коридор якогось нечепурного кембриджського аспірантського гуртожитку збудує хвилю провини

й самоїдства? Іншим картинкам, що мусили б викликати в душі якісь почуття, емоцій химерно бракувало: ось Мітчелл бавиться з малою донечкою на світлому плетеному килимі орендованого женеvського будинку, дитина сміється і смикає його за палець. Глухо. Тернерові життя цього чоловіка здавалось таврованим певним фатумом: блискучий учений, вундеркінд, мотивований самородок, наділений ввічливою безжальністю корпоративного маніпулятора, без якої не вибитися у вищі ешелони науки. Якщо комусь і судилося вилізти бізнесовими й науковими драбинами до успіху, то точно Мітчеллові.

Сам Тернер не здатен був зачепитися в родо-племінній павутині дзайбацу, де робота дорівнювала життю. Він лишався вічним аутсайдером, кораблем-самітником у потаємних водах корпоративних зв'язків. Ні в кого з корпоративників не було його фахової навички переспрямовувати відданість із одного роботодавця на іншого чи, скажімо, неохотно її триматися, щойно на контракті висихало чорнило. У секторі безпеки він почав працювати блюжче до двадцяти, коли застійні води повоєнної економіки завирували від нових технологій. Зважаючи на його загальну неамбітність, можна сказати, що зарекомендував себе Тернер непогано. Клієнти роботодавців задивлялись на його жилаву м'язисту постать і помічали тьмуцність. Він умів носити одяг. Був заточений під технології.

Конрой знайшов його в Мехіко, де Тернерів роботодавець зобов'язався забезпечити охорону сенснетівській симстимовій команді, яка записувала кілька півгодинних сегментів нескінченного серіалу про пригоди у джунглях. Коли туди прилетів Конрой, Тернер саме закінчував підготовчі процедури. Налагодив контакти між «Сенс-Нетом» і міською адміністрацією, підмазав начальника міської поліції, розібрався в готельній системі безпеки, зустрівся з місцевими гідами та водіями й ретельно про них розпитав, налаштував цифровий голосовий захист командних рацій, зібрав антикризову команду і розмістив довкола котеджного містечка знімальної групи сейсмічні датчики.

Він зайшов у джунглі готельного бару, куди переходив вестибюль, і знайшов собі вільне місце за одним зі скляних столиків. До нього, тримаючи в кожній руці по склянці, прямував блідий чоловік із копицею висвітленого волосся на голові. На гострих вилицях і високому лобі незнайомця натяглася шкіра. Одягнутий він був у ретельно випрасувану військову сорочку, джинси й шкіряні сандалі.

– Ти безпечник тих симстимівських малят, – озвався блідий, поставивши одну склянку Тернерові на стіл. – Альфредо розповів. – Так звали одного з тутешніх барменів.

Тернер глянув чоловікові в очі. Тверезий як скельце, впевненість б'є через край.

– Здається, ми не знайомі, – сказав, навіть не ворухнувшись у відповідь на запропонований напій.

– Яка різниця, – відповів Конрой, сідаючи. – Гра у нас одна.

Здивований Тернер не зводив із незнайомця очей. У його власній охоронницькій постаті було щось сторожке й неспокійне, тому так нахабно порушувати особисті межі наважувався далеко не кожен.

– Знаєш, – озвався гість, ніби коментуючи гру не надто фартової в цьому сезоні команди, – не дуже-то й добрі ті твої датчики. Я знаю людей, які могли б зайти, посідати твоїми дітьми, висипати кістки у ванну й вийти насвистуючи, а датчики твої не засікли б ані руху. – Він ковтнув зі склянки. – Хоча за старанність ставлю відмінно. Ти знаєш, що робиш.

Фрази «висипати кістки у ванну» вистачило. Тернер вирішив прибрати блідого.

– Диви, Тернере, оно твоя прима.

Чоловік усміхнувся до Джейн Гамільтон, яка й собі всміхнулась. Її широкі блакитні очі були ясними й досконалими, а кожну райдужку вінчав мініатюрний золотий логотип «Цайсс Айкон». Тернер на мить нерішуче застиг. Зірка була близько, надто близько, а блідий уже підводився з місця.

– Радий зустрічі, Тернере, – сказав він. – Рано чи пізно побачимось. Послухай мене про ті датчики, підкріпи їх сигналізацією по периметру.

Устав і вийшов, граючи м'язами під накрохмаленою тканиною темної сорочки.

- Як мило, Тернере, – мовила Гамільтон, сівши на звільнене місце.
- Що?

Тернер бачив, як співрозмовник загубився серед рожевошкірих туристів у товкотнечі залюдненого вестибюлю.

– Ти, здається, з людьми ніколи й не говориш. Завжди ніби пробиваєш їх по базі, складаєш досьє. Приємно бачити, як ти нарешті з кимось просто балакаєш.

Тернер обвів її поглядом. Двадцятирічка, на чотири роки за нього молодша, а заробляє за тиждень разів у дев'ять більше, ніж він за рік. Білявка, волосся коротко стрижене для ролі, добряче засмагла, ніби підсвічена зсередини кварцовою лампою. Блакитні очі вартістю кілька мільйонів нових єн – оптичні прилади нелюдської досконалості, вирощені в японських контейнерах. Водночас актриса й камера – але в сенсетівській зірковій ієрархії майже нуль.

Посидів із нею в барі, доки вона допила два коктейлі, й провів назад до кімнати.

- На третій так і не зайдеш, Тернере?

– Ні. – Уже другий вечір та сама пропозиція. Він відчув, що сьогодні – востаннє. – Треба перевірити датчики.

Пізніше того вечора він зателефонував у Нью-Йорк і уточнив номер фірми в Мехіко, яка могла привезти йому периметрову сигналізацію для готельного блоку.

Однак через тиждень половину акторського складу, Джейн і ще трьох, знайшли мертвими.

– Ми готові рухати медиків, – повідомила Веббер. Тернер побачив, що на руках у неї коричневі шкіряні рукавички з обрізаними пальцями. Замість сонячних окулярів вона вдягла прозорі, стрілецькі, а на стегно причепила пістолет. – Саткліфф моніторить периметр дистанційками. Аби протягнути цю хрінь крізь куці, нам знадобиться вся команда.

– І я?

– Рамірес каже, що безпосередньо перед операцією йому не можна напружуватись. Хоча, по-моєму, він просто малий лінійний лос-анджелеський гівнюк.

– Ні, – озвався Тернер, устаючи зі свого місця на огорожі, – він правий. Ще вивихне руку, й нам гаплик. На його швидкість може вплинути навіть непомітна дрібничка...

– Ага, – знизала плечима Веббер. – Ну, зараз він у бункері, мие руки залишками нашої води й мугикає собі під ніс, тому нам нічого не загрожує.

Коли дійшли до операційної, Тернер машинально перелічив голови. Сім. Рамірес у бункері, Саткліф деє у шлакоблоковому лабіринті, перевіряє сигналізацію. У Лінча на правому плечі висів лазерний карабін «Штайнер Оптик» – компактна модель, складаний металевий рамковий приклад, батарейки вмонтовані в товсту ручку під сірим титановим корпусом, що слугував стволом. Нейтан був у чорному комбінезоні й чорних запилюжених десантних черевиках, а на його шії гойдався на ремінці бінокль із опуклими скельцями. Тернер зняв свої мексиканські окуляри, поклав у нагрудну кишеню блакитної робочої сорочки й застібнув клапан.

– Як воно, Тедді? – спитав м'ясистого здорованя з каштановим їжачком на голові.

– Порядок, – усміхнувся Тедді на всі тридцять два.

Тернер оглянув інших трьох членів команди й кивнув кожному по черзі. Комптон. Коста. Девіс.

– Готовність номер один? – спитав Коста. У нього було кругле лисуче обличчя й тонка ретельно підстрижена борідка. Як і Нейтан та інші, він теж був у чорному.

– Уже майже, – відказав Тернер. – Поки все гладко.

Коста кивнув.

– До прибуття хвилин тридцять, – повідомив Тернер.

– Нейтане, Девісе, – озвалася Веббер, – від'єднуйте зливну трубу.

Дістала з упаковки одну з телефункенівських гарнітур і подала Тернерові. Потім відірвала пластикову заглушку від другого самоклеючого горлового мікрофона й приладнала його собі на згорілу від сонця шию.

Нейтан і Девіс рухались у тіні модуля. Тернер чув, як Девіс тихенько лається.

– От гівно, – озвався Нейтан. – Кришка від труби десь ділася.

Всі засміялися.

– Кинь її, – сказала Веббер. – Беріться за колеса. Лінче і Комптоне, знімайте з домкратів.

Лінч дістав з-за пояса викрутку у формі пістолета й пірнув під фургон. Той гойдався, м'яко порипуючи ресорами: всередині рухались медики. Тернер почув різке вищання якогось внутрішнього механізму й скрипіння Лінчової викрутки. Той саме вовтузився з домкратом.

Тернер уставив навушник і натиснув на горловий мікрофон.

– Саткліфф? Прийом?

– Порядок. – Слабкий голос австралійця долинав ніби з-під черепної коробки.

– Рамірес?

– Чую тебе добре...

Вісім хвилин. Вони викочували хірургічний модуль на десятих товстих колесах. Тернер із Нейтаном спрямовували передню колісну пару. Нейтан був в окулярах. Мітчелл мав з'явитися темної безмісячної ночі. Модуль був важким, до дурного важким і неповоротким.

– Наче вантажівка на двох магазинних возиках, – пробурмотів під носа Нейтан. У Тернера болів попереk – іще з Нью-Делі.

– Ану стійте! – гукнула Веббер від третього лівого колеса. – На камінь наскочила, щоб йому всратися.

Тернер відпустив колесо й випростався. У світлі пустельних зірок на полумиску неба миготіли несамовиті кажани. У джунглях Мехіко теж водилися кажани, фруктові, спали на деревах над будиночками,

де ночувала сенснетівська команда. Тернер лазив тими деревами й натягував молекулярні моноволокна, метри невидимих лез, що підстерігали необачного зайду. Втім, Джейн та інші однаково загинули, підірвались на гірському схилі неподалік від Акапулько. Профспілкові проблеми, казали потім, але ніхто нічого не з'ясував, окрім того, що в одному місці було закладено примітивну протипіхотну міну, а з іншого її було приведено в дію. Тернер, увесь заляпаний кров'ю, видерся на схил, де чекали вбивці, й побачив витоптану траву, рубильник і погнутий автомобільний акумулятор. Знайшов недопалки самокруток і нову яскраву кришечку від пляшки чеського пива.

Серіал довелося закрити. Антикризова команда зробила свою роботу на совість і влаштувала перевезення тіл та репатріацію живих акторів і членів знімальної групи. Тернер вилітав останнім. Випивши вісім скотчів у барі аеропорту Акапулько, він на автопілоті вийшов у залу відльотів і зіштовхнувся з чоловіком на прізвище Бушел – технічним директором із лос-анджелеської філії «Сенс-Нету». З-під океанської засмаги прозирала блідість, на лляному смугастому костюмі проступили плями поту. В руці Бушел тримав укриту конденсатом непримітну алюмінієву валізку, схожу на чохол від камери. Тернер витріщився спершу на чоловіка, а тоді на його спітнілу ношу з червоно-білими попереджувальними наліпками й довгими інструкціями щодо транспортування матеріалів у криогенних контейнерах.

– Боже мій, – промовив Бушел, помітивши знайоме лице. – Тернер. Мої співчуття. До ранку там був. Яка ж несусвітня срань. – Витяг із кишень піджака вже мокру хустину й витер лоба. – Гівно. Це в мене вперше таке...

– Що у валізці, Бушеле?

Тепер він стояв значно ближче, хоча й не пам'ятав, як робив кроки назустріч. Міг роздивитися пори на засмаглому обличчі співрозмовника.

– Та що з тобою таке? – позадкував Бушел. – Ти наче сам не свій.

– Що у валізіці, Бушеле?

Пальці вже стискали вилогу костюма. Побілілі суглоби дрібно тремтіли.

– Та йди ти в сраку, Тернере! – крикнув Бушел, вирвавшись і міцно стиснувши ношу обома руками. – Вони вціліли. Тільки одна рогівка трохи подряпалась. Вони належать «Нету», це в її контракті було, Тернере!

Стримавши нудоту і обв'язавши шлунок довкола восьми нерозбавлених скотчів, Тернер розвернувся й пішов геть. Стримував її довгих дев'ять років, боровся з нею, доки в лондонському аеропорту, повертаючись від Голландця, не відчув, як спогади опустились на тім'я, впали на голову в Гітроу – тоді він нахилився, йдучи без зупинки черговим коридором, і виблював у перший-ліпший блакитний пластиковий смітник.

– Ну ж бо, Тернере, – озвалася Веббер, – наддай. Покажи клас.

Модуль знову рушив уперед крізь смолисту завісу пустельних рослин.

– Готово, – далеким упевненим голосом сказав Рамірес.

– Відправив до вас гостей, – відповів Тернер, торкнувшись мікрофона. – Нейтане, час. Вертайтесь з Девісом у бункер.

Девіс відповідав за обладнання для передачі дези, їхній єдиний нематричний зв'язок із «Хосакою». Нейтан був майстром на всі руки. Лінч закочував останні мотокошеса в чагарі за парковкою. Веббер і Комптон сіли за модулем навпочіпки й розбиралися з дротом, що тягся від хірургів із «Хосаки» до біомонітора «Соні» на командному пункті. Портативний нейрохірургічний модуль, знятий із коліс і поставлений на чотири домкрати, знову нагадав Тернерові про той французький, де він колись відпочивав. То було вже значно пізніше, роки через чотири після того, як його в Лос-Анджелесі найняв Конрой.

– Як справи? – спитав Саткліф по рації.

– Добре, – торкнувся мікрофона Тернер.

– Щось тут нуднувато.

– Комптоне, – звернувся до напарника Тернер, – Саткліффові треба допомогти прикрити периметр. І ти, Лінче.

– От чорт, – озвався Лінч із темряви. – Я думав, побачу весь заміс.

Тернер тримав руку на кобурі «Сміт-Вессона» під полою парки.

– Ну ж бо, Лінче. – Якщо він кріт Конні – захоче лишитися тут. Чи в бункері.

– Та пішов ти, – відповів Лінч. – Там нікого нема, сам знаєш. Хочеш мене спекатися – піду туди й дивитимусь за Раміресом.

– Ага, – відповів Тернер, дістав револьвер і натиснув кнопку активації ксенонового прожектора. Перший різкий спалах вихопив із мороку покорчений кактус сагуаро. У безжальному світлі його колючки здавалися ковтунами сірої шерсті. Другий кутастою плямою освітив шпичастий череп на Лінчовому ремені. Постріл і розрив кулі, що зіштовхнулася з ціллю, злилися в одне. Вибухова хвиля розійшлася над темною пласкою землею невидимими концентричними колами грому.

На перші кілька секунд запала повна тиша: навіть кажани й комахи вичікувально застигли. Веббер втиснулась тілом у чагарі, а Тернер якимось чином відчув її там і вже знав, що вона дістала пістолет і міцно стискає його вправними смаглявими руками. Де Комптон, він не знав.

– Тернере, що це було? – озвався в навушнику шкребкий Саткліфів голос.

Зорі вже вийшли, і можна було роздивитися Веббер. Вона сиділа навпочіпки, тримаючи зброю обома руками й спершись ліктями на коліна.

– Він Конроїв кріт, – подав голос Тернер, опустивши «Сміт-Вессон».

– Господи Боже мій, – промовила Веббер. – Конроїв кріт – я.

– Він користувався зовнішньою лінією. Я таке вже бачив.

Їй довелося повторити.

Спершу в голові озвався голос Саткліффа, потім – Раміреса.

– Бачимо твій транспорт. Вісімдесят кілометрів, наближається... Довкола чисто. Джейлін каже, за двадцять кілометрів на південь – південний захід іде безпілотний товарняк, якраз за розкладом. Це все. Що там у біса кричить Сат? Нейтан каже, деє стріляли.

Рамірес був увімкнений, і більшість його чуттів забирав на себе сигнал маас-неотеківської деки.

– Нейтан готовий до першого вкиду дези...

Тернер уже чув кружляння літака, який заходив на посадку на шосе. Веббер устала й поволі наближалась до нього зі зброєю в руці. Саткліфф знову і знову перепитував, що сталося.

Тернер підняв руку й торкнувся мікрофона:

– Лінч мертвий. Літак прилетів. Це все.

Літак летів просто над ними з вимкненими вогнями – його чорна тінь усе ближчала. Спалахнули паливні гази: при такому гальмуванні ніхто з пілотів-людей не лишився б у живих. Потім щось моторошно захрюкотіло – це вдарився об землю корпус із вуглецевого волокна. Крізь опукле пластикове покриття кабіни Тернер бачив миготіння панелі приладів.

– Ти облажався, – сказала Веббер.

Позаду неї відкрився люк хірургічного модуля. З освітленого отвору визирнула постать у масці й зеленому костюмі хімзахисту. В синьо-білому яскравому світлі споряджений медик відкидав розмиту тінь крізь хмару дрібного пилу, що зависла над майданчиком після приземлення літака.

– Зачини! – крикнула Веббер. – Рано!

Коли двері зачинилися й затулили світло, обоє почули шум двигуна надлегкого літака. Порівняно з гуркотом реактивного він здавався дзижчанням бабки, уривчастим гудінням джмеля, що постулово зовсім зникло.

– У нього кінчається пальне, – сказала Веббер. – Але він уже близько.

– Він тут, – сказав Тернер у мікрофон. – Давайте перший вкид.

Повз них прошурхотів крихітний дельтаплан – темний трикутник на зоряному тлі. Щось гучно матлялося у здійсненому його тихим польотом вітрі, можливо, холоша Мітчеллових штанів. *Сидиш десь там угорі, думає Тернер, сам-один, у всьому найтеплішому, начепивши інфрачервоні окуляри, які сам собі й змайстрував, і шукаєш очима дві пунктирні паралельні лінії, викладені для тебе на землі шведськими грілками.*

– Бісів шибайголова, – прошепотів він до себе, відчуваючи, як серце сповнилося дивним захватом, – як же тобі хотілося втекти.

А потім весело бахнула перша ракета, і магнієва біла зірка під білим парашутом стала повільно спускатися на пісок пустелі. Майже одразу ляснуло ще двічі, і з західного краю ТРЦ заскрекотіла довга автоматна черга. Краєм ока Тернер бачив, як Веббер, ламаючи чагарі, мчить до бункера, але водночас не відривав погляду від надлегкого літачка, його яскравих помаранчево-блакитних матер'яних крил і постаті в окулярах, скуленої у відкритому металевому корпусі над тендітним триніжним шасі.

Мітчелл.

Небесні вогні освітлювали посадковий майданчик, наче футбольне поле. Літачок нахилився й повернув – так неквапно, що Тернерові хотілося кричати. Звідкись із-за меж майданчика білими траєкторіями летіли трасуючі кулі. Промазав.

Саджай. Саджай. Він біг, перестрибуючи ковтуни колючок, що вливалися в кісточки ніг і поли куртки.

Спалахи. Світло. Мітчелл не міг скористатись окулярами й роздивитись інфрачервоне сяйво грілок. Він кружляв над усією смугою. Переднє колесо об щось зачепилося, літачок поточився, закрутився, мов метелик зі рваним крилом, і осів у хмарі здійсненої сивої пиліюки.

Світло вибуху Тернер побачив, здається, за мить до того, як почув звук, і його власна тінь майнула перед ним по блідому чагарнику. Вибухова хвиля підняла його в повітря, струснула й кинула – падаючи, він бачив розбомблений хірургічний модуль у жовтій кулі

спалаху: Веббер пустила свою протитанкову гранату. Але ось він знову встав і помчав, стискаючи зброю.

Коли перший спалах ракети згас, він саме добіг до уламків Мітчеллового літачка. Якраз тоді звідкись узявся другий і засяяв над самою головою. Стрілянина тепер не вщухала. Тернер заліз за лист покоробленого іржавого металу й побачив зіщулену постать пілота. Голова і обличчя ховалися за саморобним шоломом і неоковирними окулярами, примотаними до шолома сріблястою армованою стрічкою. Зігнуті кінцівки зникали у складках темного костюма. Тернер відсторонено спостерігав, як його руки чіпляються за стрічку і зривають інфрачервоні окуляри; вони зараз були мов незнані істоти, синюшні мешканці глибин, що жили своїм життям далеко на дні якоїсь неуявної тихоокеанської западини, – і от він спостерігав, як вони шалено шматують стрічку, окуляри й шолом. Нарешті все було зірване, й на бліді дівоче лице впали вологі від поту пасма довгого каштанового волосся, розмазавши цівочку брунатної крові, що показалася з носа; і ось Тернер закинув дівчину на плечі і, заточившись, пішов туди, де сподівався побачити реактивний літак.

Другий вибух він відчув підोшвами своїх водонепроникних мокасинів, ніби побачивши дурнувату усмішку, вичавлену пальцем на шматкові пластичної вибухівки, що прикрашала Раміресову деку. Спалаху вже не було, тільки гуркіт і вибухова хвиля, яка ширилася бетоном посадкової смуги.

І ось уже він у кабіні пілота, де, наче в щойно купленій машині, панував знайомий запах довгих мономерів – аромат наднових технологій, а поруч дівчинка, незграбна лялька, що залпугалась в еластичній протиперевантажувальній сітці, яку за сіткою пілота встановив для Конроя за окрему плату один торговець зброєю. Літак тремтів, мов жива істота. Тернер втиснувся глибше у власну сітку, намацав кабель входу в систему, висмикнув із кишені мікрософт і увімкнувся.

Нове знання підсвітило його, мов персонажа аркадної гри, він рвався вперед, наче сам став літаком, відчував, як еластичний кор-

пус модифікується перед зльотом, а сервоприводи повільно опускають дах кабіни. Протиперевантажувальна сітка надулася, затиснувши руки й ноги. Зброї Тернер так і не випустив.

– Давай, сучий сину!

Але літак сам усе чудово знав. Сила тяжіння сплюснула Тернера, й довкола запанував морок.

– Ви зомліли, – повідомив літак. Модельований голос віддалено нагадував Конроїв.

– Надовго?

– Тридцять вісім секунд.

– Де ми?

– Над Нагосом.

Над головою засвітився дисплей, показавши потік із десятка мінливих цифр на тлі схематичної карти Сонори.

Небо побіліло.

– Що це було?

Тиша.

– Що це було?

– Сенсори вказують на вибух, – повідомив літак. – За магнітудою – тактична ядерна боеголовка, але без електромагнітного імпульсу. Епіцентром стала наша відправна точка.

Білий відсвіт потьмянів і зник.

– Скасуй курс.

– Курс скасовано. Вкажіть, будь ласка, нові координати.

– Хороше запитання, – пробурмотів Тернер. Він ніяк не наважувався повернути голову й подивитися на дівчину поряд. Не знав, чи вона вже мертва.

15. Коробка

Марлі наснився Ален. Сутеніло, і вони удвох сиділи на квітчастому лузі. Він гладив її по голові, обіймав, а тоді зламав їй шию. Вона лежала нерухомо, але знала, що він робить. Усю її розцілював, забрав гроші й ключі від її кімнати. Над залитими світлом полями сяяли велетенські зорі, а вона досі відчувала на шії його дотик...

Прокинувшись від аромату звареної кави, Марлі побачила, як сонце заливає світлом книжки на столі Андреа, й почула її за-тишно-знайомий ранковий кашель після першої сигарети, прикуреної від передньої конфорки. Струсила з себе нічний морок і сіла на подружчиному дивані, обхопивши вкриті темно-червоним пледом коліна. Після ситуації з Їнассом та зустрічей із поліцією й журналістами Ален їй ніколи не снився. Або – як уже здогадалася Марлі – снився, але ті сни вона якимось чином цензурувала, видаляла перед пробудженням. Здригнулась, хоч ранкове повітря вже давно прогрілося, й пішла у ванну. Снів про Алена їй більше не хотілося.

– Пако сказав, що під час зустрічі Ален був озброєний, – сказала вона, беручи з рук Андреа синю полив'яну кружку.

– Ален – озброєний? – перепитала Андреа, кладучи подрозі в тарілку половинку омлету. – На голову не налазить. Озброєний Ален – він же як... як озброєний пінгвін. – Обидві зареготали. – Не та він людина. Запросто стрельне собі в ногу, захопившись пристрасною промовою

про мистецтво й суму обіднього чека. Гівнюк він, твій Ален, але це давно не новина. На твоєму місці я більше переживала б через цього Пако. Які в тебе підстави вірити, що він працює на Вірека?

Андреа відкусила шматочок омлету й потяглася по сіль.

– Я його бачила. Він був у Вірековому конструкті.

– Ти бачила щось схоже – картинку, зображення дитини, яка віддалено нагадувала цього чоловіка.

Марлі спостерігала, як Андреа їсть свою половинку омлету. Її власна холонула на тарілці. Як описати відчуття, що виникло дорогою від Лувру? Переконавання, що тепер за нею завжди стежать, спокійно й зосереджено контролюють її пересування; що вона тепер – осердя бодай частини Вірекової імперії?

– Він дуже багатий...

– Вірек? – Андреа поклала ніж і виделку на тарілку і взялася за каву. – Навіть не сумніваюся. Коли вірити журналістам, це найбагатша людина у світі. Крапка. На рівні деяких дзайбацу. Але є одне «але»: хіба він людина? Така, як я чи ти? Ні. Ти це їстимеш?

Марлі почала машинально відрізати й чіпляти виделкою шматочки схололого омлету, поки Андреа вела далі:

– Раджу глянути на рукопис, із яким ми працюємо цього місяця.

Марлі запитально звела брови, не припиняючи жувати.

– Це історія промислових кланів із високої орбіти. Написав якийсь професор із Ніцци. Уяви собі, там навіть твій Вірек є – наводить його як виняток, чи то радше як приклад паралельної еволюції. Цей чувак цікавиться парадоксом індивідуального багатства в корпоративну добу – тобто чому воно досі взагалі має існувати. Величезне багатство, маю на увазі. Він вважає клани з високої орбіти, типу Тессье-Ешпулів, дуже анахронічним варіантом традиційної аристократії. Анахронічним, бо корпоративність насправді не передбачає аристократичності.

Андреа поставила кружку на тарілку й віднесла в раковину.

– Почала тобі розказувати, й самій стало нецікаво. Там багато нудної писанини про природу Масової Людини. Обидві літери великі,

Масова Людина. Він узагалі полюбляє великі літери. А от письменник із нього кепський. – Вона відкрутила кран, і крізь фільтр засичала вода.

– То що він каже про Вірека?

– Якщо правильно пам'ятаю, а я вже в цьому не певна, він каже, що Вірек іще дивніший, ніж промислові клани з орбіти. Клани кілько поколінь і зазвичай підтримують свою тривкість медициною: кріогенікою, генетичними маніпуляціями, препаратами проти старіння. Смерть одного члена клану, навіть його засновника, зазвичай не веде до занепаду клану як бізнес-одиниці. Завжди є кому заступити на вільне місце. Втім, між кланом і корпорацією теж є різниця: аби стати її членом, не треба ні з ким укладати шлюб.

– Але треба підписувати контракт.

– Це як договір оренди, – знизала плечима Андреа. – Зовсім інша штука. Типу гарантії працевлаштування. Але коли твій гер Вірек нарешті помре, ну чи коли вже не буде куди розширювати його капсулу, його бізнес-інтереси втратять логічне осердя. На цій стадії, пише наш професор із Ніцци, Вірек і його Компанія або фрагментуються, або мутують, причому в другому випадку з'явиться Така-то Компанія, справжня мультинаціональна організація, ще один дім для Масової Людини з великої М. – Вона помила тарілку, сполоснула водою, витерла й поставила на соснову полицку над раковиною. – Він каже, що з певної точки зору це дуже погано, бо межу тепер бачить надто мало людей.

– Межу?

– Межу натовпу. Ми з тобою в ньому загублені. Ну, принаймні я. – Вона підійшла й обійняла Марлі за плечі. – Бережи себе, чуєш? Ти вже значно повеселішала, але тепер я бачу, що могла все це влаштувати сама, просто організувавши тобі ланч із колишнім, котрий виявився свинею. Повертаючись до попередньої теми, скажу, що теорію нашого професора підважує очевидна далекість Вірека і йому подібних від людського виду. Будь ласка, обережніше...

Вона поцілувала Марлі в щоку й повернулася до своїх обов'язків заступниці редактора в модно-архаїчному видавництві.

Марлі провела ранок у гостях у Андреа, з браунівським монітором у руках, розглядаючи голограми семи робіт. У кожній з них було щось особливе, але вона знову і знову верталася до коробки, яку Вірек показав першою. *Якби я мала при собі оригінал*, подумала вона, *якби вийняла скло й по одному дістала зсередини всі предмети, що б лишилося? Дурнички, порожня рамка, може, запах пилу.*

Вона розляглася на дивані, поклавши «Браун» на живіт, і стала вдивлятися в коробку, яка ніби променилась болем. Здавалося, вся система викликала якесь дуже конкретне почуття, але вона поки не розуміла, як його назвати. Провела рукою по яскравому міражеві, уздовж рельєфної пташиної кістки. Вірек уже напевно давно знайшов орнітолога, який з'ясує, із чийого крила її взято. І мабуть, можна буде неймовірно точно визначити вік кожного предмета. Кожен картридж містив детальну інформацію про походження артефакту, але їй чомусь не хотілося туди зазирати. На мистецькі таємниці часом краще дивитись дитячими очима. Діти помічають те, що досвідченому дорослому оку видається надто простим і очевидним.

Вона поклала проектор на низький диванний столик і пішла до телефона Андреа перевірити час. О першій вона мала зустрітись з Пако, аби обговорити, як краще платити Аленові. Ален казав, що о третій подзвонить їй сюди. Коли Марлі набирала номер служби точного часу, на екрані замиготів автоматичний повтор супутникових новин: над Індійським океаном, входячи в густі шари атмосфери, вибухнув шатл Японських авіаліній; слідчих із метрополії Бостон-Атланта викликали на місце кривавого й, вочевидь, безглузлого вибуху в неблагополучному передмісті Нью-Джерсі; загони міліції контролюють евакуацію південного сектора Нового Бонна після того, як будівельники знайшли там дві нерозірвані військові ракети нібито з біологічними зарядами; офіційні джерела в Аризоні спростовують звинувачення Мексики у вибуху атомного чи ядерного

пристрою малої потужності біля кордону Сонори... Відео закіляцювалося, й симуляцію шатла знов охопило смертельне полум'я. Марлі смикнула головою й натисла кнопку. Полудень.

Настало літо. Над Парижем пливли гарячі блакитні небеса, і вона усміхалась, вдихаючи аромат духмяного хліба й чорного тютюну. Дорогою від метро до названої Пако адреси вже не здавалося, що за нею стежать. Фобур-Сент-Оноре. Щось примарно знайоме. Мабуть, галерея.

Так, «Робертс». У власника-американця – ще три галереї в Нью-Йорку. Дорого, але вже не останній писк. Пако чекав під колосальною вітриною, де на недбало вкритому товстим шаром лаку тлі висіли сотні маленьких квадратних знімків – такі зараз можна було зробити хіба що у старомодних будках на залізничних і автобусних станціях. Здається, там були самі молоді дівчата. Вона автоматично запам'ятала ім'я митця й назву роботи: «Прочитай нам Книгу мертвих імен».

– Сподіваюся, ви на такому розумієтесь, – понуро сказав іспанець. Сьогодні на ньому був дорогий блакитний костюм у паризькому діловому стилі, тонка біла шовкова сорочка й дуже англійська краватка – мабуть, куплена в «Шарве». Тепер він анітрохи не нагадував офіціанта. Через плече Пако ніс італійську чорну сумку з ребристої гуми.

– На чому?

– На мертвих іменах, – кивнув він на панель. – Ви ж колись таєм торгували.

– А що вам незрозуміло?

– Часом мені здається, ніби все це, вся ця культура – якийсь фокус. Викрутас. Я все життя у всіх своїх личинах служив Сеньйорові, розумієте? У цій роботі були свої втіхи й миті слави. Але ніколи, ніколи, займаючись від його імені чимось у світі мистецтва, я не відчував задоволення. Він – утілення багатства, а світ сповнений предметів неземної краси. І все ж Сеньйорові хочеться...

– Ну, тоді ви знаєте, що вам подобається, – усміхнулась вона. – Чому ви вирішили зустрітись саме в цій галереї?

– Сеньйорів агент придбав тут одну з коробок. Хіба ви не читали історій артефактів, які ми дали вам у Брюсселі?

– Ні. Це може завадити моїй інтуїції. Гер Вірек платить саме за неї. Лако звів брови:

– Я познайомлю вас із Пікаром, тутешнім управителем. Може, він якось допоможе вашій інтуїції.

Провів її до дверей і вивів на вулицю. Там стояв огрядний сивуватий француз у пом'ятому вельветовому костюмі й говорив у слухавку переносного телефона. Краєм ока Марлі помітила на дисплеї колонки літер і цифр. Сьогоднішні котирування на нью-йоркському ринку.

– О, – сказав чоловік, – Естевес. Перепрошую. Одну хвилинку.

Він вибачливо всміхнувся й продовжив розмову. Марлі вивчала котирування. Поллок знов опустився. Цей бік мистецтва їй, мабуть, зрозуміти найважче. Пікар, якщо його справді так звали, саме говорив із нью-йоркським брокером і домовлявся про купівлю певної кількості «пунктів» роботи якогось митця. «Пункти» могли бути чим завгодно, залежно від того, що це за робота, але Пікар, поза сумнівом, ніколи не побачить робіт, які купує. Оригінали робіт статусних митців, найпевніше, зберігаються в сховищі, де їх узагалі ніхто не побачить. Мине кілька днів чи років, і можливо, Пікар знов набере того самого брокера й накаже їх продавати.

Галерея Марлі продавала оригінали. Великі гроші там не крутились, але був якийсь глибинний шарм – і, звісно, шанс щасливо розбагатіти. Вона переконала себе, що їй справді дуже підфартило, коли Ален видав фальшивого Корнелла за чудесну випадкову знахідку. Корнелл посів чільне місце серед брокерів, і його «пункти» дуже дорого коштували.

– Пікаре, – сказав Лако, ніби до слуги, – це Марлі Крушова. Сеньйор утаємничив її у справу анонімних коробок. Можливо, в неї будуть до вас питання.

– Надзвичайно приємно, – відказав Пікар і тепло всміхнувся, але їй здалося, що в карих очах промайнула іскорка впізнавання. Дуже ймовірно, він якраз пригадував, із яким порівняно свіжим скандалом пов'язане це ім'я.

– Ваша галерея здійснила операцію купівлі, правильно?

– Так, – кивнув Пікар. – Ми виставляли цю роботу в своїх нью-йоркських приміщеннях, і вона багатьох зацікавила. Втім, ми вирішили дати їй іще й паризький шанс, – на його вустах розквітла усмішка, – і ваш роботодавець показав, що ми не прогадали. Як поживає гер Вірек, Естевесе? Ми не бачили його вже кілька тижнів.

Марлі кинула швидкий погляд на Пако, але його смагляве обличчя було незворушним.

– Гадаю, Сеньйорові ведеться цілком добре.

– Чудово! – вигукнув Пікар із ноткою фальшу й повернувся до Марлі. – Надзвичайна людина. Легенда. Меценат, яких не бачив світ. Світило науки.

Марлі здалося, що Пако зітхнув.

– Чи не могли б ви розповісти, де ваша нью-йоркська філія придбала цю роботу?

Пікар змінився з лиця. Подивився спершу на Пако, тоді знов на Марлі.

– Ви не знаєте? Вам не сказали?

– Чи не могли б ви розповісти?

– Ні, – відповів Пікар. – На жаль, не міг би. Розумієте, ми самі не знаємо.

Очі Марлі округлились від здивування.

– Перепрошую, але я не зовсім розумію, як це можливо.

– Вона не читала звіту, Пікаре. Розкажіть. Для її інтуїції краще буде почути цю історію з ваших вуст.

Пікар якось дивно глянув на Пако, але зразу взяв себе в руки.

– Звісно, – сказав. – Залюбки розкажу...

– Ви думаєте, це правда? – спитала вона Пако, коли обоє вийшли під сліпуче сонце на Фобур-Сент-Оноре. У натовпі аж кишіло японськими туристами.

– Я сам з їздив в Агломерати, – сказав Пако, – й поговорив із усіма причетними. Робертс не лишив жодного запису про цю купівлю, хоча зазвичай був не таємничішим від інших галеристів.

– І помер випадковою смертю?

– Якщо такі смерті взагалі можна назвати випадковими. – Пако вдягнув дзеркальні окуляри «Порше». – Нам не вдалося дізнатися, коли і як він придбав цю коробку. Вісім місяців тому ми знайшли її в цій галереї, і всі наші спроби простежити її історію обривались на Робертсі, а той уже рік як був мертвий. Лікар чомусь не сказав вам, що вони її мало не втратили. Робертс тримав її в заміському котеджі разом із купою інших речей, які його родичі вважали просто цікавинками. Весь лот мало не пішов із молотка на публічному аукціоні. Часом мені хочеться, щоб пішов.

– А ці інші речі, – спитала вона, йдучи позаду в ногу, – які вони?

– Гадаєте, ми їх усі не знайшли? – усміхнувся він. – Знайшли. Їх називали, – тут він наморщив лоба, активно зображаючи роботу думки, – доволі непримітними зразками сучасного народного мистецтва.

– Робертс чимось таким цікавився?

– Ні, але ми дізналися, що приблизно за рік до смерті він подав заявку на членство в тутешньому Інституті Ар-брют і став офіційним патроном гамбурзької колекції Ешманна.

Марлі кивнула. Ешманн збирав лише роботи психотиків.

– Ми майже цілковито впевнені, – вів далі Пако, беручи її за лікоть і заводячи за ріг у провулок, – що він не намагався скористатися ресурсами жодної з двох установ, якщо тільки не найняв когось підставного, а це ми вважаємо мало ймовірним. Звісно, Сеньйор заплатив кільком десяткам науковців, аби ті проштудіювали документацію обох. Марно...

– А чому Пікар сказав, буцімто нещодавно бачив гера Вірека? Хіба це можливо?

– Сеньйор заможний. Сеньйор може з'являтися в розмаїтих іпо-стасях.

Він завів її в хромований ангар, де блищали дзеркала, пляшки й ігрові автомати. Завдяки дзеркалам приміщення видавалося глибшим, ніж насправді: на тильній стіні Марлі бачила відображення бруківки й ніг перехожих, спалах сонця на ободі колеса. Пако кивнув сонному чоловікові за стійкою і провів її за руку між густим плетивом круглих пластикових столиків.

– Можете відповісти на дзвінок Алена тут. Ми переспрямували його з квартири вашої подруги.

Поклавши сумку на стіл, він підставив Марлі стільця, і ця фавово-машинальна чемність змусила її замислитися, чи не працював він і справді колись офіціантом.

– Але ж він побачить, що я не там. А коли вимкнути відео – щось запідозрить.

– Не побачить. Ми згенерували цифрове зображення вашого обличчя й потрібного тла. Введемо його в цей телефон, і все.

Він дістав із сумки елегантний модуль і поставив перед нею на стіл. Згори безгучно сплутився і миттю застиг полікарбонатний екран завтовшки з аркуш паперу. Марлі згадала, як колись бачила народження метелика й перетворення його висхлих крилець.

– Як це робиться? – спитала, несміливо торкнувшись екрана. На дотик ніби тонка сталь.

– Одна з нових полікарбонатних розробок. Маасівський продукт...

Телефон стиха заворкотів. Ален встановив його точно перед нею, відступив у дальній кінець столу й сказав:

– Ваш дзвінок. Не забувайте, ви вдома! – Нахилився й натиснув титанову кнопку.

На екранчику з'явилося Аленове погруддя у тьмяно-брудному світлі вуличної телефонної будки.

– Доброго дня, люба.

– Привіт, Алене.

– Як ти, Марлі? Сподіваюся, ти дістала гроші, про які ми говорили? – На ньому була якась темна куртка – деталі годі було роздивитись. – А сусідці твоїй не завадили б курси домогосподарок, – додав, ніби зазираючи їй за спину.

– Та ти й сам жодного разу кімнати не прибрав.

– У кожного свої таланти, – усміхнено знизав він плечима. – Мої гроші в тебе?

Вона глянула на Пако. Той кивнув.

– Так, – відповіла, – звісно.

– Чудово, Марлі. Надзвичайно. Тільки є одна проблемка. – Він і далі усміхався.

– Яка ж це?

– Мої інформатори подвоїли свою ціну. Відповідно, я теж мушу подвоїти свою.

Пако кивнув, і собі усміхнувшись.

– Дуже добре. Звісно, я ще мушу спитати...

Її від нього нудило. Дуже хотілося від'їднатися.

– Але вони, звісно, погодяться.

– Де тоді зустрінемося?

– Я наберу о п'ятій.

Його зображення стислося в зеленаву цятку і зчезло.

– Ви виглядаєте стомлено, – зауважив Пако, склавши екран і повернувши апарат у сумку. – Ніби постарішали, поки говорили.

– Що, правда?

Їй чомусь згадалася панель у «Робертсі», всі ті обличчя з «Прочитай нам Книгу мертвих імен». Усі вони Марлі, подумала, всі їхні життя вона проживала свою довгу юність.

16. Легба

– Ягов, гівнюче! – Рія добряче штурхонула його під ребра. – Підіймай сраку.

Він устав, борючись із в'язаною ковдрою, з розмитими тінями невідомих ворогів. З убивцями своєї матері. Він був у кімнаті, якої не знав, у кімнаті, що могла бути де завгодно. Позолочені пластикові рами численних дзеркал. Багряні ворсяні шпалери. Готичні прикрашали так свої кімнати, коли було за що, а їхні батьки робили в такому стилі цілі кондо. Рія юнула на мнемолон купу одягу й сховала руки в кишенях чорної шкірянки.

Рожево-чорна картата ковдра кошлатилась у нього на поясі. Він опустил очі й побачив сегментоване тіло сколопендри, втоплене у свіжий рожевий рубець завширшки з палець. Бовуар казав, що ця штука прискорює загоєння. Боббі обережно помацав нову яскраву шкіру. Поболує, але жити можна. Глянув на Рію.

– Осюди свою підійміть, – відповів, показавши середнього пальця.

Вони якусь мить презирилися над піднятим пальцем, а тоді Рія засміялась:

– Ну добре, твоя взяла. Відчеплюся. Але поширся отам і вдягнися. Знайди собі щось. Скоро по тебе прийде Лукас, а він не любить, коли його змушують чекати.

– Не любить? А мені таким спокійним здався.

Боббі почав ритися в купі одягу, відкидаючи то чорну сорочку з вибляклими від прасування золотавими турецькими огірками, то

червону атласну одежину з білою бахромою зі штучної шкіри на рукавах, то якесь чорне трико з прозорими вставками...

– Чуєте, де ви цього всього набрали? Я такого гівна не носитиму.

– Братик молодший дав, – відповіла Рія. – Залишки з минулого сезону. Натягнув би ти щось уже на свою білу сраку, доки Лукас спуститься, чи що. Ану дай сюди! – вихопила трико, наче він збирався його поцупити. – Це моє.

Боббі натягнув чорно-золотаву сорочку й почав застібати рельєфні ґнупки з чорних штучних перлів. Знайшов якісь чорні джінси, але ті виявилися мішкуватими, з хитромудрими складками й без кишень.

– Штанів більше ніяких нема?

– Господи. Бачила я, що з тебе Пай позрізав, малий. На ікону стилю не тягнеш. Вдягнися вже, заради бога, та й усе. Я не хочу проблем з Лукасом. З тобою він, може, й добрий, хоч до рани прикладай, але це тільки тому, що в тебе є те, чого йому хочеться до всирачки. В мене нічого такого нема, тому за мене йому душа не болітиме.

Він непевно стояв біля ліжка й намагався застебнути чорні джінси.

– Ширінки нема, – сказав і глянув на Рію.

– Гудзики пошукай. Це ж стильно, шариш?

Боббі таки знайшов хитромудрі гудзики, замислившись, як у такому швидко посцяти, коли прилече. За ліжком помітив чорні нейлонові в'єтнамки й узувся.

– А Джекі? – спитав, підходячи туди, де можна було глянути на себе в обрамлене золотом дзеркало. – За неї в Лукаса душа болітиме?

У дзеркалі помітив, як обличчям Рії промайнула тінь.

– Тобто?

– Бовуар казав, що вона ніби як коняка.

– Ану цить, – похалпиво і стишено мовила вона. – Хай собі що хоче говорить, це його діло, а не твоє, ясно? Якби ти знав, скільки на світі всякої погані, захотів би, аби тобі таки роздерли сраку там, на вулиці.

Із дзеркала на Боббі глянули її очі – темні, затінені широкими крисами м'якого фетрового капелюха. Зіниці трохи звузились, і довкола них з'явився білий обідок.

– Ясно, – відповів Боббі, помовчавши. – Дякую.

Він пововтузився з коміром сорочки: то підіймав його, то опускав, перевіряючи, як зручніше.

– Знаєш, – Рія схилила голову набік, – а ти не такий уже й стрьомний, коли вдягнений. Тільки очі досі як дві висцяні дірки в кучугурі...

– Лукасе, – озвався Боббі вже в ліфті, – а ви не знаєте, хто мою матір кокнув?

Він не думав про це питати – слова вирвалися з рота самі, мов бульбашки метану з трясовини.

Лукас приязно глянув йому в очі. Обличчя видовжене й чорне, добре скроєний костюм, так само чорний, – ніби щойно випрасуваний. У руці – масивний ціпок із блискучого полірованого дерева з чорно-червоними завитками, прикрашений великим блискучим латунним набалдашником. Від набалдашника вниз збігали доріжки металу, гладко вмонтовані в дерев'яну основу.

– Ні, не знаємо. – Широкі губи склалися в тонку й дуже серйозну лінію. – Але дуже хотіли б дізнатися...

Боббі ніяково посовався. У ліфті він започувався невпевнено. Місця тут було як у мікроавтобусі, людей небагато, але білий лише він. На відміну від білих, зауважив хлопець, тороплено бігаючи очима зі стінки на стінку, чорні в цьому флуоресцентному світлі не виглядали напівмертвими.

Поки їхали вниз, ліфт тричі спинявся на поверхах і стояв там – раз навіть цілих п'ятнадцять хвилин. Після першої зупинки Боббі питально глянув на Лукаса, й той пояснив:

– Щось у шахті.

– Що?

– Інший ліфт.

Ліфтові шахти проходили осердям аркокомплексу, переплітаючись із водогоном, каналізацією, товстезними кабелями та ізольованими трубами, які, вирішив Боббі, належали до описаної Бовуаром

геотермальної системи. Щоразу, коли відчинялися двері, всі канали й труби були на виду, ніби тутешні будівельники хотіли бачити, як усе працює й куди що тече. І все довкола, всі видимі поверхні вкривало плетиво графіті – таке густе й багат шарове, що було майже неможливо виокремити бодай якийсь текст чи символ.

– Ти ще тут нагорі досі не бував, Боббі? – спитав Лукас, коли ступки знову брязнули, зачинаючись, і кабіна поїхала вниз. Боббі похитав головою. – Погано, погано. Звісно, це можна пояснити, але все одно соромно. Дві-На-День казав, тебе важко було втримати в Баррітауні, правда?

– Так і є, – погодився Боббі.

– Гадаю, тебе можна зрозуміти. Хлопець ти жвавий, з фантазією. Чи ні? – Лукас сперся рожевою долонею на блискучий металевий набалдашник і пильно зазирнув Боббі в очі.

– Думаю, так. Та я просто терпіти його не можу, той Баррітаун. Куди не глянь, нічого ніде не робиться, шарите? Ну тобто щось, звісно, десь робиться, але все, блін, одне й те саме, одне й те саме, наче, бляха, в записі, й кожне літо як останнє...

Він затих, не знаючи, що Лукас тепер про нього подумає.

– Так, – відповів той. – Я знаю, про що ти. Можливо, в Баррітауні це помітніше, ніж деінде, але те саме можна відчутти і в Нью-Йорку чи Токіо.

Та не може бути, подумав Боббі, але однаково кивнув, не забуваючи про Ріїне попередження. Лукас виглядав не страшнішим від Бовуара, але його огрядне тіло саме по собі вже слугувало пересторогою. До всього, Боббі якраз обмірковував нову теорію поведінки: він іще не довів її до кінця, але там точно був пункт про те, що справді небезпечним людям не треба цього демонструвати, а їхня здатність приховати свою небезпечність робила їх іще загрозливішими. Це цілковито суперечило місцевим законам Великого майданчика, де ті, кому бракувало дворового авторитету, зі шкіри пнулися, аби продемонструвати свій хромовано-шпичастий норов. Може, їм це й помагало – бодай у дворі. Але де двір, а де Лукас.

– Бачу, ти сумніваєшся, – сказав Лукас. – Гадаю, скоро тобі випаде нагода переконатись, але не просто зараз. Життя, яким ти поки живеш, подарує тобі ще багато нового й цікавого.

Двері ліфта з гуркотом розсунулись, і Лукас вийшов, штовхаючи Боббі поперед себе, наче малу дитину. Вони ступили в неозоре фоє з черепичним дахом і попрямували вперед, повз кіоски, ятки й ковдри з розкладеним на них крамом, біля яких навпочіпки сиділи торговці.

– Але гав не ловимо, – попередив Лукас, легенько підштовхнувши хлопця широкою рукою, коли той спинився перед розкладкою різномасних програм. – Тебе чекають Агломерати, юначе, й прибудеш ти туди так, як личить графові.

– Це ж як?

– Лімузином.

Машина в Лукаса була дивовижною й довжелезною, чорною з позолотою, з відполірованими до дзеркального блиску мідними ручками та цілим набором химерних примочок, про призначення яких Боббі встиг тільки замислитися. Щойно він припустив, що розгледів тарілку супутникової антени (більше схожу, правда, на одне з ацтекських календарних кружал), як опинився всередині. Широкі двері, які відпulistив за ним Лукас, автоматично й майже безшумно зачинились. Шибки були так темно тоновані, що здавалося, ніби зовні раптом настала ніч – клопітна ніч, крізь яку метушливо бігли у своїх полуденних справах жителі Проєктів. Внутрішній простір лімузина, без перегородок, був укритий яскравими килимами й бежевими шкіряними подушками, але конкретних місць для сидіння бракувало. Керма попереду не було, а замість панелі приладів Боббі побачив гладку шкіру без будь-яких важелів чи кнопок.

– А як нею керувати? – спитав у Лукаса, котрий саме послаблював вузол чорної краватки.

– Знайди собі місце й сядь. Керувати нею просто. Ахмеде, доправ наші сраки в південно-східну частину Нью-Йорка.

Лімузин повільно від'їхав від краю тротуару, й Боббі впав коліньми на м'яку купу килимів.

– Обід буде подано через півгодини, сер, якщо вам не захочеться чогось раніше, – промовив м'який мелодійний голос невідомо звідки.

– У Дамаску справді знають своє діло, – засміявся Лукас.

– Де?

– У Дамаску, – повторив Лукас, розстебнув піджак і знову відкинувся на купу бежевих подушок. – Це «Роллс-Ройс». Старий. Поки в арабів були гроші, вони робили хороші машини.

– Лукасе, – заворушив Боббі язиком, дожовуючи шматок холодної смаженої курки, – а як це ми півтори години будемо їхати до Нью-Йорка? Наче й не повземо...

– Отак... – відповів Лукас і ще раз ковтнув холодного білого вина, – отак і будемо. Ахмед оснащений усіма заводськими додатками включно з висококласною антиспостережною системою. У дорозі він забезпечує нам дуже високий ступінь захисту, який у Нью-Йорку я собі зазвичай не оплачую. Ахмеде, чи не було в тебе відчуття, що хтось за нами їде чи нас підслуховує?

– Ні, сер, – пролунав уже знайомий голос. – Вісім хвилин тому нашу ідентифікаційну панель просканував тактичний гелікоптер із номером ем-ейч дефіс три дефіс вісімсот сорок вісім, пілотований капраном Роберто...

– Добре-добре, – зупинив його Лукас. – Дякую. Бачиш? Ахмедові про цих тактиків відомо більше, ніж їм про нас. – Він витер руки цупкою білою лляною серветкою й дістав із кишені піджака золоту зубочистку.

– Лукасе, – озвався Боббі, поки той ретельно чистив проміжки між великими пласкими зубами, – а що як я, скажімо, попрошу відвезти мене на Таймс-сквер і там випустити?

– А, – відповів Лукас, опускаючи зубочистку, – найславетніша ділянка міської землі. А що таке, Боббі? Треба дістати наркотиків?

– Та ні, просто цікаво...

– Що цікаво? Ти хочеш на Таймс-сквер?

– Ні, це просто перше, що спало на думку. Я хотів спитати – ви б узагалі мене відпустили?

– Чесно кажучи, – відповів Лукас, – не відпустив би. Але не думай, що ти тут як у тюрмі. Почувайся гостем. Дуже дорогим гостем.

– А. Добре, – осміхнувся Боббі. – Затримання з метою захисту, це так називається.

– Саме так, – кивнув Лукас, знову беручись за золоту зубочистку. – Поки ми тут, у безпеці й під захистом дорогого Ахмеда, матимемо час поговорити. Гадаю, брат Бовуар уже трохи тобі про нас розказав. Що ти думаєш про почуте від нього, Боббі?

– Воно все дуже цікаво, але не певен, що все розумію.

– Чого ти не розумієш?

– Оцієї хріні про вуду...

Лукас звів брови.

– Я думаю так – на що вестись, тобто у що вірити, – діло ваше, так? Але тут Бовуар розказує по-вуличному, по-технарськи тобто, про штуки, яких я ніколи не чув, а тут уже заводить волинку про мамбів, привидів, змії і... і...

– І?

– І коней, – здавлено каркнув Боббі.

– Боббі, ти знаєш, що таке метафора?

– Якась деталь? Типу конденсатора?

– Ні. Облишмо метафори. Коли ми з Бовуаром розказуємо тобі про лоа та їхніх коней, як ми називаємо тих небагатіох, яких сидляють лоа, уяви собі, що ми говоримо водночас двома мовами. Одну ти вже розумієш – ту, яку називаєш вуличною. Може, ми говоримо нею не так, як ти, але це саме вона. Те, що ти звеш криголамом, ми ютичемо Угу Фере, скажімо, так? Але тими-таки словами говоримо й про інші речі, яких ти не розумієш. Та тобі й не треба. – Лукас відклав зубочистку.

Боббі глибоко вдихнув і нарешті наважився:

– Бовуар казав, що Джекі – типу як кінь для змія на ім'я Данбала. Поясніть це мені по-вуличному.

– Зараз. Уяви собі, Боббі, що Джекі – це дека. Гарненька кібер-просторова дека зі спокусливими ніжками. – Лукас широко усміхнувся, і Боббі зашарівся. – Уяви собі, що Данбала, якого дехто називає змієм, – це програма. Скажімо, криголам. Данбала вмикається в деку Джекі, Джекі ламає кригу. От і все.

– Ну добре, – відповів Боббі, ніби розібравшись. – А що ж таке матриця? Якщо Джекі – дека, а Данбала – програма, що ж тоді таке матриця?

– Увесь світ, – сказав Лукас.

– Звідси краще пішки. – «Роллс-Ройс» тихо і плавно спинився, і Лукас устав, застібаючи піджак. – Ахмед привертає надто багато уваги.

Він узяв цілок, двері м'яко клацнули й відчинилися.

Боббі вибрався слідом, і його ніс безпомилково впізнав дух Агломератів – запашну суміш важких підземних вихлопів, давньої сажі й канцерогенного свіжого пластику, обрамлену вуглецевим слідом заборонених органічних палив. Високо над головою, у відбитому сьайві дугових ламп, один із незавершених Фулерових куполів затуляв дві третини лососево-рожевого вечірнього неба, і його нерівні краї нагадували пошматовані сірі стільники. У різних районах Агломератів це плетиво куполів часом сприяло появі власного мікроклімату: в кількох районах із сірих від сажі геодезиків постійно мрячило конденсатом, а там, де купол був високим, мерехтіли статичні розряди – особливий міський різновид блискавок. У лице Боббі, який ішов за Бовуаром по вулиці, дмухав теплий, але шерхлий і різкий вітер – мабуть, побічний ефект перепадів тиску в довгій місцевій підземці.

– Не забудь, що я тобі казав, – озирнувся Лукас, примруживши очі. – Цей чоловік значно глибший, ніж здається. Навіть якби він не був глибшим, його все одно варто поважати. Якщо справді хочеш бути ковбоем, зараз зустрінеш одного з корифеїв.

– Ага, добре. – Боббі сіпнувся, ухиляючись від сіруватої газетної смуги, яка саме норвила закрутитись довкола ноги. – Так це в нього ви з Бовуаром купили...

– Ха! Ні! Що я тобі казав? Не кажи на вулиці того, що не готовий побачити в газеті...

Боббі скривився й кивнув. От срань. Знову лажа. Іде з крутим оператором, розпитує про всякі кльові штуки, а поводитьсь, наче вілсон. Оператор. Ось як треба називати Лукаса з Бовуаром, а це їхнє вуду – просто гра, в яку вони втягують інших людей. У машині Лукас завів якусь довгу мутну тему про Легбу, лоа комунікацій, як він казав, «володаря доріг і каналів», і про те, що чувак, із яким має стрітись Боббі, типу як улюбленець того Легби. Коли Боббі спитав, чи цей чувак – іще один унган, Лукас похитав головою й відповів, що той, до кого вони їдуть, простував поруч із Легбою все життя, так близько, що навіть не підозрював про присутність лоа, злився з ним, і Легба став його тінню. І от саме цей чувак, казав Лукас, продав їм програму, яку Дві-На-День позичив Боббі...

Лукас завернув за ріг і зупинився. Боббі припинив поруч. Вони стояли перед почорнілим піщаниковим особняком, вікна в якому кількадесят років тому позабивали листами рифленої сталі. Частину першого поверху колись займала крамниця з нині заклітженими вітринами. До дверей між глухими вікнами було прибито лист тієї самої сталі, що й на вікнах горішніх поверхів. Боббі здалося, він роздивився в лівому вікні якусь вивіску, стару неонову табличку, що криво висіла у мороці. Лукас мовчки стояв обличчям до дверей. Обличчя безвиразне, кінчик ціпка обережно впирається в тротуар, великі долоні складені на металевому набалдашнику.

– Перше, що тобі слід запам'ятати, – сказав він тоном, яким цитують прислів'я, – завжди треба трохи почекати...

Боббі почув, як за дверима щось шарудить, а потім бряжчить ланцюгами.

– Дивовижно, – зауважив Лукас, – схоже, тут готувалися до прийому гостей.

Двері на добре змащених завісах відхилились сантиметрів на десять і ніби у щось вперлися. Зі щілини на них уважно подивилося око, мовби зависле в пилуці й мороці. Боббі спершу здалося, що

там причаївся якийсь великий звір: райдужка дивного буро-жовтавого кольору, білки в павутині червоних вен, відвисла нижня повіка аж багряна.

– Вудуїст, – сказав той, кому належало око, – вудуїст із якимось гівнюком. Господи...

Щось моторошно забулькотіло, наче з потайних глибин підіймалося віковичне мокротиння, й чоловік сплюнув.

– Ну заходь, Лукасе. – Знову скрипнуло, і двері прочинились у темряву. – Я зайнята людина... – Останні слова пролунали зовсім зблизька, ніби володар ока задкував від смужки світла, що проникало з відчинених дверей.

Лукас ступив усередину, Боббі за ним. Десь за спиною повільно зачинилися двері. Від раптового мороку волосся на руках стало дибки. Густа темрява ніби була жива й усе відчувала.

Спалахнув сірник, засичала й заплювалася якась лампа, де в сітці саме зайнявся газ. Боббі німо витріщався на лице за нею. Краще б поверхня, куди було встромлене криваво-жовте око зі своїм сусідом, виявилася маскою.

– Наважуся припустити, що ти нас не чекав, Фіне? – спитав Лукас.

– Та яке там, – мовило лице, оголивши великі пласкі жовті зуби. – Я саме виходив пошукати якоїсь їжі. – Боббі здалося, що ця істота може їсти трухлявий килим чи ретельно під'їдати бурю кашу з розбухлих вологих книжок, які підіймалися до плечей обабіч тунелю, де стояли всі троє. – Що це за серун, Лукасе?

– Знаєш, Фіне, в нас із Бовуаром тут певні труднощі через те, що ми в тебе чесно придбали. – Лукас простягнув свій ціпок і обережно тицьнув ним у небезпечно навислу купу посклеюваних брошур.

– Та що ти кажеш! – Фін склав сірі губи курячою гузкою, вдаючи стурбованість. – Працюєш із першими версіями – то будь, нахрін, обережним, Лукасе. Ламаєш – платиш.

Лукас опустил ціпок. Металевий вершечок блиснув у світлі ліхтаря.

– Отже, – продовжив Фін, – у вас проблеми. Цікаво, Лукасе, дуже, бляха, цікаво. – На його посірілих щоках виднілися глибокі скісні

тріщини зморшок. – У мене тут у самого якраз проблеми. Аж три. Вранці ще не було, а зараз уже є – так воно, мабуть, усе часом виходить. – Він поставив лампу, що досі сичала, на стару сталеву картотеку й вивудив із кишені того, що колись могло бути твідовим піджаком, скривлену сигарету без фільтру. – Мої три проблеми нагорі. Може, захочеш глянути...

Він тернув сірником по основі лампи й підкурив. У повітрі зразу засмерділо чорним кубинським тютюном.

– Знаєш, – сказав Фін, переступаючи перше тіло, – я тут не перший день живу. Всі мене знають. Знають, де мене знайти. Купуєш у Фіна – купуєш перевірене. І я завжди даю гарантію на товар...

Боббі витріщався на обличчя одного з мертвих, розглядав бляклі очі. Щось не те з формою тулуба, з позою, в якій він лежав у своїй чорній одежі. Японське безвиразне обличчя, мертві очі.

– І за весь цей час, – продовжив Фін, – знаєш, скільком забракло клепки настільки, щоб вони спробували мене тут дістати? Жодному. До сьогоднішнього ранку – жодному, а сьогодні, чорт забирай, цілим трьом. Ну... – сердито зиркнув він на Боббі, – якщо, звісно, не рахувати цього стрьомного гівнюка, але... – Він знизав плечима.

– Яюсь він косо лежить, – озвався Боббі, досі витріщаючись на перший труп.

– Бо в нього всередині собаче їдло, – злісно покосився Фін. – Усе перемелене.

– Фін збирає екзотичну зброю, – пояснив Лукас, колупнувши зап'ясток другого тіла кінчиком ціпка. – Ти на імпланти їх перевіряв, Фіне?

– Ага. Додали мені геморою. Всіх мусив униз носити. Нічого неочікуваного. Просто група найманців. – Він гучно зацмокав язиком. – Нащо комусь посилати до мене групу найманців?

– Може, ти комусь продав дуже дорогий, але неякісний продукт? – припустив Лукас.

– Сподіваюся, ти не хочеш сказати, що їх послав ти сам, – незворушно відказав Фін. – Якщо, звісно, тобі не кортить, аби я повторив цей фокус із собачим фаршем.

– Хіба я казав, що ти нам продав щось неробоче?

– Ти сказав «певні труднощі». А що ви ще, хлопці, в мене нещодавно брали?

– Перепрошую, Фіне, та це не наші. Ти й сам знаєш.

– Та наче знаю. То що ж тебе, нахрін, сюди привело, Лукасе? Ти ж у курсі, що на ту куплену штуку не поширюються звичні гарантії...

– Знаєш, – сказав він, дослухавши історію про невдалий кіберпросторовий набіг Боббі, – там справді коїться якийсь мутне гівно. Колись такого не було. – Похитав головою й глянув на Лукаса. – Ви ж у курсі, правда?

Вони розсілися довкола квадратного білого столу в білій кімнаті на першому поверсі, за заваленою мотлохом вітриною. На підлозі була подряпана лікарняна плитка, шорстка, щоби не ковзати, на стінах – шматки брудно-білого пластику, за якими ховалася густа мережа протипрослуховувального обладнання. Порівняно з вітриною біла кімната здавалася хірургічно стерильною. Довкола столу, мов абстрактні скульптури, були розставлені металеві триноги із сенсорами й сканувальною апаратурою.

– У курсі чого? – спитав Боббі. З кожним новим переказуванням своєї історії він усе менше почувався вілсоном. Важливим. Тепер він почувався важливим.

– Та не ти, засранцю, – втомлено сказав Фін. – Він. Великий жрець вуду. Він знає. Знає, що все змінилося. Досить недавно. Я в цьому ділі одвіку. Дуже здавна. До війни, до появи матриці – чи принаймні до того, як люди про неї дізналися. – Тепер він дивився на Боббі. – У мене навіть черевик старіші від тебе є, то чого ж я, бляха, від тебе чекаю? Ковбої існують, відколи існують комп'ютери. Вони й сконструювали перші комп'ютери, щоб ламати німецьку кригу. Так? Зламники коду. Можна сказати, що крига теж була до комп'ютерів, залежить, як на це дивитися.

Він підкурив п'ятнадцяту сигарету за вечір, і в білій кімнаті заклубочився дим.

– А от Лукас – той знає, так. Останні сім-вісім років серед консьольних ковбоїв коїться багато цікавого. Нові жокеї торгують різними штуками, правда ж, Лукасе? Я-то вже точно в курсі, що їм треба: й апаратура, й програми, і швидкість, більша, ніж у змії на кризі, але в кожного, в кожного, хто в цьому шарить, є спільники, хіба не так, Лукасе?

Лукасове лице спохмурніло й посерйознішало. Він дістав із кишені знайому золоту зубочистку й узявся працювати над кутнім зубом.

– Престоли й володіння, – загадково прорік Фін. – Атож, там багато чого є. Привиди, голоси. А чом би й ні? В океанах є русалки та інше гівно, а в нас тут кремнієве море, правда ж?

– Аякеж. Кіберпростір – просто узгоджена галюцинація, але кожен, хто туди вмикається, блін, знає, що це цілий всесвіт. І щороку в ньому поволі більшає народу, здається...

– Наш світ, – відповів Лукас, – завжди так працював.

– Ага, – сказав Фін. – І тому ви, хлопці, можете туди вийти, розповісти, що ці штуки, з якими ви тепер домовляєтеся, ваші старі давні боги...

– Божественні вершники...

– Авжеж. Може, ви в це й вірите. Але я досить старий, щоби пам'ятати часи, коли все було інакше. Якби ти десять років тому зайшов у «Джентльмена-невдачу» і спробував розказати комусь із зоряних жокеїв, що говорив із привидами в матриці, вони сказали б, що ти навіжений.

– Вілсон, – Боббі втрутився, почувшись забутим і вже не таким важливим, як раніше.

– Хто?

Фін перевів на нього погляд.

– Вілсон. Той, хто облажався. Це хотдожницьке слово, мабуть...

Ну от, знову. Срака.

Фін дуже дивно на нього глянув.

– Боже. Оце так ви зараз кажете? Господи, а я ж його знав...

– Кого?

– Бодайна Вілсона. Першого на моїй пам'яті хлопця, чиє прізвище стало загальною назвою.

– Він був тупий? – спитав Боббі, негайно про це пошкодували.

– Тупий? Господи, ні, він був розумний як чорт. – Фін загасив сигарету в пощербленій керамічній попільничці «Кампарі». – От тільки не щастило йому по-чорному. Раз працював із Діксі Рівним. – Налиті кров'ю жовті очі взялися мрійливою поволокою.

– Фіне, – спитав Лукас, – а де ти взяв той криголам, що нам продав? Фін мовчки пильно глянув йому в очі.

– Я сорок років у бізнесі, Лукасе. Знаєш, скільки разів я чув це запитання? Знаєш, скільки разів я був би мертвий, якби на нього відповідав?

– Я тебе зрозумів, – кивнув Лукас. – От що я тобі скажу. – Він наставив зубочистку на Фіна, ніби іграшковий кинджал. – Ти готовий сидіти з нами й лити гівно у вуха тільки тому, що гадаєш, ніби ті три жмури, що лежать нагорі, якимось пов'язані з криголамом, котрий ти нам продав. А коли Боббі згадав, що кондо його матері підірвали, ти насторожився й почав мотати на вус, ага?

– Може й так, – вишкірився Фін.

– Ти в чиємусь чорному списку, Фіне. Ті три мертві ніндзя нагорі обійдуться комусь у кругленьку суму. Якщо вони не повернуться, цей хтось діятиме ще оперативніше.

Жовті очі з червоною облямівкою моргнули:

– Вони були повністю споряджені, готові до нападу, але в одного знайшлося ще дещо. Знаряддя для випитування. – Поплямовані нікотинном пальці Фіна, на колір майже як тарганячі крила, почали повільно м'яти коротку нижню губу. – Я взяв його у Вірана Ладгрейта. У Віра.

– Уперше чую, – сказав Лукас.

– Навіжений малий хрін, – відповів Фін. – Колись був ковбоєм.

– А історія там була така... – почав Фін, і Боббі зразу нашорошив вуха, бо той розказував іще цікавіші штуки, ніж Бовуар із Лукасом.

Віган Ладгейт уже п'ять років мав славу крутого жокея, а для кіберковбоя це дуже пристойний строк. Через п'ять років круті жокеї або багатіють, або в них вигорає мозок, або вони спонсорують загиб юних зламників баз і нічим, окрім організаційних моментів, не займаються. У розквіті молодості й слави Віг частенько робив нальоти на пустельні ділянки матриці, що відповідали географічним зонам, які колись називали третім світом.

Кремній не зношується, й мікрочипи були фактично вічним матеріалом. Віг мотав це собі на вус, але, як усі його ровесники, знав, що застаріти – гірше, ніж зноситися. Мусив рахуватися з цим сумним фактом, як рахуються зі смертю чи податками, й загалом сильніше переживав за те, що його апаратура вийде з моди, ніж за смерть (у свої двадцять два) чи податки (замість здавати звіти, він щорічно платив сингапурській пральні за відмивання своїх грошей приблизно стільки ж, скільки мусив би платити, якби декларував доходи). Віг дійшов правильного висновку, що весь цей застарілий кремній мав би кудись діватися. Осідав він, як виявилось, у кількох дуже бідних зонах, що страждали через нововиниклі там промислові бази. У країнах, що занепали до межі, на якій поняття нації досі сприймається серйозно. Віг пробив кілька африканських задвірків і почувався там, ніби акула в басейні з ікрою. Кожним із цих маленьких риб'ячих яєць можна знехтувати, але серед них можна розкинути плавець й рубати – легко, наживно й наварно. Пропрацювавши з африканцями тиждень, Віг випадково довів до краху режими принаймні трьох країн і спричинив несказанні людські муки. На вихідних, зібравши вершки з кількох мільйонів до смішного крихітних банківських рахунків, він відійшов від справ. За ним уже крокували полчища сарани: іншим теж сподобалася ця африканська тема.

Два роки Віг сидів на каниському пляжі, вживав лише найдорожчі дизайнерські наркотики й час від часу вмикав крихітний хосаківський телевізор, аби з дивною й чарівно-невинною уважністю пороз-

дивлятися розбухлі трупи африканців. А потім – ніхто достеменно не міг сказати, де, коли й чому, – всі почали помічати, що Біг з їхав із катушок. Зокрема, зауважив Фін, Біг увірував, буцімто чи то Бог живе в кіберпросторі, чи то кіберпростір і є Богом, чи ще щось у цьому дусі. Його теологічні екскурси мали ознаки справжніх зсувів парадигми, істинних актів сліпої віри. Фін був у курсі Бігових тогочасних настроїв: незадовго до навернення у свою нову унікальну віру Біган Ладгейт повернувся в Агломерати й вирушив у грандіозну, хоча й дещо хаотичну кіберекспедицію. Колишній консольний жокей знав, де шукати все найліпше з того, що Фін називає програмами й апаратами. За часів Бігового багатства Фін постачав йому й те, і інше. Як пояснював сам Біг, його містична дослідницька практика передбачала проєктування власної свідомості на темні неструктуровані ділянки матриці й довге чекання. До його честі, зауважив Фін, Біг ніколи не стверджував, що зустрічався з Богом, – згадував лише, як кілька разів відчував рух Його еманції крізь ґрати.

Як і слід було чекати, якоїсь миті у Біга скінчилися гроші. Розірвавши в процесі духовних пошуків кілька ділових контактів іще з доафриканського періоду, він безслідно зник.

– А потім одного дня, – вів далі Фін, – з'явився, бахнутий на всю голову, наче сортирний щур. Блідий миршавий гівнюк тепер начепив на себе все африканське гівно – намиста, кості та інші дармовиси.

Боббі відволікся й подумав, як чоловік із такою зовнішністю може когось називати блідим миршавим гівнюком, але потім завважив, що Лукас усе це слухає серйозний, як смерть, і припустив, що, може, той бере всі ці африканські теми близько до серця. А Фін продовжував:

– У нього було багато добра на продаж. Деки, периферія, програми. Усе кількарічної давнини, але найвищої якості, тому я заплатив йому добрі гроші. Із завушного гнізда в нього стирчав мікрософт. Що там за програма, питаю. Нічого, тиша, відповідає. Уяви собі, малий, сидить на твоєму місці й чеше, ніби там тиша, голос Божий, де він вічно живе в Його білому шумі, чи ще якась подібна хрінь. От, думаю, Біг

і поїхав мізками, сидить і вп'яте перераховує мої гроші. Слухай, кажу йому, час дорогий, але скажи – чим ти зараз плануєш зайнятися? Ну, цікаво мені було. Я ж його стільки років у ділі знав. Я, каже, Фіне, підіймуся гравітаційним колодязем до Бога. Так і зроблю, каже. Бог скрізь, але тут, унизу, сильно сніжить і не видно Його лиця. Ну, кажу, піднімайся. Провів його й більше не бачив.

Боббі закліпав і заовтузився на твердій поверхні складаного стільця.

– А за рік приходить до мене один хлопець із високої орбіти – якраз узяв собі відпустку й привіз на продаж хороших програм. Не аж таких знаменитих, але цікавих. Це, каже, вам від Біра. Може, він і кінчений, і давно вийшов з гри, але нюх на хороші штуки не втратив. От я й купив. Років десять тому це було. І відтоді щороку хтось із чимось приходив і казав, ніби Біг порадив мені це принести. А я зазвичай те все скуповував. Ніяких родзинок, але цілком пристойні штуки. І завжди різні люди.

– Там були тільки програми, Фіне? – спитав Лукас.

– Переважно – крім тих дивних скульптурок. Я вже й забув про них. Подумав, що Біг робить їх власноруч. Коли до мене з такою прийшов перший посильний, я купив його програми, а тоді й кажу, мовляв, а це що за хрін? Біг передав, що вас таке може зацікавити, відповідає мені він. Передай, кажу, що він бахнутий, твій Біг. Ну, сміється він, я ж не буду цей мотлох тягнути назад, забирайте. А штука та була розміром з деку, просто собі коробка з мотлохом та і все... Закинув я її за оцей ящик з-під коли з залізниччям і забув. Коли це одного дня приходить старий Сміт – мій тодішній напарник, займався здебільшого мистецтвом і раритетами, – і каже, що купує. Ну, ми з ним це діло обкашляли, й віддав я йому ту коробку. Будуть іще, каже, – беріть. У місті якісь гівнюки таким цікавляться. Коли від Біра прийшов іще один посланець, я вже купив усе разом з коробкою й продав її Сміту. Але грошей великих ті штуки не приносили. – Фін знизав плечима. – Принаймні до минулого місяця. Приходить малий, приносить те, що ви купили. Від Біра. Слушайте, каже, ось біософт-криголам. Біг каже,

дорога штука. Просканував я, бачу – ніби толкове. Мене принаймні зацікавило. Як і твого друга Бовуара. Купив. Бовуар прийшов і перекупив. Кінець.

Фін витягнув нову сигарету – цього разу переламану.

– От срань, – сказав, дістав із тієї самої кишені потерту пачку, витяг тоненький рожевий листок і міцно закрутив довкола перелому – ніби шину наклав. Коли лизав клейку стрічку, Боббі роздивився дуже гострий сіро-рожевий язик.

– А де ж мешкає містер Віг, Фіне? – спитав Лукас, підперши великими пальцями підборіддя й закривши лице рештою, ніби товстими ґратами.

– Я, Лукасе, дуля не даю. Десь на орбіті. І живе скромно, якщо гроші, отримані від мене, взагалі для нього щось значать. Знаєш, я чув, що там є місчини, де можна жити й без грошей, якщо вписатися в економіку. Може, він там і вибився в люди. Хоча з моєю агорафобією це не для мене.

Фін бридко вищирився до Боббі, який саме намагався забути про язик.

– Знаєш, – примружився він до Лукаса, – саме тоді й почалися чутки про стрьомні штуки в матриці.

– Які штуки? – спитав Боббі.

– Не твоє собаче діло, – відповів йому Фін, не зводячи з Лукаса очей. – Це було ще до вашої появи, до появи нової команди вуду. Одна вулична самурайка працювала на такого типа зі спеців, порівняно з яким Віг здавався кришталево нормальним. Вони ще з одним ковбоєм чухнули з Тіби й теж за чимось таким ганялися. Може й наздогнали. Востаннє, коли я про них чув, були у Стамбулі. Вона нібито колись жила в Лондоні. Хто його, в хріна, знає? Сім чи вісім років минуло.

Фін зненацька здався Боббі виснаженим і надзвичайно старим, схожим на велику мумію щура, яку рухали пружинки й приховані дроти. Він дістав із кишені наручний годинник із засмальцьованим шкіряним ремінцем і тріснутим циферблатом.

– Господи. Все, Лукасе, більше мені тобі сказати нічого. За двадцять хвилин у мене ділова зустріч із друзями з банку органів.

Боббі подумав про тіла нагорі. Вони лежали там цілий день.

– Та чого ти, – озвався Фін, помітивши його вираз обличчя. – Банки органів класно допомагають спекатися різних штук. Я їм плачу. В тих гівнюків-безбатченків нагорі, – реготнув він, – і органів не так-то й багато лишилося.

– Ви казали, що він наближений до... Легби? А перед тим ви з Боуаром казали, що Легба приніс мені вдачу, коли я ламав ту чорну кригу?

За стільниковим краєм геодезиків світлішало небо.

– Так, – замислено відповів Лукас.

– Але він, здається, в ці штуки зовсім не вірить.

– Яка різниця, – відповів Лукас, побачивши «Роллс-Ройс». – Він завжди розумів дух речей.

17. Вивірковий ліс

Звідти, де приземлився літак, було чути дзюрчання води. Крутячись крізь лихоманковий сон у протиперевантажувальній сітці, Тернер чув ці звуки – вода об камінь: найстаріша пісня природи. Літак був тямущий, мов пес, і мав вбудовані ховальні рефлекси. Тернер відчув, як той гойдається серед ночі на шасі й повзе вглиб, поки гілки шмагають і дряпають темний дах кабіни. Літак заповз у темно-зелену гущавину і впав на коліна, корпус його застогнав і заскрипів, удавлюючись животом у глину й граніт, наче скат у морське дно. Міметичне полікарбонове покриття крил і фюзеляжу поплямувалося і потемнішало, зливаючись із відтінками й візерунками строкатих підмісячних каменів та лісового ґрунту. Зрештою все затихло, крім плюскоту струмка...

Прокинувся, ніби машина: спершу розплющились очі, потім вернувся зір. У пустих зіницях досі стояв червоний спалах загибелі Лінча за прицілом «Сміт-Вессона». Склепіння кабіни вкривав міметичний візерунок листя й гілок. Блідий світанок і дзюрчання води. На ньому досі була блакитна робоча сорочка Окі, яка вже смерділа кислим потом. Напередодні він відірвав від неї рукави. Дуло пістолета між ногами вказувало на чорний важіль. Сітка опала на стегна й плечі. Тернер роззірнувся й побачив дівчинку. Овальне лице, під носом запеклася кров. Досі не прокинулася, спітніла, губи злегка розтулені, наче в ляльки.

– Де ми?

– За п'ятнадцять метрів на південь – південний схід від вказаних вами координат посадки, – відповів літак. – Ви знову зомліли. Я вирішив замаскуватися.

Тернер завів руку за вухо й висмикнув інтерфейсовий кабель, розірвавши зв'язок із літаком. Ліниво роззирався, шукаючи важелів управління склепінням кабіни. Сервоприводи заскрипіли, й полікарбоневе листя затремтіло. Тернер перекинув ногу за борт і опустив очі на руку, що трималася за фюзеляж на краєчку кабіни. Полікарбон відтворював сірі відтінки сусідньої каменюки, але просто на очах ділянка під долонею почала рожевішати. Тернер перекинув другу ногу, лишивши зброю на сидінні, ковзнув на землю, в довгу солодкаву траву, й задрімав, утиснувшись лобом у зелень. Сnilась йому вода.

Прокинувся, повзучи на чотирьох полід обважнілими від роси низькими гілками. Врешті доповз до просіки, рвонувся вперед, перекинувся через голову й ліг горілиць, розкинувши руки, наче здаючись. Високо вгорі з гілки зістрибнув маленький сірий клубочок: зачепився за сусідню, погойдався і зник з очей.

Застигни, казав йому голос із минулого крізь роки. *Лаж, розслабся, і скоро вони про тебе забудуть, забудуть, що ти лежиш у світанковій росі. Вони народжені їсти, їсти і гратися, і їхні мізки не здатні надовго втримати у собі двох думок.* Він лежав на спині поруч із братом, стискаючи на грудях вінчестер у нейлоновій кобурі, вдихаючи запах нового металу, змазки й волосся, що досі пахло вогнищем. Брат розумівся на білках і завжди казав діло. Вони повернулись. Забули про чітку мітку смерті з вороненої сталі й латаної бавовни, пристрибали наввипередки з гілки на гілку, застигли, дихали ранком. Коли Тернерова гвинтівка клацнула, одне сіреньке тільце опало додолу, інші збилися в купу й розсіялись кронами. Тернер передав зброю братові, й вони знову стали чекати. Чекати, поки білки про них забудуть.

– Ви такі самі, як я, – сказав Тернер білкам, виборсуючись зі сну. Одна зненацька сіла на гілляку й зазирнула йому просто в очі. –

Я завжди повертаюся. – Тваринка пострибала геть. – Повертався, коли тікав від Голландця, повертався, коли полетів у Мехіко. Повертався, коли вбив Лімча.

Він лежав і довго спостерігав за білками, а навколо прокидався ліс і теплішало ранкове повітря. Згори спустилась ворона, гальмуючи розчепіреним пір'ям, схожим на чорні механічні пальці. Перевірила, чи не вмер.

Тернер вишкірився на птаху, коли та знялася догори.

Ще ні.

Він знову заповз під навислі гілки й виявив, що дівчинка вже сидить у кабіні. Мішкувата біла футболка зі скісним логотипом «Маас-Неотек» і червоними краплями свіжої крові. Знову з носа. Яскраво-блакитні очі, затуманені й розфокусовані, під ними – темно-жовтаві синці, наче екзотичний макіяж.

Юна, ще зовсім юна.

– Ти Мітчеллова донька, – сказав він, пригадуючи ім'я з біософтового досьє. – Анджела.

– Енджі, – машинально виправила вона. – Ви хто? У мене кров із носа йде. – Дівчинка показала йому криваву квітку серветки.

– Тернер. Я чекав твого батька. – Раптова згадка про полишену зброю: друга рука дівчинки опущена за двері кабіни. – Знаєш, де він?

– У місі. Він думав, зможе поговорити і все пояснити. Він їм потрібен.

– Із ким поговорити? – Тернер зробив крок уперед.

– З маасами. З радою директорів. Вони не можуть собі дозволити зробити йому погано. Чи можуть?

– А навіщо їм?

Іще один крок.

Дівчинка витерла носа червоною серветкою:

– Бо він відправив мене до вас літаком. Бо знав, що вони хочуть мене скривдити чи взагалі вбити. Через видіння.

– Видіння?

- Думаєте, вони зроблять йому боляче?
- Ні, ні, що ти. Я залізу зараз усередину, добре?

Вона кивнула. Пройшовшись руками по фюзеляжу, Тернер намацав серед міметичного листя, гілок і лишайників увігнуті ручки, відчинив дверцята й сів поруч. Револьвер лежав під ногами, біля кросівка.

- А сам він не збирався прилетіти? Я чекав саме його, твого батька.
- Ні. Ми цього не планували. У нас же був лише один літак, хіба він вам не казав? – Вона затремтіла. – Хіба він вам нічого не казав?
- Досить, – відповів він, поклавши руку їй на плече, – він нам розповів досить багато. Все буде добре...

Тернер стрибнув через сидіння, нахилився, відсунув «Сміт-Вессон» від її ноги й знайшов кабель інтерфейсу. Зняв руку з плеча дівчинки і вставив кабель собі за вухо.

- Дай мені процедуру стирання всього, що було в твоїй пам'яті за останні дві доби. Я хочу видалити курс на Мехіко, твій політ із узбережжя, решту...
- Курсу на Мехіко мені не давали, – сказав голос. Пряме перетворення нейронних команд у аудіо.

Тернер виривався на дівчинку й потер підборіддя.

- Куди ми летіли?
- У Боготу. – І літак показав координати так і не здійсненої посадки.

Дівчинка моргнула, й Тернер помітив, що повіки такі самі темні, як і кола під очима.

- З ким ви говорите?
- З літаком. Мітчелл не казав, де, як він гадав, ти мала опинитися?
- У Японії...
- Знаєш когось у Боготі? Де твоя мама?
- Ні. Здається, в Берліні. Ми з нею не дуже близькі.

Він стер пам'ять літака, видаливши Конроєву програму: приліт із Каліфорнії, розпізнавальні знаки місця посадки, план польоту, який

мав завершитися на посадковій смузі за триста кілометрів від агломерації Боготи...

Зрештою хтось знайде цей літак. Тернер подумав про маасівську систему орбітальної розвідки й засумнівався, що протишпигунські маскувальні програми, які він наказав запустити, хоч якось допомогли. Можна було б запропонувати Руді забрати літак на металобрухт, але він сумнівався, що Руді захоче з таким зв'язуватися. Коли вже на те пішло, сама його поява на фермі з Мітчелловою донькою на руках уже втягувала Руді в халепу по самісіньку шию. Але те, що йому зараз було потрібно, більш ніде не дістанеш.

Попереду була чотиригодинна прогулянка напівзабутими стежками й зміїстим, зарослим травною шосе.

Дерева якось змінилися, подумав і раптом зрозумів, як вони мали вирости, поки його тут не було. Уздовж дороги через однакові проміжки траплялися дерев'яні стовпчики, які колись підтримували телефонні дроти, а тепер заростали чагарниками й медоносамми. Дроти познімали на живлення. На квітучих узбіччях дзюкчали бджоли...

– Там, куди ми йдемо, буде їжа? – спитала дівчинка, стираючи підшви білих кросівок об старий асфальт.

– Звісно. Все, що захочеш.

– Зараз я хочу води.

Вона змахнула ріденьке пасмо каштанового волосся з засмаглої щоки. Тернер помітив, що вона починала накульгувати й морщилася, ступаючи на праву ногу.

– Що з ногою?

– Щиколотка. Думаю, вивихнула, коли садила літак. – Вона скривила, але йшла далі.

– Давай відпочинемо.

– Ні. Я хочу дійти, хоч кудись.

– Привал, – сказав він, узявши її за руку й спрямувавши на узбіччя. Вона незадоволено зморщилась, але сіла, обережно випроставши праву ногу.

– Оце так пушка, – зауважила. Для парки було вже надто спекотно. Тернер повісив портупею на спину, накинувши згори робочу безрукавку. Поли матлялися долі. – А чому ствол схожий на голову кобри?

– Це прилад нічного бачення, для нічних сутичок. – Він нахилився й оглянув її щиколотку, яка дуже швидко набрякала. – Не знаю, на скільки ще тебе вистачить.

– Вам часто доводиться битися вночі? І стріляти?

– Ні.

– Не дуже розумію, чим ви займаєтеся.

– Я й сам останнім часом не завжди розумію, – сказав він, зирнувши на дівчинку. – Я думав, прилетить твій батько. Він хотів змінити роботу, працювати на іншу компанію. Ті, до кого він хотів перейти, найняли мене й кількох інших людей, аби ми допомогли йому закрити старий контракт.

– Але закрити той контракт було неможливо. Принаймні законно.

– Отож. – Розв'язати шнурівки, зняти кросівки. – Законно – ні.

– А, ясно. То ви цим і заробляєте?

– Так. – Кросівки був узутий на босу ногу, щиколотка страшенно набрякла. – Тут вивих.

– А що інші? Там же ще хтось був, окрім вас, у тих руїнах? Хтось стріляв, хтось пускав ракети...

– Важко сказати, хто стріляв, – відповів Тернер, – але ракети точно були не наші. Може, за тобою стежили маасівські безпечники. Як гадаєш, за тобою був хвіст?

– Я робила те, що сказав Кріс. Кріс – це мій батько.

– Знаю. Думаю, далі тебе доведеться нести.

– А як же ваші друзі?

– Які друзі?

– Ну, там, в Аризоні.

– А, ті. Ну, – він витер піт із чола тильним боком долоні, – хто зна. Не знаю.

Побіліле небо, спалахи, яскравіші від сонця. Але без електромагнітного імпульсу, сказав літак...

Перший робопес Руді почув їх через п'ятнадцять хвилин після привалу. Енджі сиділа на Тернеровій спині, обхопивши руками плечі. Тоненькі ноги опущені до нього під пахви, його руки стискають одна одну на грудях. У неї був ледве вловимий аромат дитини з благополучних районів – трав'яне мило чи шампунь. А як же зараз смердить він сам! У Руді є душ.

– Чорт, що це таке? – Вона напружилась і вказала пальцем кудись вперед.

З високого глиняного насилу на закруті дороги за ними спостерігав худорлявий сірий пес. Вузька голова в чорному металевому коврику, всіяному сенсорами. Пес хекав, висолопивши язика, й повільно водив головою з боку в бік.

– Усе нормально, – заспокоїв Тернер. – Це сторожовий собака мого друга.

Будинок розрісся прибудовами й майстернями, але Руді так і не пофарбував облуплені дошки основної споруди. Відколи Тернер тут востаннє бував, Руді обніс свій транспортний парк густою сіткою, але поллетена бур'яном іржава брама чекала їх розчинена навістіж. Тернер розумів, що справжні оборонці території чигають деінде. Щойно він увійшов на подвір'я, на гравієвій доріжці позаду з'явилося четверо робопсів. Енджі втомлено схилилась йому на плече, не розтискаючи рук довкола шиї.

Руді чекав на ганку, вбраний у потерті білі шорти й тільник, із єдиної кишені якого визирало принаймні дев'ять різномасних ручок. Він зустрівся поглядом із гостем і вітально підняв зелену бляшанку голландського пива. З кухонних дверей за спиною показалася білявка у вицвілій камуфляжній сорочці, з хромованою лопаткою в руці. Її коротка стояча зачіска нагадала Тернерові про корейнку в медичному модулі «Хосаки», про пожежу, про Веббер і побіліле небо... Він тупцяв на гравієвій доріжці у дворі, широко розставивши ноги, аби втримати дівчинку, відчував на голих грудях струмочки поту й аризонський пил та дивився на Руді з білявкою.

– Сніданок готовий, – сказав Руді обережно-нейтральним тоном. – Коли ви з'явилися на собачих моніторах, ми зрозуміли, що вас слід нагодувати.

Дівчинка застогнала.

– Це добре, – відповів Тернер. – Руді, у неї вивих щиколотки. Давай краще спершу його подивимось. Мені треба буде багато про що тобі розказати.

– Якусь ти надто молоду собі знайшов, – зауважив Руді й знову ковтнув пива.

– Блін, Руді, – озвалася жінка позаду, – хіба не бачиш, що їй хріново? Занось сюди, – показала Тернерові й зникла в кухонних дверях.

– Ти змінився, – придивився до нього Руді, й Тернер збагнув, що він п'яний. – Такий самий, але інший.

– Ми давно не бачились, – відказав Тернер, ступаючи на дерев'яні сходи.

– Пластику зробив, чи що?

– Реконструкцію. Відтворювали за фотографіями.

Поперек пронизувало болем на кожній сходинці.

– Непогано, – кивнув Руді й відригнув. – Я майже не помітив.

Він був нижчим від Тернера й схильним до повноти, але мав те саме каштанове волосся й дуже схожі риси обличчя.

Тернер зупинився, коли їхні очі опинилися на одному рівні.

– Ти досі промишляєш усяким різним, Руді? Мені треба просканувати цю малу й зробити ще дещо.

– Ну, – відповів брат, – побачимо. Ми тут щось чули вночі. Схоже на звуковий удар. Твоя робота?

– Моя. У вивірковому лісі лишився літак, але він добре замаскований.

– Боже мій... – зітхнув Руді. – Ну давай, занось її...

Відколи Руді почав тут жити, з будинку зникла більшість речей, які міг пам'ятати Тернер, і глибоко в душі він чомусь був за це вдяч-

ний. Білявка розбивала яйця в сталеву миску. Темні жовтки – кури вирощені на вільному вигулі.

Руді тримав курей.

– Я Саллі, – озвалась білявка, помішуючи яйця виделкою.

– Тернер.

– Він тебе теж так називає. І згадує дуже рідко.

– Ми були не надто близькі. Може, мені піднятися й допомогти йому?

– Сиди. Твоїй дівчинці з Руді нічого не загрожує. У нього легка рука.

– Навіть у вгашеного?

– Наполовину вгашеного. Він же її не оперуватиме, просто наклеїть дерм і перев'яже ногу. – Жінка покришила суху тортілью в чорну сковороду з розігрітим маслом і вилила яйця згори. – Що з твоїми очима, Тернере? Ви вдвох... – Помішала яєчню хромовою лопаткою, вичавила сальси з пластикового тюбика.

– Гравітація. Довелося швидко злітати.

– І так вона вивиснула щиколотку?

– Може. Не знаю.

– За тобою женуться? А за нею?

Заметушилася, дістаючи тарілки з шафки над умивальником. Дешева коричнева пластмаса дверцят викликала в Тернера раптовий напад ностальгії, ще й засмагли зап'ястки були як матеріні...

– Можливо. Я поки не знаю, хто в цьому задіяний.

– На ось, поїж. – Наклала яєчні в білу тарілку, роззирнулася, шукаючи виделки. – Руді боїться тих, хто може на тебе полювати.

– Я теж боюся.

Підсунув тарілку з виделкою. Від страви підіймалась пара.

– Принесла тобі одяг, – гукнула Саллі крізь шум води в душі. – Друг Руді лишив, тобі має підійти.

Душ був гравітаційним, дощова вода з бочки на даху текла крізь білий фільтр, вмонтований у трубу над розпилювачем. Тернер висунув голову між димчастих пластикових стулок, моргнув і подякував.

– Дівчинка непритомна, – повідомила Саллі. – Руді каже, від шоку й виснаження. Каже, гематокрити в неї високі, тому сканувати можна хоч зараз.

Вийшла з кімнати, забравши Тернерів комбінезон і сорочку Окі.

– Що вона таке? – спитав Руді, розгладжуючи пом'ятий сріблястий бланк із даними.

– Я на цьому не розуміюся, – відповів Тернер, шукаючи очима Енджі в білій кімнаті. – Де вона?

– Спить. Із нею Саллі. – Руді міряв кроками кімнату, а Тернер згадав, що колись тут була вітальня. Руді взявся вимикати консолі, й крихітні вогники один за одним згасли. – Не знаю, просто не знаю. Що це, як якийсь?

Тернер пішов за ним – повз робочий стіл, де під накривкою стояв мікроманіпулятор, повз квадратні запилюжені баньки старих моніторів, один з яких був тріснутий.

– Уся голова в цьому, – сказав Руді. – Такі наче довгі ланцюги. Скільки живу, такого не бачив. Скільки живу.

– Руді, ти багато знаєш про біочипи?

Руді засопів. Тепер він виглядав дуже тверезим, але напруженим і схвильованим, і постійно куйовдив собі волосся.

– Так я і думав. Це якийсь... Не імплант, ні. Наче щепи.

– Навіщо?

– Навіщо? Господи, якби ж я, нахрін, знав. Хто з нею таке зробив? Той, на кого ти працюєш?

– Думаю, її батько.

– Боже мій. – Руді витер рот долонею. – На сканах воно темне, наче пухлина, але показники досить високі, нормальні. Хто вона така?

– Не знаю. Дитина. – Тернер знизав плечима.

– Чорт забирай. Як вона взагалі ще ходить?

Руді відчинив маленький лабораторний холодильник і дістав укриту інеем пляшку «Московської».

- Ковтнеш?
- Може, пізніше.

Руді зітхнув, іще раз глянув на пляшку й поставив її назад у холодильник.

– То що ж ти хочеш? За такими стрьомними штуками, як у малої в голові, точно скоро хтось поженеться. Якщо вже не женеться.

– Женеться, – відповів Тернер. – Не знаю, чи їм відомо, що вона тут.

– Поки що, може, й невідомо. – Руді витер руки об засмальцьовані білі шорти. – Але скоро вони дізнаються, так?

Тернер кивнув.

- І куди ви потім?
- У Агломерати.
- Нащо?

– Бо в мене там гроші. Кредитні рахунки на чотири різні прізвиська, через які на мене ніхто не вийде. Багато інших корисних зв'язків, якими можна скористатися. А ще тому, що в Агломератах завжди можна сховатися. Так, бляха, багато причин, розумієш?

– Ясно, – відповів Руді. – Коли?

– Ти так розпереживався, що хочеш одразу нас спекатися?

– Та ні, я не про те. Просто дуже вже цікаво, що у твоєї дівчинки в голові. У мене в Атланті друг, так він може позичити функціональний аналізатор, мозкову карту, один до одного, під'єднаємо її й, може, розберемося, що воно таке. Хтозна, може, воно дороге.

– Дороге, якщо знати, кому продати.

– А тобі самому не цікаво? Що вона, в біса, таке – не цікаво? Ти її з якоїсь військової лабораторії взяв? – Руді знову відчинив дверцята холодильника, дістав пляшку горілки, відкрутив кришечку й ковтнув.

Тернер забрав пляшку, нахилив, і крижана рідина вдарилась об зуби. Ковтнув, здригнувся.

– Корпоративні справи. Велика операція. Мені треба було дістати її батька, але він послав її. Потім хтось усе підірвав якоюсь крихітною ядерною бомбою. Лець живі лишилися. Отаке. – Він передав

братові пляшку. – Не напивайся мені тут, Руді. Коли ти боїшся, за багато п'єш.

Руді пильно дивився йому в очі, забувши про пляшку.

– Аризона, значить. Показували в новинах. Мексиканці досі бісяться. Але це був не ядерний вибух. Там уже все розвідники прочесали. Бомби там не було.

– А що ж?

– Кажуть, ніби рейкотрон. Нібито хтось встановив на вантажний дирижабль балістичну установку й висадив у повітря якийсь розвалений торговельний центр у пустелі. Там деś поблизу пролітав дирижабль, і ніхто його потім не бачив. Рейкотрон можна так налаштувати, що з нього після вибуху сама плазма лишиється. Зарядити туди можна на таких швидкостях що завгодно, хоч півтора центнера льоду. – Він узяв пляшку, закрутив і поставив на стіл поряд. – Уся тамтешня територія належить маасам. «Маас Біолабс», так? Про них казали в новинах. Співпрацюють із різними політиками. Я так думаю, звідти ти й свою малу взяв.

– Звідти й узяв. Але хто й навіщо скористався рейкотроном, досі неясно.

Руді знизав плечима.

– Ану йдіть гляньте, – зазирнула Саллі.

Згодом Тернер сидів із Саллі на веранді. Дівчинка нарешті занурилася в той стан, який братова ЕЕГ називала сном. Сам Руді був у якійсь із майстерень, певно, з пляшкою. Попід сіткою в медоносах літали світлячки. Примружуючись, зі свого місця на садовій гойдалці Тернер майже міг бачити давно зрубану яблуню з прив'язаною до гілки старезною автомобільною шиною на конопляній мотузці. Тоді теж літали світлячки, п'ятки Руді глухо бились об землю, додаючи гойдалці швидкості, а сам Тернер лежав горілиць у траві й дивився на зорі.

– Глосолалія, – озвалася Саллі, братова жінка, зі скрипучого ротангового крісла, й у темряві засвітився червонястий кінчик її сигарети. – Коли говорять багатьма мовами.

– Як це?

– Так, як твоя дитина нагорі. Французьку знаєш?

– Погано. Зі словником.

– Мені часом було схоже на французьку. – Вогник смикнувся: вона струсила попіл. – Старий колись узяв мене в дитинстві на стадіон, і я бачила там, як складали клятви й говорили багатьма мовами. Тоді я дуже злякалась, а сьогодні ще більше, коли вона теж почала.

– Руді щось із того записав, правда?

– Так. Знаєш, Руді останнім часом здав. Саме тому я знову сюди й переїхала. Казала, що коли не кине, я кину його, але потім усе стало зовсім погано, й тиждень два тому я знову приїхала. Коли ти прийшов, готувалась його кидати.

Сигаретний попіл перелетів через бортик і впав на дворовий гравій.

– П'є?

– І п'є, й варить щось собі в лабораторії. Знаєш, він, бляха, знає потрошку про все на світі. У нього досі купа друзів по сусідству. Чула їхні історії про ваше спільне дитинство, про ті часи, коли ти ще не поїхав.

– Йому теж треба було поїхати.

– Він же ненавидить місто. Каже, все й так є в мережі, то нащо мені туди їхати?

– Я поїхав, бо тут нічого не відбувалося. А Руді завжди міг знайти собі заняття. Бачу, й зараз може.

– Даремно ви втратили зв'язок. Йому тебе тут бракувало, коли вмирала ваша мати.

– Я був у Берліні. Не міг усе лишити й поїхати.

– Розумію. Мене теж тоді тут не було, приїхала пізніше. Хороше тоді було літо. Руді висмикнув мене з того мемфіського клубного гадючника, приїхав сюди вночі з ватагою сільських хлопців, і назавтра я теж була тут – хтозна, чому. Мабуть, тому, що він тоді був добрий, смішний і допоміг моїй голові стати на місце. Навчив

куховарити. – Саллі засміялась. – Мені все тут подобалося, тільки курчат тих дворових боялася, чорт би їх узяв.

Вона встала, потягнулась, старе крісло рипнуло, й Тернер раптом помітив її довгі засмагли ноги, відчув носом її теплий літній запах.

Поклала руки йому на плечі. Його очі зараз дивилися на смагляву смужку живота над опущеними шортами, на ніжку тінь пупка. Він згадав Елісон у білій просторій кімнаті, захотів притиснутися обличчям, відчути смак. Здається, Саллі легко хитнулась.

– Тернере, – сказала, – інколи я не бачу різниці між самотністю і його товариством.

І він устав, почувши, як скрипить старий ланцюг, що кріпився до дашка над порогом відкидними болтами – тими, які, певно, сорок років тому міцно закручував батько: поцілував її у розтулені губи, загубившись у часі завдяки цим розмовам, світлячкам і підсвідомим механізмам пам'яті, й коли проводив долонями по теплій голій спині Саллі під білою футболкою, зрозумів, що люди в його житті – не намистини на дротині, а грона квантів, і відчув, що знає її так само, як знає Руді, Елісон чи Конроя, так само, як знає цю дівчинку, Мітчеллову доньку.

– Чуєш, – прошепотіла вона, відриваючи губи, – іди нагору.

18. Імена мертвих

Ален зателефонував о п'ятій – перевірити наявність потрібної суми. Ледей стримуючи нудоту від його жадібності, вона ретельно записала адресу на звороті візитки, яку взяла з Пікарового столу в галереї «Робертс». Ще через десять хвилин прийшла з роботи Андреа, і Марлі зраділа, що подруги не було поруч, коли дзвонив Ален.

Вона спостерігала, як Андреа підпирає кухонне вікно зачитаним синім другим томом шостого видання «Короткого оксфордського словника англійської мови». Зовні на кам'яному карнизі подруга облаштувала фанерну полицку для гриля-хібаті, якої тримала під раковиною, й тепер акуратно розкладала на його решітці чорні бруски вугілля.

– Сьогодні говорила про твого роботодавця, – повідомила, ставлячи хібаті на полицку й підносячи до зеленкуватої пасти підпалювача запальничку для плити. – Заїжджав наш професор із Ніцци. Його приголомшила новина про те, що я зацікавилась Віреком, але оскільки він іще й хтивий старий козел, то на розмову його розкрутити було раз плюнути.

Марлі стояла поруч і спостерігала, як майже невидиме полум'я лиже вуглини.

– Усе про Тессье-Ешпулів заводив, – вела далі Андреа, – і про Г'юза. Американець, жив у другій половині двадцятого століття. Про нього теж згадано в книжці, як про прото-Вірека. Не знала, що Тессье-Ешпули почали розпадатися... – Вона підійшла до столу й розпакувала шість великих тигрових креветок.

– Вони франко-австралійці? Здається, я дивилася про них документалку. Це ж вони володіють одним із великих курортів?

– Фрісайд. Професор сказав, його саме продають. Одна зі старших Ешпулових доньок якось зуміла прибрати до рук цілий бізнес, стала надзвичайно ексцентричною й начхала на інтереси клану. Це історія останніх семи років.

– Не розумію, як це пов'язано з Віреком, – кинула Марлі, спостерігаючи, як Андреа нанизує кожну краватку на довгу бамбукову шпажку.

– Я на цьому розуміюся не більше за тебе. Мій професор стверджує, що, спостерігаючи за такими неймовірними анахронізмами, як Вірек чи Тессье-Ешпули, можна багато чого дізнатися про корпоративну еволюцію. Принаймні він переконав у цьому наших головних редакторів.

– А що він казав про Вірека?

– Що Вірекове безумство зовсім іншого типу.

– Безумство?

– Ну, саме так він це не називав. Але Г'юз точно з катушок з'їхав, і старий Ешпул, а його донька – та взагалі без голови. Він сказав, що еволюційний тиск схилить Вірека до якогось «стрибка». Так, стрибка.

– Еволюційний тиск?

– Саме так, – кивнула Андреа, несучи шпажки з краватками до хібаті. – Він говорить про корпорації, ніби про якихось тварин.

Після вечері вони вийшли прогулятися. Час від часу Марлі напружувалася, відчуваючи на собі дію уявної Вірекової системи спостереження, але Андреа випромінювала звичне тепло і здоровий глузд, і Марлі відчувала вдячність за цю прогулянку містом, де речі просто були самими собою. А що могло бути простим у світі Вірека? Вона пригадала, як стиснулася й здригнулася латунна дверна ручка в «Галері Дюпре», переносючи її у Віреків конструкторський парк Гюель. Він що, так і сидить у тому парку Гауді серед нескінченного вечора? *Сеньйор*

заможний. Сеньйор може з'являтися в розмаїтих іностасах. По-при теплий вечір, вона здригнулась і тісніше підсунулась до Андреа.

Зловісність симстим-конструкту насправді в тому, що всі, хто там побувають, завжди сумніватимуться в реальності доквілля. Навіть вітрини, які зараз минали вони з Андреа, можуть бути уявними. Хтось колись сказав, що дзеркала нездорові за своєю суттю. Конструкти ще гірші, вирішила вона.

Андреа спинилася біля кіоска купити свої англійські сигарети та свіжий випуск журналу «Ель». Марлі чекала на тротуарі. Її обтікала пішохідна ріка, поруч проносились обличчя студентів, бізнесменів і туристів. Дехто з них, припустила вона, – частина Вірекової машинерії, як-от Пако. Привітний, кароокий, серйозний Пако з рельєфними м'язами під вільною сорочкою. Пако, що працював на Сеньйора все життя.

– Що таке? Стоїш, ніби щось проковтнула. – Андреа зривала обгортку з пачки «Сілк Кат».

– Ні, – здригнулась Марлі. – Але часом здається, що майже проковтнула...

Дорогою додому, попри теплу розмову з Андреа, вона бачила, як вітрини крамниць перетворюються на коробки, конструкції, схожі на роботи Джозефа Корнелла чи загадкового майстра, якого шукав Вірек. Книжки, хутра й італійська бавовна складались у візерунки, від яких віяло невідомою тугою.

Прокинулася знов долілиць на подружчиному дивані під червоним пледом. Вдихала аромат кави, поки Андреа, вдягаючись у сусідній кімнаті, мугикала під носа якусь японську попсу. Дощовий паризький ранок.

– Ні, – сказала Пако. – Я краще піду сама.

– Це велика сума. – Він опустив очі на італійську сумку, що стояла на кавовому столику між ними. – Ви розумієте, що це небезпечно?

– Ніхто ж не знає, що в мене там, правда? Знає тільки Ален. Ален і ваші друзі. І я не казала, що підубез вас. Мені просто не хочеться товариства.

– Щось не так? – У кутиках рота Пако з'явилися серйозні зморшки. – Вам сумно?

– Мені просто хочеться піти самій. А ви з компанією, яка б вона там не була, можете йти слідом. Ідіть, спостерігайте. Якщо загубите мене, в чому я сумніваюся, у вас точно є моя адреса.

– Є. Але відпускати вас саму в центрі Парижа з кількома мільйонами нових єн...

– А якщо я їх загублю, Сеньйор помітить? Чи просто з'явиться ще одна сумка з чотирма мільйонами? – Вона взялася за шлейку й підвелася.

– Звісно, буде ще одна сумка, хоча доведеться докласти деяких зусиль, щоб зібрати таку суму готівкою. Ні, Сеньйор не «помітить» втрати в тому сенсі, в якому ви вживаєте це слово, але мене карали за безцільну втрату менших сум. Скоро ви помітите, що в усіх дуже багатих людей є спільна риса: вони слідкують за своїми грішми.

– Все одно. Я піду сама. Самотньою я не буду, просто лишіть мене наодинці з думками.

– З інтуїцією.

– Так.

Якщо вони підуть за нею назирці, а вони точно підуть, то будуть невидимими, як завше. За Аленом вони, вочевидь, не наглядатимуть. Звісно, не спускатимуть очей з адреси, отриманої від нього вранці, буде він там чи ні.

Сьогодні вона почала день із новими силами. Сперечалася з Пако. Це якось було пов'язано з раптовою вчорашньою підозрою про те, що його, можливо, підсунули їй навмисно – з усім цим гумором, мужністю й чарівливою байдужістю до мистецтва. Вона пригадала, як Вірек казав, нібито про її життя їм відомо більше, ніж їй самій. Тоді справді годі знайти легшого способу заповнити кілька останніх порожніх клітинок кросворду під назвою Марлі Крушхова. Пако Есте-вес. Досконалий незнайомиць. Надто досконалий.

Спускаючись ескалатором у метро, вона усміхнулася своєму відображенню в блакитній дзеркальній стіні, задивляючись на вдало підстри-

жене темне волосся і стильно-сувору титанову оправу куплених уранці чорних окулярів «Порше». Гарні губи, подумала, справді непокані, й помітила, як їй усміхається з горішньої сходиною худенький юнак у білій сорочці й темній шкідрянці, з масивним чорним портфелем під пахвою.

Я в Парижі, подумала Марлі. Вперше за дуже довгий час цей факт викликав у неї усмішку. Сьогодні я віддам своєму гідкому дурному колишньому чотири мільйони нових єн, а він за це дасть щось мені. Ім'я, адресу, можливо, номер телефону. Вона поїхала першим класом: у вагоні було вільніше, й можна було бавити час, вгадуючи, кого з її попутників підіслав Вірек.

За адресою, яку дав їй Ален, у понурому північному передмісті росла з бетонного фундаменту одна з двадцяти так само бетонних веж – спокуслива нерухомість середини минулого століття. Дощ посилювся, але чомусь видавався їй доречним – додавав днів таємничості й прикрашав намистинками крапель модну гумову сумку, напхану Аленовим скарбом. Як же дивно було гуляти цим страхолюдним районом із мільйонами під пахвою, аби нагородити підступного колишнього стосами нових єн.

Коли вона натиснула кнопку домофона з номером квартири, ніхто не відповів. За димчатим склом тьмяне, зовсім порожнє фойє. У таких будинках світло треба було вмикати самій, а вимикалось воно автоматично, неодмінно ще до приїзду ліфта, лишаючи тебе сам на сам із запахом хлору й задухою. Натиснула ще раз.

– Алене? – Тиша.

Штовхнула двері. Не замкнено. У під'їзді порожньо. Згори споглядало запилюжене мертве око старезної відеокамери. З бетонного майданчика позаду сочилось водянисте пообіднє світло. Клацаючи підборами по рудих кахлях, Марлі підійшла до ліфтів і натиснула кнопку з номером 22. У шахті глухо гепнуло, металічно заскреготіло, й один із ліфтів почав опускатися. Пластикові індикатори поверхів над дверима не працювали. Кабіна приїхала зі стогоном і писком, який постулово тихшав.

– Мон шер Ален, оце ти опустився. Живеш у справжнісінькому гівні.

Коли стулки розсунулись, показавши темне нутро кабіни, Марлі намацала в італійській торбі заціпку своєї брюссельської сумочки й відшукала плаский зелений олов'яний ліхтарик із лев'ячою головою логотипу «Пайл Вандер», який купила у свій перший приїзд до Парижа. У паризьких ліфтах можна багато на що натрапити – скажімо, на хаптиві руки крадіїв чи теплу купу свіжого собачого лайна.

Несміливий промінь вихопив із мороку змашені й блискучі сріблясті троси, що гойдалися в порожній шахті, коли кілька сантиметрів носка її правого черевика вже зависли над прірвою за потертим сталевим краєм плитки, на якій вона стояла: рука з ліхтариком затремтіла й машинально смикнулася вниз, освітивши сірий засмічений вершечок кабіни, що висіла двома поверхами нижче. За ті кілька митей, поки ліхтарик освічував ліфт, Марлі розгледіла надзвичайно багато деталей. Наче слабкий промінь прожектора на крихітному підводному човні, що пливе поміж глибоководними скелями, ковзає намулом і сміттям, якого не рухали століттями. М'який ворсистий покрив стародавньої сажі, суха сіра маса використаного презерватива, яскраві клапті пом'ятої фольги, розплющена сіра пляшка й білий діабетичний шприц... Вона так міцно схопилася за стулку, аж заболіли кісточки суглобів. Дуже повільно перенесла вагу на іншу ногу й хитнулася назад. Ще один крок – і вимкнула світло.

– Чорт забирай. О боже.

Знайшла пожежні сходи. Знову ввімкнула ліхтарик і почала підніматися. На восьмому поверсі ступор почав відступати. Вона затремтіла, сльози розмазали макіяж.

Ще раз постукала. Пресований картон, оббитий страхітливою імітацією червоного дерева. Літографована текстура ледь помітна у світлі єдиної біофлуоресцентної смужки в довгому коридорі.

– Чорт забирай, Алене? Алене!

Короткозоре риб'яче око вічка тупо й відсторонено дивилось на неї з дверей. У коридорі висів сморід кухонних ароматів, що в'їлися в синтетичні килими.

Штовхнула двері, повернула масну холодну ручку з дешевої латуні, й відчула, як впилася у плече лямка раптово обважнілої сумки з грішми. Двері легко відчинилися. На короткому помаранчевому килимку в лососево-рожеві ромби виднілася смуга багаторічного бруду, чітко протоптана тисячами пожильців та їхніх гостей.

– Алене?

Майже заспокійливий запах чорних французьких сигарет...

А ось і він сам, у сріблястому водянистому світлі з віконного прямокутника, де виднілись розмиті громади сусідніх веж, на тлі блідо-го дощового неба. Лежав, дитинно скрутившись калачиком на огидному помаранчевому килимі, з-під пляшково-зеленого велюрового піджака випинався хребет, ліва рука прикривала вухо, білі пальці, ніжно-блакитний обідок біля основи нігтів.

Нахилилася, торкнулася шми. Вже знала. За вікном лив невинний дощ. Сіла навпочіпки, взяла його голову в руки, обіймала, гоїдала, й дурне тваринне голосіння повнило голий паралелепіпед кімнати. За деякий час помітила, що долоня впирається у щось гостре – з вуха між застиглих охололих пальців стирчав акуратний сталевий кінчик дуже тонкого й міцного дроту.

Жах, жах, хіба ж так вмирають? Устала, розгнівана, махаючи руками, мов пазурами. Оглянути мовчазну кімнату, де він помер. Ані сліду від нього, лиш потертий старий портфель. Усередині – два пружинні записники з новими й чистими сторінками, нечитаний, але дуже модний роман, коробочка сірників і напівпорожня синя пачка «Голуазів». Шкіряного браунзівського записника не було. Вона обмчала піджак, пройшлася пальцями по кишенях – нема.

Ні, подумала, ти б там таке не писав, правда ж? Але ж ти ніколи не міг запам'ятати жодного номера чи адреси. Вона ще раз роззирилась кімнатою, вже на диво спокійно. Все доводилося записувати, водночас тримаючи в таємниці, й ти не довірляв

моєму браунзівському записничку, правда ж? Ти зустрічався з дівчатками в кав'ярнях і записував їхні номери на сірникових коробках чи клатках паперу й забував про це, а я потім, витрушуючи твої речі, їх знаходила.

Зайшла до крихітної спальні. Яскраво-червоний складаний стілець і дешевий жовтий мнемолоновий матрац, що слугував ліжком. На матраці – бурий метелик менструальної крові. Підняла край, але знизу нічого не знайшла.

– Ти злякався, – сказала тремким від незбагненої люті голосом і холодними, холоднішими за Аленові руки стала мацати золотисто-червоні шпалери, шукаючи відрив чи схованку. – Бідолашний дурний гівнюк. Бідолашний дурний гівнюк...

Нічого. Знов побігла у вітальню – і здивовано застигла: невже він не встав, не підстрибнув, не кивнув, махаючи шматком обманки? Зняла з нього черевики. Набійки треба було поміняти. Зазирнула всередину, промачала кант. Порожньо.

– Не роби так зі мною.

Назад у спальню. Вузька шафа. Відсунула кілька дешевих пластикових вішалок і порожній чохол із хімчистки. Підтягла блюкче поплюмований матрац, стала на нього, провалившись підборами, обмачала фанерну полицю й у дальньому закутку відшуквала-таки твердий блакитний паперовий згорточок. Розгорнула, помітивши, що її акуратний манікюр уже облупився, і знайшла номер, який Ален записав там зеленим фломастером – на порожній пачці «Голуазів».

У двері постукали.

– Марлі? Ви там? Що трапилося?

Голос Пако.

Вона заплхала номер за пояс джинсів і обернулась, зустрівшись із його спокійним серйозним поглядом.

– Тут Ален, – сказала. – Мертвий.

19. Гіпермарт

Востаннє він бачив Лукаса перед великим старим універмагом на Медісон-авеню. Таким він його й запам'ятав – великим чорношкірим чоловіком у діловому чорному костюмі, який саме збирається сідати в чорний лімузин: один чорний лискучий черевик уже на розкішному Ахмедовому килимі, другий досі на потрісканому бетоні тротуару.

Позаду стояла Джекі: обличчя затінене широкими крисами обшитого золотом фетрового капелюха, помаранчева шовкова хустка зав'язана вузлом на шиї.

– Наглядай за нашим юним другом, чуєш? – Лукас вказав набалдашником ціпка в її бік. – У нашого Графа є свої вороги.

– А в кого нема? – спитала Джекі.

– Сам упораюся, – сказав Боббі. Не хотілося, щоб Джекі виглядала тямовитішою, але він знав, що, певно, так і є.

– Постарайся, – сказав Лукас, і вершечок ціпка опинився перед очима Боббі. – Агломерати – це світ навиворіт, любий друже. Багато чого тут не те, чим здається. – Аби проілюструвати сказане, він щось натиснув на своєму ціпку, і з нього миттю, наче ребра парасольки, розклалися довгі металеві шпичаки – гострі й блискучі, мов леза, і тонкі, мов голки. А потім вони зникли, й широкі Ахмедові двері з броньованим дзенькотом зачинилися.

– Блі-і-і-ін, – усміхнулася Джекі. – Лукас досі носить із своєю смертоносною палицею. Наче й крутим юристом став, а вулиця досі дається взнаки. Може, це й на краще...

– Юристом?

– Не зважай, сонечко, – глянула вона на хлопця. – Іди за мною, роби, що я скажу, і все буде добре.

Ахмед загубився в густому потоці машин – тільки якийсь велорикша досі дуднів ручним клаксоном услід латунному бамперові.

Поклавши Боббі на плече наманікюрену руку з золотими кільцями, Джекі повела його тротуаром повз сонну купу безхатків, у світ Гіпермарту, що повільно прокидався.

– Чотирнадцять поверхів, – сказала вона. Боббі присвиснув:

– Усі такі, як цей?

Джекі кивнула, опускаючи ложку з коричневими кристалами кандованого цукру в бежеву піну кави. Вони сиділи на вертких чавунних стільцях за мармуровою стійкою в закутку, де ровесниця Боббі з гребенем фарбованого волосся швидко давала раду кнопкам і важелям старої великої кавомашини з мідними ємностями, паровими ковпаками, конфорками й хромованими крилатими орлами. Стільниця раніше була іншої форми: Боббі помітив, що обтесаний кінець якраз вміщається між зеленими сталевими колонами.

– Подобається? – Вона натрусила на піну меленої кориці з важкої раритетної скляної пляшечки. – Так далеко від Баррітауна ти ще не бував.

Боббі кивнув, намагаючись сфокусуватися на тисячах кольорів та текстур асортименту і на самих полицях. Здається, тут не було ані сліду порядку чи планування. З майданчика перед кавобудкою врізнобіч петляли криві коридорчики. Центрального джерела світла теж начебто не було. За гучними білими газовими ліхтарями сяяли червоні й сині неонові, а в одній із яток, яку саме відчиняв бородань у шкіряних штанах, здається, палали свічки, чиє м'яке світло відбивалося в сотнях полірованих пряжок, що кріпились на старі червоно-чорні килими. Звідусіль чулися ранковий гамір, кашель і відхаркування. Коридором проїхав синій тошибівський робот-прибиральник, тягнучи за собою бувалий у бувальцях пластико-

вий візок, напханий зеленими мішками зі сміттям. Згори над вічками камер і сенсорів роботів хтось приклеїв велику пластмасову голову блакитноокої усміненої ляльки, схожої на колись відому симстим-співачку, але не настільки, щоб порушити сенснетівські авторські права. Коли робот проїздив повз, рожева голова з платиновим волоссям, заплетеним блідо-блакитними пластиковими перлами, дурнувато смикалася. Боббі зареготав.

– Добре тут, – сказав, жестом просячи дівчину долити ще кави.

– Хвилинку, гівнюче, – незлостиво відповіла та, насипаючи мелену каву в пощерблену сталеву лійку на шальці ретроагів. – Ти хоч трохи вночі поспала після шоу, Джекі?

– Аяюке, – відповіла та, сьорбнувши кави. – Відтанцювала друге відділення й заснула у Джеммера на дивані.

– От би й мені так. Щоразу, коли Генрі бачить, як ти танцюєш, він із мене не зсідає...

Вона засміялась і долила Боббі в чашку з чорного пластикового термоса.

– Ну, – озвався він, коли дівчина знову взялася поратися біля кавомашини, – а що тепер?

– Дуже зайнятий? – Джекі зміряла його прохолодним поглядом з-під облямованих золотом крис капелюха. – Тобі кудись треба? На зустріч спізнюєшся?

– Та ні. Блін. Я просто не розумію – оце і все?

– Що – все?

– Це місце. Ми тут лишаємось?

– На горішньому поверсі. У мого друга Джеммера там клуб. Невпевна, що тебе там хтось знайде, а якщо і знайде, непомітно не прокрадеться. Чотирнадцять поверхів яток, і дуже багато хто продає те, що не тримає на виду. Тому допитливих незнайомців тут одразу помічають. А ще тут чимало наших друзів. Думаю, тобі тут сподобається. Корисне місце. Можна багато чого навчитись, якщо не забувати тримати рот на замку.

– Як же ж я навчусь, нічого не питаючи?

– Нашорошуй вуха, от про що я. І будь чемним. Тут є серйозні люди, але якщо не сунути носа куди не слід, усе буде добре. Після обіду, мабуть, приїде Бовуар. Лукас поїхав у Проекти – розказувати йому, що ви дізналися від Фіна. Що ви від нього дізналися, сонечко?

– Що в нього на підлозі лежать три трупи. Нібито ніндзя. – Боббі глянув їй в очі. – Стрьомний він...

– Трупами він зазвичай не промишляє. Але так, стрьомний, твоя правда. Розкажи детальніше. Спокійним рівним голосом. Зможеш?

І Боббі розказав усе, що пам'ятав про відвідини Фіна. Кілька разів Джекі перебивала запитаннями, на які він здебільшого не знав відповідей. Коли вперше назвав ім'я Вірана Ладгейта, кивнула:

– Так, Джеммер про нього розказує, коли згадує старі добрі деньки. Спитаю...

Наприкінці вона вже спиралася на одну з зелених колон, і капелюх упав їй на темні очі.

– Ну?

– Цікаво, – відповіла вона й замовкла.

– Я хочу якісь нові шмотки, – озвався Боббі, коли вони пішки піднялися неробочим ескалатором на другий поверх.

– А гроші в тебе є?

– Та блін! – сердито вигукнув він, не витягаючи рук із кишень мішкуватих джинсів зі стрілками. – Нема в мене ніяких, у сраку, грошей, але шмоток нових я хочу. Ви з Лукасом і Бовуаром чомусь мене тут тримаєте, так? Я втомився від цієї страховинної сорочки, яку мені видала Рія, й від цих штанів, які ніби от-от упадуть мені з гузна. А тут я опинився, бо Дві-На-День, цей жебрацький хрін, захотів ризикнути моєю сракою, аби Лукас і Бовуар змогли випробувати свою бісову програму. Думаю, мені за таке вже, нахрін, можна купити якісь шмотки?

– Можна. Ти ось що, – відповіла вона, помовчавши, й показала на китаянку в вицвілих джинсах. Та саме підіймала пластикову загородку, за якою ховався десяток стояків, завішаних одягом. – Бачиш

Лінь? Вона моя подруга. Вибери собі щось, а ми з Лукасом потім із нею домовимося.

За півгодини він вийшов із завішаної ковдрами приміркою в індояванських дзеркальних льотних окулярах і широко усміхнувся до Джекі.

– Оце так крутота.

– Ага. – Вона замахала рукою, мов віялом, так ніби поряд було щось неймовірно гаряче. – Що, не сподобалась сорочка, яку тобі Рія позичила?

Боббі опустив очі на нову чорну футболку з квадратною голодекою на грудях, котра, ніби несучись крізь матрицю, протинала розмиті ґратчасті лінії.

– Ага. Надто наляпила...

– Ага, – кивнула Джекі, розглядаючи вузькі чорні джинси, масивні шкіряні черевики, по-космічному зібгані гармошкою на щиколотках, і чорний шкіряний армійський ремінь із двома паралельними рядами пірамідальних хромових заклепок. – Так ти більше схожий на Каунта. Ну що ж, Каунте, ходімо, покажу тобі диван у Джемера, де можна поспати.

Він підозріливо покосився на неї, не виймаючи великих пальців із передніх кишень чорних «Левісів».

– Самому, – додала. – Не бійся.

20. Політ з Орлі

Пако вів «Сітроен-Дорньє» униз Єлисейськими полями, північним берегом Сени, а тоді кварталом Ле-Аль. Марлі відкинулась на неймовірно м'яке шкіряне сидіння, ошатніше, ніж її брюссельське пальто. І відключила голову – разом зі всіма почуттями. *Будь очима*, сказала собі. *Ти – просто очі, доки твоє тіло рівномірно притиснуте до сидіння цієї непристойно дорогої швидкої машини.* Пролетіли повз площу Невинних, де проститутки огризалися до вдягнених у комбінезони водіїв вантажних говерів. Пако легко маневрував вузькими вуличками.

– Чому ви сказали «не роби так зі мною»? – Він зняв руку з керівної консолі й поправив навушник.

– А навіщо ви підслуховували?

– Бо це моя робота. Я відправив на двадцять другий поверх вежі навпроти жінку з параболічним мікрофоном. Якби квартирний телефон працював, ми б використали його. Вона піднялася, відчинила двері вільного помешкання на західному боці вежі й спрямувала свій мікрофон якраз вчасно, щоби почути ваше «не роби так зі мною». І ви були самі?

– Так.

– Він був мертвий?

– Так.

– Чому ж ви тоді це сказали?

– Не знаю.

- Хто, по-вашому, щось із вами робив?
- Не знаю. Може, Ален.
- Що він робив?
- Помер? Усе ускладнив? Самі думайте.
- Непроста ви жінка.
- Випустіть мене.
- Я відвезу вас до подруги...
- Зупиніть машину.
- Я відвезу вас до...
- Сама дійду.

Низький сріблястий автомобіль припаркувався біля узбіччя.

- Я подзвоню вам у...
- Добраніч.

– Ви певні, що не хочете кудись на курорт? – спитав містер Палеологос, худий і елегантний, немов богомол, у своєму білому піджаку. Сиве волосся було надзвичайно дбайливо зачесане назад. – Це дешевше і значно веселіше. Ви дуже мила дівчинка.

– Перепрошую? – відволіклася вона від споглядання вулиці за дощовим вікном. – Я – хто?

Його французька була незграбна, жвава, з дивними інтонаціями.

– Дуже мила дівчинка. – Він стримано усміхнувся. – Чи не хотіли б ви відпочити у кластері Мед? Серед ровесників? Ви єврейка?

– Перепрошую?

– Єврейка. Ви єврейка?

– Ні.

– Погано, – відповів він. – Ваші вилиці пасували би молодій вишуканій єврейці... У мене є чудова пропозиція: п'ятнадцять днів у «Джерусалем Прайм», надзвичайні умови за такі гроші. Ціна включає оренду скафандра, триразове харчування і прямий рейс із тору «Японських авіаліній».

– Оренду скафандра?

– У них там у «Джерусалем Прайм» іще не готова атмосфера, –

пояснив містер Палеологос, перекладаючи стосик тонкого рожевого паперу з одного краю столу на інший. Його офіс був крихітною кімнаткою з голограмами Пороса й Макао. Марлі обрала це агентство через його цілковиту непомітність і через те, що сюди можна було зазирнути, не виходячи з невеликого торговельного комплексу на найближчій до Андреа станції метро.

– Ні. Курорти мене не цікавлять, мені треба сюди. – Марлі показала пальцем на зморщену синю обгортку з-під пачки «Голуазів».

– Ну, що ж, – сказав він, – я, звісно, можу вам це влаштувати, але списку доступного житла в мене нема. Ви зупинитесь у друзів?

– Я їду у відрядження, – нетерпляче відповіла Марлі. – І мушу відлітати якнайскоріше.

– Дуже добре, дуже добре, – пробурмотів містер Палеологос, беручи з полиці над столом недорогий портативний термінал. – Номер вашої кредитки, будь ласка?

Вона полізла в чорну шкіряну сумочку й дістала товсту пачку нових єн, які витягнула з сумки Пако, поки той обстежував квартиру, де помер Ален. Гроші були стягнені напівпрозорою червоною гумкою.

– Я хочу заплатити готівкою.

– Мамо рідна, – прошепотів містер Палеологос, торкаючись верхньої купюри кінчиком рожевого пальця, ніби страхаючись, що вся пачка зараз зникне. – Ясно. Розумієте, зазвичай я так справи не веду... але, думаю, щось можна придумати...

– Швидше, – квапила вона, – швидше...

– Розумію, – глянув він на неї. – Скажіть, будь ласка... – його пальці заклацали клавіатурою терміналу, – під яким іменем ви хочете подорожувати?

21. Час мандрів

Прокинувшись у тиші будинку, Тернер почув, як співають пташки у кронах яблунь зарослого саду. Спав він на поламаній розкладачці, що стояла у Руді на кухні. Коли набирав у чайник води з пластикових труб, що тяглися від дахового контейнера, ті гули й шаруділи. Поставив чайник на плиту й вийшов на веранду.

Вісім машин Руді стояли рядком на гравії, вкриті росою. Коли Тернер спустився сходами, крізь відчинені ворота забіг один із робопсів, покладаючи чорним ковпаком у ранковій тиші. Спинився, помахав спотвореною головою, розбризкуючи слину, й поквапився кудись за ріг веранди.

Тернер зупинився біля капота тьмяно-рудого джипа «Сузукі» з водневим конвертером. Мабуть, Руді сам переобладнав. Чотириколісний привід, великі шини з усюдихідними шпичаками, на яких засох блідий мул. Маленький, повільний, надійний, але не для шосе.

Минув два поплямовані іржею седани «Хонда» – ідентичні, один рік випуску, та сама модель. Руді позичає деталі в одного для іншого, й жоден не на ходу. Замислено вишкірився на лискучу, ніби свіжу, коричневу фарбу «Шевроле» 1949 року випуску, згадавши іржаву залізяку, яку Руді приволік додому з Арканзасу на орендованій платформі. Досі їздить на бензині, а внутрішні поверхні двигуна, мабуть, такі ж бездоганні, як і відполірований вручну шоколадний лак на крилах.

Далі стояли половинка екраноплана «Дорнє» під сірим пластиковим чохлам та тендітний, мов бджола, чорний мотоцикл «Сузукі» на саморобному тягачі. Цікаво, коли Руді востаннє брав

участь у серйозних мотогонках. Біля тягача під накривкою розташувався старий снігохід, а далі – плямисто-сірий говер, відлуння війни, приземкувата броньована залізяка, що пахла турбінним гасом. Армowana подушка складками опущена на гравій. Вікна – вузенькі прорізи, закриті товстим протиударним пластиком. До схожого на таран бампера прикручений новий номерний знак штату Огайо.

– Читаю твої думки, – озвалася з-за спини Саллі. Тернер озирнувся й побачив її на веранді з кружкою гарячої кави. – Руді каже, якщо ця штука чогось не перелетить, то проб'ється наскрізь.

– Швидкий? – Тернер торкнувся броньованого боку.

– Звісно. Але за годину тобі знадобиться новий хребет.

– А документи на нього є?

– Не скажу, що всім подобається його вигляд, але літати на такому точно дозволено. Броню, здається, ще ніхто не забороняв.

– Енджі вже ліпше, – сказала Саллі, коли Тернер увійшов за нею на кухню. – Правда ж, сонечко?

Мітчеллова донька підняла очі з-за столу. Сюці під очима, як і Тернерові, перетворились на дві товсті коми, схожі на намальовані сльози.

– Мій друг – лікар. Він тебе оглянув, поки ти була без тями. Каже, все добре.

– Твій брат. Він не лікар.

– Вибач, Тернере, – кинула Саллі з-за плити. – Я чесна людина.

– Ну, не лікар, але тямущий. Ми переживали, що мааси щось із тобою зробили, аби тобі ставало погано за межами Аризони.

– Щось типу бомби в корі мозку?

Вона набрала ложку холодних пластівців із тріснутої тарілки, облямованої візерунком яблуневого цвіту – цей набір Тернер пам'ятав з дитинства.

– Господи, Тернере, – зітхнула Саллі, – у що ти вляпався?

– Хороше питання.

Він підсів до столу. Не припиняючи жувати, Енджі підняла на нього очі.

– Енджі, коли Руді тебе сканував, він знайшов щось у тебе в голові.
Дівчинка припинила жувати.

– Він не знає, що це таке. Може, хтось його туди встановив, коли ти була зовсім малою. Розумієш?

Вона кивнула.

– Ти знаєш, що це таке?

– Ні, – Енджі проковтнула їжу.

– Але знаєш, хто його туди встановив?

– Знаю.

– Твій батько?

– Так.

– Знаєш навіщо?

– Бо я хворіла.

– На що хворіла?

– Була не така розумна, як усі.

Опівдні він уже зібрався, а заправлений говер чекав біля воріт. Руді дав йому прямокутний чорний пакет на застібці, набитий новими єнами. Деякі купюри так зносилися, що були аж прозорі.

– Я прогнав ту касету крізь французький словник, – сказав Руді. Один із псів потерся запилженим боком йому об ногу. – Нічого. Думаю, це щось креольське. Може, з Африки. Хочеш, запишу тобі?

– Ні, – відповів Тернер. – Лиши собі.

– Дякую, обійдуся. Я не збираюся навіть згадувати, що ти тут був, коли хтось питає. Після обіду ми з Саллі вирушаємо в Мемфіс, до друзів у гості. Собаки постережуть дім. – І Руді почухав тварину за пластиковим ковпаком. – Постережеш? – Пес заскімлив і смикнувся. – Коли вставив інфрачервоні датчики, мусив відучити їх полювати на єнотів. Бо в окрузі жодного б не лишилося.

Саллі з дівчинкою спустилися з веранди. У Саллі в руках була полотняна торба з бутербродами й термосом кави. Тернер згадав її в ліжку нагорі й усміхнувся. Вона усміхнулась у відповідь. Сьогодні виглядала старшою, втомленішою. Енджі замінила поплямовану

кров'ю футболку з написом «Маас-Неотек» на мішкуватий чорний светр, який для неї знайшла Саллі. Тепер дівчинка здавалася ще меншою. Саллі спробувала вписати досі помітні синці у химерний макіяж, який дико контрастував із дитячим лицем і безформним светром.

Руді передав Тернерові ключ від говера.

– Старий «Крей» приготував мені дайджест ранкових корпоративних новин. Тобі, мабуть, не завадить знати, що «Маас Біолабс» оголосили про випадкову загибель доктора Крістофера Мітчелла.

– Дивовижно розпливчасте формулювання.

– Добряче пристебніться, – сказала Саллі, – бо до об'їзної Стейтс-боро дупа буде синя.

Руді перевів погляд на дівчинку, тоді знов на Тернера. Той помітив рельєфні вени біля братового перенісся. Очі налиті кров'ю, ліва повіка помітно смикається.

– Ну от і все. Дивно, але я думав, що вже ніколи тебе не побачу. Якось незвично, що ти знову тут.

– Що ж, – сказав Тернер, – ви обоє зробили більше, ніж я мав право сподіватися.

Саллі відвела очі.

– Що ж, дякую. Гадаю, нам краще рушати.

Він заліз у кабінку. Хотілося звідси поїхати. Саллі стиснула дівчинці зап'ясток, віддала торбу й спостерігала, як мала залазить по двох сходинках. Тернер увівся у водійському кріслі.

– Вона весь час про тебе питала, – мовив Руді. – Коли стало так погано, що ендорфінові аналоги вже не тамували біль, вона кожні дві години питала, де ти й коли приїдеш.

– Я слав тобі гроші, – відповів Тернер. – Їх би вистачило на поїзду до Тіби. В тамтешніх клініках можна було би спробувати щось нове.

– Тіба? – пирхнув Руді. – Господи. Вона була вже старенька. Думаєш, їй би допомогло, якби в Тібі її протримали на цьому світі ще кілька місяців? Вона просто хотіла тебе побачити.

– У мене не вийшло, – сказав Тернер. Дівчинка сіла позаду й поставила торбу між ногами на підлогу. – Бувай, Руді.

Той кивнув.

– Саллі.

– Бувай, – озвалася Саллі, обіймаючи Руді.

– Це ти про кого казав? – спитала Енджі, коли опустилося скло.

Тернер повернув ключ запалювання, від якого запустилась турбіна й надулась подушка. Крізь вузьке віконце зі свого боку він бачив, як Руді й Саллі швидко відбігають від говера, а скулений пес клацає зубами на шум турбіни. Педалі й важелі були завеликі, аби ними легко було керувати водієві в радіаційному костюмі. Тернер виїхав крізь ворота й розвернувся на широкій гравієвій під'їзній смузі. Енджі пристібалася.

– Про мою матір.

Запустив турбіну, і вони рушили вперед.

– А я ніколи не бачила своєї мами, – відповіла Енджі, й Тернер згадав, що її батько мертвий і вона досі цього не знає. Він потягнув важіль, і говер рвонув гравієм, ледь не зачепивши одного з братових псів.

Саллі казала правду: під час руху від турбіни все постійно дрижало. На швидкості дев'яносто кілометрів за годину на потрісканому асфальті старої траси у них цокотіли зуби. Армована подушка важко билась об нерівні поверхні: ковзати такі цивільні спортивні моделі могли тільки на досконало гладенькому рівному покритті.

Але Тернерові подобалося. Натиснув, відпустив важіль і поїхав. Над лобовим склом хтось повісив пару вицвілих на сонці рожевих пінопластових гральних кубиків, позаду потужною гула турбіна. Дівчинка, здається, розслабилась і розглядала придорожні пейзажі з відсутнім, майже умиротвореним обличчям. Тернер був вдячний, що не мусить підтримувати розмову. *Ти популярна, подумав, кинувши косий погляд, ти зараз, напевно, найбажаніша штучка на планеті, а я везу тебе в Агломерати в дитячому військовому*

літачку Руді й гадки, бляха, не маю, що його далі з тобою робити... і хто стріляв у ТРЦ...

Розберись, продумай, сказав собі, коли вони спустилися в долину, *ще раз по всьому пройдиш, і щось таки вилізе*. Мітчелл зв'язався з «Хосакою», сказав, що переходить туди. Хосака найняла Конроя й зібрала команду медиків, аби ті перевірили Мітчелла на жучки. Конрой зібрав обидві команди, співпрацюючи з Тернеровим агентом. Тернерів агент був голосом у Женеві. Телефонним номером. «Хосака» підсунула йому Елісон, аби випробувати його в Мехіко, а тоді його висмикнув звідти Конрой. Перш ніж почалося все це гівно, Веббер сказала, що вона – Конроїв кріт... Коли підлітала ця мала, хтось на них напав із ракетами й автоматами. Схоже на маасів – такого від них можна було чекати, до такого якраз були готові його найняті м'язи. А потім біле небо... Він згадав, що Руді казав про рейкотрон... Хто? А тоді ще ця каша у малої в голові, все, що Руді виявив своїм томографом і ЯМР-аналізатором. Вона сказала, що батько не планував прилітати.

– Без компанії, – раптом сказала Енджі у вікно.

– Що?

– У тебе немає постійної компанії, правда? Ти працюєш на тих, хто тобі платить.

– Саме так.

– А тобі не страшно?

– Страшно, звісно, але не через це.

– А в нас завжди була якась компанія. Тато казав, що зі мною все буде добре, що я просто переходжу в іншу компанію...

– З тобою все буде добре. Він казав правду. Просто мені треба з'ясувати, що відбувається. А тоді я відвезу тебе туди, куди тобі треба.

– В Японію?

– Куди завгодно.

– Ти був там?

– Звісно.

– Мені там сподобається?

– Чому б і ні?

Вона знов затихла, і Тернер зосередився на дорозі.

– Від неї бувають видіння, – озвалась мала, коли Тернер нахилився ввімкнути фари. Він ледь розчув її голос за ревом турбіни.

– Від чого? – Удавав, що зосереджений на дорозі, й намагався не дивитися в бік дівчинки.

– Від цієї штуки в голові. Зазвичай тільки коли я сплю.

– Правда?

Перед очима стали білки її очей у спальні Руді, лихоманка, потік слів невідомою мовою.

– А часом коли не сплю. Так ніби я увімкнена в деку, але не в матриці, лечу, і не сама. Однієї ночі мені привидівся хлопець, він простяг руку, за щось узявся, і йому боліло, й він не міг бачити, що вільний, просто треба відпустити руку. І я сказала йому про це. І на мить побачила, де він – це зовсім не було схоже на сон, просто страшненька кімнатка з брудним килимом, і я розуміла, що йому треба помитись, і відчувала липкі устілки його черевиків, бо він був без шкарпеток... Це не схоже на сни...

– Ні?

– Ні. У снах усе велике, величезне, і я сама величезна, й рухаюся з іншими.

Коли говер переїхав бетонною смугою на федеральне шосе, Тернер видихнув, зненацька усвідомивши, що затамував подих.

– Якими іншими?

– Яскравими. – Знову тиша. – Не схожими на людей...

– Ти часто буваєш у кіберпросторі, Енджі? Я маю на увазі, увімкнена, з декою.

– Ні. Тільки коли уроки вчу. Тато казав, це для мене шкідливо.

– А про видіння щось казав?

– Тільки що вони стають реальнішими. Але я йому ніколи не казала про ті, інші...

– А мені не хочеш розказати? Може, це допоможе мені зрозуміти і з'ясувати, що нам далі слід робити...

– Деякі мені щось розказують. Історії. Колись не було зовсім нічого, нічого самостійного, тільки дані й люди, які в них копирсалися. А тоді щось сталося, і все самоусвідомилося. Це зовсім інша, окрема історія, про дівчину з очима-дзеркалами і хлопця, котрий боявся про будь-що дбати. Він якось допоміг цій штуці самоусвідомитися... А потім та нібито розкололась на різні уламки, я думаю, ці уламки і є ті інші, яскраві. Але точно сказати важко, бо вони спілкуються не зовсім словами...

Тернер відчув, як защипало шкіру на шиї. Щось спало на думку, впливло з товщі Мітчеллового досьє. Жагучий, палкий сором у коридорі, брудна облущена бежева фарба, Кембридж, аспірантські гуртожитки...

– Де ти народилася, Енджі?

– В Англії. А коли тато пішов працювати на маасів, ми переїхали. В Женеву.

Десь у Вірджинії він спрямував говер на гравієвий з'їзд і далі, в некошену траву й сосновий лісок. Позаду клубочився сухий літній пил. Коли опустилась подушка, турбіна замовкла.

– Ну, можна й поїсти, – сказав, дістаючи полотняну торбу від Саллі.

Енджі розстебнула пасок і блискавку чорного светра. Під ним було щось пружне й біле. У вирізі над юними грудьми виднілась гладенька засмагла дитяча шкіра. Взяла у Тернера торбу й почала розпаковувати бутерброди, які йому зробила Саллі.

– Що з твоїм братом? – спитала, подаючи половинку.

– Тобто?

– Ну, з ним щось не те... П'є весь час, казала Саллі. Він нещасний?

– Не знаю, – відповів Тернер, розминаючи заціпенілі шию і плечі. – Мабуть, так, але чому, я точно не знаю. Інколи люди застрягають.

– Коли про них не дбає жодна компанія? – Вона вкусила свій бутерброд.

– Це ти про мене? – Він глянув їй в очі.

Енджі кивнула з повним ротом. Проковтнула.

– Я мало про це знаю, але, здається, на маасів мало хто працює. Більшість ніколи не працювала й не працюватиме. Ти працюєш, твій брат теж. Але мені справді цікаво. Руді мені наче як сподобався, розумієш? Але він здавався таким...

– Невдахою, – закінчив він за неї, досі не вкусивши бутерброд. – Застряглим. Я просто думаю, що часом декому треба просто наважитися на стрибок, а ті, хто не наважуються, застрягають і не рухаються. Руді так і не стрибнув.

– Коли мій тато хотів, щоб я полетіла від маасів, це був стрибок?

– Ні. На деякі стрибки треба наважитися самому. Просто зрозуміти, що десь там на тебе чекає краща доля... – Він замовк, раптом здавшись собі смішним, і вкусив хліб.

– Це ти так думав?

Тернер кивнув, замислившись, чи справді думав саме так.

– Ти поїхав, а Руді лишився?

– Він був розумником. Та й досі розумник – має купу різних ступенів, здобував один за одним. У двадцять став доктором з біотехнологій у Тулейні, потім іще кимось там. Ніколи не розсилав резюме. Кадровики самі до нас пачками приїздили – а він посилав їх, наривався... Здається, він гадав, що може зробити щось своє – як оті собачі каптури. Думаю, в нього є кілька оригінальних патентів, але... Він лишився вдома. Став торгувати, конструювати людям техніку, зробив собі ім'я в окрузі. Потім наша мати захворіла, довго хворіла, а мене поруч не було...

– А де ж ти був? – Енджі відкрутила термос, і в кабіні запахло кавою.

– Якогога далі, – відповів, здивований гнівом у власному голосі.

Вона передала йому пластикову кружку, наповнену по вінця гарячою чорною кавою.

– А що ти? Ти казала, ніби не знала своєї матері.

– Не знала. Вони розійшлися, коли я була маленька. Вона не погоджувалась повертатися на контракт, доки він не включить її в якийсь план акціонування. Ну, принаймні він так казав.

– А що він за людина?

Тернер сьорбнув кави й передав їй. Вона глянула на нього з-понад краю червоної пластикової кружки. Очі з макіяжем Саллі.

– Це ти мені розкажи. А краще спитай років через двадцять. Звідки, в біса, мені знати зараз, у сімнадцять?

Він засміявся.

– Тобі вже краще?

– Здається. Зважаючи на обставини...

Він раптом поглянув на неї зовсім іншими очима, й руки тривожно потяглися до важелів.

– Гарзд. Попереду ще довга дорога...

Ночували вони в говері, запаркованому біля іржавих ґрат, що колись підтримували екран автокінотеатру, в південній Пенсильванії – на Тернеровій парці, розстеленій на армованій підлозі під довгастою опуклістю турбіни. Енджі доливала вже схололу каву, вистромивши голову крізь квадратний люк над пасажирським сидінням і розглядаючи миготливих світлячків на позовклому полі.

Провалившись у сон, де час від часу досі спалахували фрагменти досьє її батька, Тернер відчув, як дівчинка притислась до його голої спини, відчув м'які теплі груди крізь тонку футболку, а коли її рука почала гладити пласкі м'язи його живота, застиг, удаючи, що міцно спить. І невдовзі вже пробирався мороком коридорів із Мітчеллового біософта, де з його власними давніми страхами й болями змішувались дивні чужі речі. На світанку, прокинувшись, почув, як Енджі мугикає пісеньку, знову стоячи в люці:

– *Мій вродливий чортяка-татко
Дев'ятимильного ланцюга собі зробив,
І кожна ланка – то серце дівоче,
Яке він любив і душив.*

22. У Джеммера

До Джеммерового клубу, який займав торець горішнього поверху, треба було подолати ще двадцять прольотів мертвого ескалатора. Інших клубів, окрім Леонового, Боббі досі не бачив, а Джеммерів його вразив і налякав водночас. Вразив масштабом і надзвичайним, на його думку, антуражем, а налякав, бо вдень у нічних клубах є щось глибинно нереальне. Стрѐмне. Затхавши великі пальці в задні кишені своїх нових джинсів, роззирнувся, доки Джекі про щось шепотілася з довговидим білим чоловіком у пом'ятому блакитному комбінезоні. Навкрути стояли банкетки з темної ультразамші й круглі чорні столики, над якими висіли різьблені дерев'яні панелі. Стеля чорна, кожен столик тьмяно освітлений власним потоком світла зі впалої лампи. Центральна сцена сяяла у променях прожекторів на жовтих дротах. Вінчала її вишнева акустична барабанна установка. Він не розумів, чому його підтрушувало: здавалось, ніби все довкола ілюзорне й зараз десь у кутку поля зору щось ворухнеться...

– Боббі, – озвалася Джекі – підійди познайомся з Джеммером.

Зібравши всю свою крутість у кулак, Боббі пройшовся темним однотонним килимом і поглянув в очі довговидому чоловіку, в якого виявилось рідке чорне волосся й біла вечірня сорочка під комбінезоном. Очі вузькі, на впалих щоках – сьогоднішня щетина.

– Отже, ти в нас майбутній ковбой. – Він розглядав футболку Боббі, й той раптом злякався, що його засміють.

– Джеммер був жокеєм, – пояснила Джекі. – Дуже крутим. Правда, Джеммере?

– Ходять такі чутки, – відповів Джеммер, не зводячи з Боббі очей. – Коли то було, Джекі. Скільки ти годин пробув у матриці? – спитав він Боббі.

У того запалали щоки.

– Годину, думаю.

– Ну, з чогось же треба починати...

Джеммер звів куцисті брови й усміхнувся, показавши дрібні неприродно рівні зуби, яких, на думку Боббі, було надто багато.

– Боббі, – озвалася Джекі, – може, спитай Джеммера про Біра, про якого тобі розказував Фін?

Джеммер перевів погляд із неї на Боббі.

– Ти знаєш Фіна? Як на хотдожника, ти досить прошарений. – Він дістав з кишені блакитний пластиковий інгалятор, заправив у ліву ніздрю, вдихнув і сховав назад. – Ладгейт. Біг. Фін про нього тобі говорив? Уже, певно, зовсім клепок нема.

Боббі не розумів, що це значить, але подумав, що розпитувати не час.

– Ну... – наважився він, – цей Біг живе десь на орбіті й часом продає Фінові всякі штуки...

– Та ну! Не чеши. Я ставлю на те, що Біг або вмер, або десь пускає слину. Навіженіший, ніж решта ковбоїв, шариш? От гівно. Зник десь і все. Сто років про нього не чув.

– Джеммере, – сказала Джекі, – думаю, хай Боббі тобі просто все розкаже. Після обіду приїде Бовуар, і в нього до тебе будуть питання, тому краще б тобі розібратися вже зараз...

– Ясно, – зиркнув на неї Джеммер. – Містер Бовуар хоче послугу за послугу, так?

– За нього не скажу, але гадаю, так. Нам потрібне безпечне місце, аби переховувати Каунта.

– А хто це – Каунт?

– Я, – озвався Боббі. – Каунт – це я.

– Круто, – зовсім безрадісно сказав Джеммер. – Ну, ходімо тоді в кабінет.

Боббі не міг відірвати очей від кіберпросторової деки, яка займала третину площі Джеммерового старовинного дубового столу. Матово-чорна, виготовлена на замовлення, жодного логотипу. Розказуючи Джеммерові про Двох-На-День, спробу набігу, відчуття присутності дівчинки й вибух, який забрав матір, хлопець не зводив із деки очей і знай витягував шию. Крутішої він іще не бачив – недаремно Джекі казала, що чувак був дуже крутим ковбоєм.

Коли він скінчив, Джеммер втомлено відкинувся на спинку крісла.

– Хочеш спробувати?

– Спробувати?

– Деку. Я подумав, ти хочеш спробувати. Інакше чого ти так крутишся сракою на стільці? Або з очей зараз бризне, або хочеш спробувати деку.

– Блін, хочу. Тобто дякую, звісно, хотів би...

– А чого ні? Хто дізнається, що це не ти, а я? Увімкнешся з ним, Джекі? Проконтролюєш. – Він висунув шухляду й дістає два набори тродів. – Але нічого там не роби, чуєш? Просто увімкнись і літай. Команд не вводь. Я Бовуарів і Лукасів боржник і зараз, здається, віддаю борг, роблячи так, аби з тобою нічого не сталося. – Один набір тродів він дав Джекі, інший – Боббі. Устав, узявся за ручки обабіч чорної консолі й розвернув до Боббі. – Вперед. Тільки штани не обляпай від щастя. Цій штуці десять років, а вона досі всім утирає носа. Її з нуля зробив такий собі Автоматичний Джек, він працював техніком у Боббі Квайна. Вони вдвох колись робили набіг на «Сині вогні», але то було ще, мабуть, до твого народження.

Свої троди Боббі вже начепив і тепер дивився на Джекі.

– Колись вмикався в тандемі? – спитала вона.

Він похитав головою.

– Ну добре. Ми увімкнемось, але я триматиму тебе за ліве плече й скажу «вимикайся, вимикайся». Коли побачиш щось незвичне, знай, що це через мене. Ясно?

Він кивнув.

Джек відстебнула дві довгі шпильки зі сріблястими голівками ззаду капелюха і зняла його, поклавши на стіл біля Джеммерової деки. Надягла троди поверх помаранчевої шовкової хустки і розгладила контакти на лобі.

– Полетіли.

Блискавичний політ уперед – Джеммерова дека стрибнула вище від неонових розжарених ядер, вище топографії невідомих йому даних. Громадини до неба, шпичасті й корпоративні, у відсутньому місці під назвою кіберпростір.

– Повільніше, Боббі. – Низький солодкий голос Джеки позаду, в порожнечі.

– Господи, як круто!

– Ага, тільки пригальмуй. Нам нікуди спішити. Кружляй. Зависни тут і сповільнись.

Боббі збавив темп, і обоє плавно заковзали вперед. Подивився ліворуч, звідки долинав голос, але там було порожньо.

– Я тут, не бійся.

– А хто такий Квайн?

– Квайн? Один із Джеммерових знайомих ковбоїв. Він свого часу всіх їх знав.

Боббі раптом різко звернув ліворуч і спокійно приземлився на перехрестя ґраток, випробовуючи деку на оперативність реакцій. Надзвичайно, нічого подібного він у кіберпросторі досі не відчував.

– Блін, порівняно з цією штукаю «Оно-Сендаї» здаються дитячими іграшками.

– Думаю, тут сендаївська мікросхема. Джеммер казав, їх колись усюди ставили. Давай трохи піднімемось...

Вони без зусиль полетіли крізь ґратки. Внизу поволі розмивалося поле даних.

– Тут угорі, блін, майже нічого не видно, – поскаржився він.

– Неправда. Якщо надовго залипнути в порожніх ділянках, можна побачити багато цікавих штук...

Просто перед ними тканина матриці ніби задрожала...

– Джекі...

– Зупинися. Стій. Усе добре. Довірся мені.

Десь далеко його руки забігали незнайомою клавіатурою. Він завмер. Ділянка кіберпростору розмилась і занурилась у молочний туман.

– Що за...

– *Данбала ап монте ель*, – сказав у голові різкий голос, і в роті з'явився металічний присмак крові. – Данбала сидлає її.

Він звідкись знав, що означають ці слова, але в голові далі звучав металевий голос. Молочно-біла завеса розділилась, пішла бульбашками, перетворилась на дві рухомі сірі латки.

– Легба, – сказала вона. – Легба і Угу Фере, бог війни. Папа Угу! Сен-Жак Мажор! *Ві в ля В'єж!*

Залізний сміх заповнив матрицю й ніби розрізав Боббі голову навпіл.

– *Мап кіт ту мізе ак ту жіюн*, – сказав інший голос – плинний, жвавий і крижаний. – Бачите, Папа, вона прийшла сюди, аби віднайти від себе чорну смугу!

Він теж засміявся, цей голос, і Боббі ледь придушив у собі хвилю чистої істерики, коли бульбашки сріблястого сміху підіймались усім його тілом.

– У коня Данбали чорна смуга? – заgrimотів сталевий голос Угу Фере, й Боббі на мить здалося, що він побачив у сірій імлі якусь постать. Пролунав страхітливий різкий сміх. – Так і є! Так і є! Але вона про це не знає! Вона не мій кінь, о ні, інакше я відвернув би від неї невдачі!

Боббі хотілося заплакати, померти, все що завгодно, тільки б заглушити голоси й цей абсолютно неможливий вітер, що почав задувати з сірих вирів, гарячий вологий вітер, що приносив невідомі запахи.

– Вона закликає молитися Діві! Слухай, сестро! В'єж наближається!

– Так, – озвався інший, – зараз вона рухається моїми землями, я відповідаю за дороги і автостради.

– Але я, Угу Фере, попереджаю: твої вороги теж наближаються! Будь насторожі, сестро, пильнуй!

Сірі ділянки поблякли, зморщилися, зникли...

– Вимикайся, – сказала Джекі тонким далеким голосом. – Лукас мертвий.

Джеммер дістав із шухляди пляшку скотчу й обережно відміряв шість сантиметрів у високу пластикову коктейльну склянку.

– Виглядаєш гівно, – сказав до Джекі дивовижно ніжним голосом. Вони вимкнулися вже хвилин десять тому, й ніхто досі не сказав ані слова. Убита горем Джекі гризла нижню губу. Джеммер здавався чи то нещасним, чи сердитим, Боббі не розібрав.

– Чому ти сказала, що Лукас мертвий? – наважився спитати Боббі, якому здалося, що тиша обплела Джеммерів захаращений офіс і скоро почне їх душити.

Джекі перевела на нього розфокусований погляд.

– Якби Лукас був живий, вони б так не з'явилися. Є певні пакти, угоди. Легбу завжди викликають першим, але він мав прийти у супроводі Данбали. Його вигляд залежить від лоа, з котрим він з'являється. Лукас, вочевидь, мертвий.

Джеммер підсунув склянку віскі через увесь стіл, але Джекі похитала головою. На лобі в неї досі були хромовано-нейлонові чорні троди. Джеммер скривився, забрав склянку й сам її спорожнив.

– Срань яка. Коли ви не лізли куди попало, все було значно ясніше.

– Ми їх туди не приводили, Джеммере, – заперечила Джекі. – Вони завжди там були й знайшли нас, бо ми їх розуміли.

– Тут гівно, а там насрано, – втомлено сказав Джеммер. – Хто б вони не були, звідки б не з'явилися, вони все одно стали тими, кого хотілось побачити зграї довбанутих чорнопиких. Січеш? Там, бляха, просто не могло бути нічого такого, з чим треба було б говорити мовою гаїтянських джунглів! Це все ви зі своїм вуду, а вони побачили

вас із вашим вуду. Бовуар із Лукасом і рештою – передусім бізнесмени, а ці хріновини *знають*, як вести справи! Вроджені ділки! – Він закрутив пляшку й сховав її назад у шухляду. – Знаєш, дороженька, може, якесь дуже велике матричне цабе на вас просто катається. Показує всі ті штуки, всю ту хрін... Ти ж знаєш, що це можливо, правда? Знаєш, Джекі?

– Це неможливо, – відповіла Джекі холодним незворушним голосом. – Але тепер я знаю, що це поза межами мого розуміння...

Джеммер дістав із кишені чорну пластикову плитку й узявся голитися.

– Аяюке, – пробурмотів він. Бритва, дзумкочучи, рухалася щелепою. – *Я прожив* у кіберпросторі вісім років, січеш? І тоді там точно не було нічого такого... Хочеш, наберу Лукаса, щоб твоє серце заспокоїти? У тебе ж є номер його машини?

– Ні, – похитала головою Джекі, – не переймайся. Краще не рипатись, доки не з'явиться Бовуар. – Вона встала, зняла троди й узялася за капелюха. – Піду полежу, спробую поспати. Наглянь за Боббі.

Вона встала й пішла до дверей, рухаючись, мовби спустошена сновίδα.

– От і добре, – сказав Джеммер, водячи бритвою над верхньою губою. – Хочеш випити?

– Ну, – відповів Боббі, – ще ніби ранувато...

– Для тебе, може, й ранувато. – Джеммер поклав бритву в кишеню. Коли за Джекі зачинилися двері, трохи подався вперед: – Які вони, малий? Ти роздивився?

– Сірі. Розпливчаті...

Джеммер розчаровано опустився в крісло.

– Думаю, роздивитись їх можуть тільки ті, хто в усе це вірить. – Він побарабанив пальцями по бильцю. – Як гадаєш, вони справжні?

– Жартувати з ними я б точно не став...

– Не став би? – підняв Джеммер очі. – Тоді ти розумніший, ніж здаєшся. Я б і сам не став. Я вийшов із гри ще до їхньої появи.

– Як гадаєте, що вони таке?

– Розумнішаєш на очах... Не знаю. Я вже казав, що мені на голову не налазить думка про те, що це зграя гаїтянських богів вуду, але хто його зна. – Він примружився. – Може, віруси, які зірвалися в матриці з катушок, розмножились і страшенно порозумнішали. Звучить страшнувато, тож тьюрингам, вочевидь, краще тримати це в таємниці. Або штучні знайшли спосіб відокремлювати від себе фрагменти й скидати їх у матрицю. Від такого тьюрингам узагалі дах знесе. Я знав тибетця, який робив деки для жокеїв і казав щось про тульп...

Боббі моргнув.

– Тульпа – це продукт мислення. Забобон. Справді вмілі люди можуть створити свого привида з негативної енергії. – Він знизав плечима. – Ще одна бздур. Як те вуду, про яке казала Джекі.

– Ну, мені здається, що Лукас, Бовуар і всі інші сприймають такі штуки збіса серйозно, *не як гру*.

– Отож, – кивнув Джеммер. – І справи у них нівроку, тож там точно щось є. – Він знизав плечима й позіхнув. – Я теж піду посплю. Роби що хочеш, тільки деки моєї не чіпай. І не намагайся вийти, бо заверещить десяток сигналізацій. У холодильнику за баром є сік, сир та інша фігня.

Боббі подумав, що самому тут усе одно моторошно, але моторошність урівноважувалась цікавістю. Він пройшовся попід баром, торкаючись ручок пивних кранів і хромованих носиків. Одна машина видавала лід, інша – окріп. Він зробив собі чашку японської розчинної кави й покопирсався у теці Джеммерових аудіокасет. Усі співаки й гурти незнайомі. Цікаво, Джеммер слухає старі штуки зі своєї молодості чи це все новинки, які потраплять у Баррітаун, мабуть, через Леона, тижнів за два... Під сріблясто-чорним універсальним консольним терміналом на краю барної стійки Боббі знайшов зброю – дебелий кулемет із магазином просто в руків'ї, примотаний до стійки липучкою лаймового кольору, – й подумав, що чіпати його, мабуть, не варто. Ще за деякий час він уже нічого не боявся – просто нудився

й сердився. Узяв охолону каву й вийшов у залу, до столиків. Сів, уявив себе Каунтом Зіро, найкрутішим консольником Агломератів, який саме чекає кількох чуваків, аби поговорити про справи, про наліт, який був нікому й близько не під силу, крім нього, Каунта.

– Ну добре, – сказав, напівзаплющивши очі, до порожнього клубу. – Зроблю... якщо у вас вистачить грошей...

Коли він назвав суму, ті зблідли.

Приміщення було звукоізольоване: гамір яток на чотирнадцятому поверсі не долинав сюди взагалі, лиш гудів якийсь кондиціонер і час від часу булькав гарячий кулер. Стомившись від удавання всемогутнього Каунта, Боббі поставив чашку кави на столик і пішов до виходу. Провів рукою по старій обшитій оксамитом мотузці, напнутій між полірованими латунними стовпами. Намагаючись не торкнутись самих скляних дверей, сів на дешевий металевий стілець із верхом із шкірзамінника коло віконечка гардеробу. У світлі тьмяної лампочки виднілися десятки зо два дерев'яних плічок на сталевих дротах, і на кожній – круглий жовтий номерок із рукописною цифрою. Мабуть, час від часу тут сидів сам Джеммер, оглядаючи клієнтуру. Хтозна, чому крутий ковбой на восьмому році кар'єри захотів відкрити нічний клуб. Може, хобі таке. В управителів таких клубів багато дівчат, але коли ти багатий, вони в тебе, певно, будуть і без клубів. А Джеммер, крутий жокей із восьмирічною кар'єрою, точно багатий...

Боббі подумав про ту сцену в матриці, про сірі плями й голоси. Шкірою пробіг мороз. Досі незрозуміло, чому це все значило, що Лукас мертвий. Як це Лукас може бути мертвий? А тоді він згадав, що мамка теж мертва. Якось не дуже вірилося. Господи. Усе його нервувало. От якби він стояв там, зовні, з іншого боку дверей, і роздивлявся ятки, покупців і продавців...

Він простяг руку й трохи відсунув велюрову завісу, якраз щоб визирнути крізь товсте старе скло – роздивитись строкатий товар і характерну неспішну ходу покупців. І у квадратній рамці, за столом, заваленим нерозпроданими аналоговими мультитестерами,

логічними зондами й стабілізаторами напрути, побачив безбарвне кістляве Леонове лице. Глибоко посаджені моторошні очі глянули на Боббі, спалахнувши впізнаванням. А потім Леон зробив те, чого на пам'яті Боббі не робив ніколи. Він усміхнувся.

23. Ближче

Стюард «Джепен Ейрлайнз» запропонував їй на вибір кілька симстим-касет: екскурсію ретроспективною виставкою Фокстона в «Тейт» минулого серпня, знятий у Гані пригодницький серіал («Ашанті! Ашанті!»), перегляд вибраних фрагментів опери Бізе «Кармен» із приватної ложі в токійській опері чи півгодинне синдикуване ток-шоу Теллі Айшем «Парад знаменитостей».

– Уперше подорожуєте шатлом, міс Овскі?

Марлі кивнула. Напевно, тупо було називати Палеологосові дівоче прізвище матері.

– Касета допоможе відволіктися під час зльоту, – з розумінням усміхнувся стюард. – Цього тижня дуже популярна «Кармен». Я так розумію, завдяки розкішним костюмам.

Вона похитала головою. Настрою на оперу зовсім не було. Фокстона вона ненавиділа, й краще вже пережити повне прискорення, ніж подивитись «Ашанті!». Взяла Айшем як найменше зло з чотирьох. Стюард перевірів пасок безпеки, передав касету й маленьку одноразову тиару з сірого пластику, тоді пішов далі. Марлі прикріпила пластикові троди, ввімкнулась у гніздо на підлокітнику, зітхнула і вставила касету в отвір поруч. Інтер'єр шатлу розчинився у блакиті Егейського моря. На безхмарному небі застиг вишуканий напис «ПАРАД ЗНАМЕНИТОСТЕЙ ТЕЛЛІ АЙШЕМ».

Теллі Айшем, вічно юна золота дівчинка, яка з'явилась на першій хвилі нового медіа, була у стим-індустрії завжди, скільки Марлі себе пам'ятала. А тепер Марлі була всередині її засмаглого,

пружного й надзвичайно *комфортного* сенсоріуму. Теллі Айшем сяяла, глибоко й легко дихала, а її витончені кісточки рухалися в оточенні м'язів, які, здається, ніколи не знали напруги. Опинитись у її стимових записах було ніби власти у наповнену чудодійним бальзамом ванну, відчувти, як пружинить висока стопа, а груди труться об білий єгипетський шовк простої суні. Вона стояла, спершись на пощерблену білу балюстраду над крихітною гаванню грецького острівного містечка. Під нею схилом пагорба з побіленим камінням і вузькими виткими сходами спадав до моря каскад квітучих дерев. У гавані гудів корабель.

– Туристи квапно вертаються на круїзний лайнер, – усміхнулась Теллі, й Марлі вмить відчула гладкість білих зубів, свіжість дихання та приємну шерхлість кам'яної балюстради, якої торкалися передпліччя. – Але один із гостей острова проведе сьогоднішній вечір із нами. Я давно мріяла з ним зустрітись. Гадаю, вас він теж захопить і здивує, бо зазвичай ховається від об'єктивів телекамер.

Вона випросталась, розвернулась і усміхнулась засмаглому привітному обличчю Йозефа Вірека...

Марлі зірвала троди, й довкола неї знов матеріалізувались білі пластикові нутрощі японського шатла. Консоль над головою попереджувально блимала. Вона відчула вібрацію, що, здається, дедалі сильнішала...

Вірек? Вона глянула на троди.

– Що ж, – сказала вголос, – гадаю, ви й *справді* знаменитість.

– Перепрошую? – Японський студент на сидінні поряд спробував по-чудернацькому вклонитись, але його стримували паски безпеки. – У вас проблеми зі стимом?

– Ні-ні, вибачте, що заважаю.

Вона знов надягла троди, й інтер'єр шатла розчинився в статичному сенсорному шумі, суміші різких відчуттів, що раптом поступила місцем спокійній величі Теллі Айшем – та саме потиснула тверду холодну Вірекову руку й усміхнено дивилася йому в теплі блакитні очі. Гість сліпучо усміхнувся у відповідь.

– Дякую за запрошення, Теллі, – сказав він, і Марлі, переставши опиратись, занурилася в реальність запису, приймаючи зафіксовану сенсорику Теллі як власну. Зазвичай вона уникала стиму: щось у душі повставало проти належного рівня пасивності.

На Вірекові були м'яка біла сорочка, закочені нижче колін парусинові брюки й коричневі шкіряні сандалії.

Не забираючи руки, Теллі озирнулась на балюстраду.

– Я певна, що сьогодні у нас багато глядачів.

Море зникло. До самого обрію тепер простягалась чорно-зелена, мов поросла лишайником, нерівна площа. Вдалині виднілися силуети неоготичних шпилів гaudіанського собору Саграда Фамілія. Горизонт затягло низьким сріблястим туманом. Повітрям розносилося глухе бамкання дзвонів.

– У вас сьогодні один глядач, – сказав Вірек і подивився на Теллі Айшем крізь круглі безоправні окуляри. – Вітаю, Марлі.

Марлі спробувала зірвати троди, але руки були мов камінні. Перевантаження, шатл саме злітав із бетонної смуги... Вона потрапила до нього в пастку.

– Розумію, – усміхнулась Теллі, відкинувшись назад і спершись ліктями на теплий шерхлий камінь. – Чудова ідея. Вашій Марлі, гер Вірек, певно, дуже пощастило...

І Марлі зрозуміла, що ця Теллі Айшем – не сенснетівський запис, а частина Вірекового конструкту, програма, розроблена на основі багаторічних ефірів «Параду знаменитостей», і виходу зірди немає, й вибору в неї теж – прийми, слухай, дивись на Вірека. Те, що її тут спіймали й не дають зрушити з місця, доводить правильність її інтуїції. Ця машина, ця структура – справжня. Вірекові гроші – універсальний розчинник, що стирає будь-які перешкоди на шляху його бажань...

– Мені було прикро дізнатися, що ви засмучені. Пако каже, що ви від нас тікаєте, але я схильний називати це поривом митця до мети. Гадаю, ви відчули деякі риси моєї особистості, й вони вас налякали. Так і мало бути. Цю касету підготували за годину до вашого

планованого вильоту з Орлі. Звісно, ми в курсі пункту призначення, але я не маю наміру вас переслідувати. Ви робите свою роботу, Марлі. Шкодую тільки, що не вдалося запобігти смерті вашого друга Алена, але ми вже знаємо його вбивць і тих, хто їх найняв...

Очі Теллі Айшем тепер були очима Марлі й не могли відірватися від погляду Вірека, з якого струменіла блакитна енергія.

– Алена вбили найманці «Маас Біолабс». Голограму, яку ви бачили, й координати вашого нинішнього пункту призначення дали теж вони. Мої відносини з цією компанією можна назвати щонайменше неоднозначними. Два роки тому моя дочірня організація спробувала їх купити. Сума, яка при цьому фігурувала, могла вплинути на всю світову економіку. Вони відмовились. Пако з'ясував, що Ален помер, оскільки мааси дізналися, буцімто він збирався продати їхню інформацію третій стороні. – Вірек спохмурнів. – Надзвичайно безглуздий вчинок. Він абсолютно не зважав, із чим має справу...

Дуже на нього схоже, подумала Марлі й відчула жаль. Як він скрутився на тому страхітливому килимі, як крізь зелений піджак випинався хребет...

– Гадаю, Марлі, вам слід знати, що в пошуку нашого майстра коробок мною керує не лише мистецький порив. – Він зняв окуляри й протер їх вилогою білої сорочки. Вишуканість цього жесту видалась Марлі непристойною. – У мене є свої причини вважати, що виробник цих артефактів здатен запропонувати мені свободу. Я хворий, Марлі. – Він знов надягнув окуляри, обережно поправивши тонкі золоті дужки. – Коли я востаннє попросив показати панорамну картинку моєї стокгольмської медкапсули, мені показали штуку розміром з три вантажівки, обплутану мережею систем життєзабезпечення... Якби ж я міг звідти вибратись, Марлі, точніше, вибратись із клітинного розгاردіяшу, що там, усередині... Що ж, – він знову саянув славнозвісною усмішкою, – хіба б я не віддав за це все на світі?

Очі Теллі-Марлі ковзнули в далечінь, охоплюючи поле темних лишайників і далекі шпилі нетутешнього собору...

– Ви зомліли, – казав стюард, мацаючи їй шию. – З усіма буває. Наші бортові медичні комп'ютери повідомляють, що ви в чудовому стані. Однак ми все ж приклеїли вам дермадиск, аби ви легше переносили можливий протиадаптаційний синдром перед посадкою. – Він прибрав руку.

– Європа після дощів, – пробурмотіла Марлі. – Макс Ернст. Лишайники...

Чоловік знов перевів на неї погляд – уже занепокоєний, фахово стурбований.

- Перепрошую, що ви сказали?
- Вибачте. Поганий сон... Ми вже в терміналі?
- Ще година, – відповів він.

Орбітальна станція «Джепен Ейр» була білим тороїдом, усіяним куполами й овальними отворами шлюзів із чорною облямівкою. Термінал над сіткою Марлі – хоча слово «над» тимчасово втратило звичний сенс – показував надзвичайно деталізовану анімацію обертання тора, а сім голосів різними мовами оголошували, що пасажирам шатла номер 580 японських авіаліній, який прилетів із першого аеровокзалу Орлі, за першої ж нагоди подадуть таксі до терміналу.

Японські авіалінії перепрошували за затримку, спричинену плановими ремонтними роботами у семи з дванадцяти шлюзів...

Марлі скулилась у сітці. Тепер їй у всьому бачилась невидима Вірекова рука. *Ні, подумала, має ж бути якийсь вихід. Я хочу відірватись, хочу на кілька годин стати вільною агенткою, й більше мені від нього нічого не знадобиться... Прощайте, гере Віреку, я повертаюся в край живих, куди ніколи не повернеться бідолашний Ален, який помер, бо я погодилась на вас працювати.* Вона моргнула, відчула першу сльозу і широкими від дитячого подиву очима глянула на крихітну кульку, якою та обернулася.

А мааси – хто вони такі? Вірек стверджував, що вони вбили Алена, що він на них працював. Марлі непевно пам'ятала історії в медіа,

щось про найновіше покоління комп'ютерів, якийсь зловісний процес, де незнищенні гібридні ракові пухлини вивергали штучно створені молекули, які потім вмонтовували в електросхеми. Пригадала, що Пако казав, буцімто екран його модульного телефона – теж маасівський продукт...

Інтер'єр тороїда «Джепен Ейрлайнз» був такий непримітний і схожий на кожен перший залюднений аеропорт, що їй стало смішно. Звичний запах парфумів, тертя людських тіл, дуже охолоджене повітря й фоновий гамір. Сила тяжіння, зменшена на двадцять відсотків, могла б полегшити валізу, але у Марлі з собою була тільки чорна сумочка. Діставши квитки із внутрішньої кишені на замку, перевірила номер пересадкового шатла у списках, що висвічувались на сусідньому настінному екрані.

Дві години до відльоту. Що б там не казав Вірек, вона була певна, що його машинерія вже запущена, його люди вже змішуються з командою чи пасажирями, й кожна заміна змазується грішми. Раптові хвороби, зміни планів, аварії...

Накинувши ремінець сумочки на плече, Марлі впевнено пішла увігнутою підлогою з білої кераміки, ніби справді знала, куди прямує, чи мала план – хоча з кожним кроком усвідомлювала, що ніякого плану нема.

Легідні блакитні очі її переслідували.

– Чорти б тебе вхопили! – вилаялась вона. Мордатий російський бізнесмен у темному японському костюмі пчихнув і підняв перед очима новинний факс, затуляючись від неї.

– От я й кажу цій сучці, бери, кажу, оптоізолятори й комутаційні бокси і тягни на «Милу Джейн», а то я тебе ізоляційною пастою за сраку до люка приклею...

Марлі відірвала погляд від таці з суші, реагуючи на хрипкий жіночий регіт. Через два порожні столики від неї над лівними бляшанками й стосами пінопластових контейнерів, заляпаних бурим

соєвим соусом, сиділо троє жінок. Одна гучно відригнула й зробила чималий ковток пива.

– А вона що, Рез?

Запитання чомусь викликало новий, іще довший напад реготу. Жінка, яка першою привернула її увагу, поклала голову на руки й сміялась, трусячи плечима.

Марлі окинула трійцю байдужим поглядом. Цікаво, хто вони. Регіт стих, перша жінка витирала сльози. Усі добряче вгашені, подумала, молоді, галасливі й неохайні. Перша була чванькувата, го-стролиця, з широкими сірими очима й тонким рівним носом. Коротко, по-школярськи стрижене волосся неймовірного сріблястого кольору. Вдягнена в розтягнутий полотняний жилет чи куртку без рукавів, повністю вкриту набитими кишнями, заклепками й квадратними липучками. Одяг не прилягав до тіла, і з-під нього визирала маленька кругла груди, обтягнена ліфом із тонких рожевих і чорних волокон. Інші дві жінки були старші й кремезніші. У розсіяному світлі термінальної кав'ярні на їхніх голих руках виразно окреслювалися м'язи.

Перша ворухнула плечима в безрозмірній жилетці:

– Отак прям узяла й послухалася.

Друга знову зареготала, але вже тихше, підняла зап'ясток і глянула на хронометр із широким ремінцем.

– Я відчалюю. Треба на Зайон махнути, а тоді відтарабанити шведам вісім контейнерів водоростей.

Відсунула стілець, устала, й між плечима її чорної шкіряної жилетки Марлі побачила вишитий квадратик.

О'ГРЕЙДІ-ВАДЗІМА

ЕДІТ С.

МІЖОРБІТАЛЬНІ ВАНТАЖНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

За другою жінкою підвелася й третя, підсмикнувши мішкуваті джинси.

– От побачиш, Рез, дозволиш тій сучці собі на шию сідати й ноги звішувати – зіпсуєш собі репутацію.

– Перепрошую, – втруtilась Марлі, вгамовуючи тремтіння в голосі.

– Що? – Жінка в чорному озирнулась і зміряла її серйозним поглядом.

– У вас на жилетці написано Едіт С. Це назва корабля? Космічного корабля?

– *Космічного корабля?* – Її сусідка звела куцисті брови. – О, крихітко, та то цілий крейсер!

– Це буксир, – кинула жінка в чорному й зібралася йти.

– Я хочу вас найняти, – сказала Марлі.

– Найняти? – Тепер уже всі троє серйозно на неї дивилися. – Це як?

Покопирсавшись у чорній брюссельській сумочці, Марлі витягла півпачки нових єн, які повернув туристичний агент Палеолоґос, забравши своє.

– Я дам вам от стільки...

Дівчина з коротким сріблястим волоссям присвиснула. Жінки перезирнулися. Та, що в чорному, знизала плечима:

– Господи, куди ж ви хочете летіти? На Марс?

Марлі ще раз сягнула рукою в сумочку, дістала пом'ятий блакитний папірець із пачки «Голуазів» і віддала жінці в чорному. Та розгорнула і прочитала орбітальні координати, які Ален записав зеленим фломастером.

– Ну, – сказала жінка, – за такі гроші це рукою докинути, але ми з О'ґрейді об одинадцятій за центральноєвропейським часом маємо бути в Зайоні. Контракт. А ти, Рез?

Вона передала папірець дівчині, яка досі сиділа. Та прочитала, глянула Марлі в очі й промовила лиш одне слово:

– Коли?

– Зараз. Просто зараз.

Дівчина рвучко встала з-за столу. Ніжки стільця загримотіли об кераміку, жилетка розкрилася. Те, що Марлі здалося рожево-чорним

сітчатим ліфом, виявилось татуйованою трояндою, яка повністю вкривала ліву грудь.

– По руках, сестричко. Жени гроші.

– Дайте їй гроші, – сказала О'Трейді.

– Я хочу, щоб ніхто не знав, куди ми летимо, – попередила Марлі.

Трійця зареготала.

– Ви звернулися за адресою, – відповіла О'Трейді, й Рез широко усміхнулась.

24. На таран

Дощ почався, коли він знов завернув на схід, у бік довжелезних агломератівських передмість і зруйнованих промзон. Суцільна стіна води затуляла дорогу. Тернер намацав важіль склоочищувачів, які давно пора було замінити, збавив швидкість, перетворивши вереск турбіни на низьке гудіння, й поїхав уздовж відбійника, чіпляючи краєм подушки клапти вантажівкових шин.

– Що сталося?

– Не бачу дороги. Склоочищувачі іржаві.

Він увімкнув фари. З кожного боку клиноподібного капота з'явилось по два промені, які тут же поглинула сіра стіна зливи. Похитав головою.

– Може, зупинимося?

– Ми надто близько від Агломератів. Тут усе патрулюють. Копте-ри. Просканують номерну панель на даху, побачать, що в нас огайський номер і дивна конфігурація шасі, можливо, захочуть зупинити й перевірити. Нам це не треба.

– Що робитимеш?

– Триматимусь узбіччя до найближчого повороту, а там, може, десь нас сховаю...

Тернер вирівняв говер, розвернувся на місці, й прожектори вихопили помаранчеві діагоналі на стовпі, що позначав під'їзну дорогу. Спрямував говер на стовп. Опуклий край подушки загуркотів по захисній бетонній плиті.

– Сюди нам і треба, – сказав, проїхавши стовп. Говер ледь поміщався на дорозі. Гілля підліску дряпало вузькі шибки й сталеві бічні пластили.

– Там щось світиться, – зауважила Енджі, подавшись уперед у пасках безпеки й визирнувши у дощ.

Тернер роздивився водянисто-жовте світло й два темні силуети.

– Заправка, – засміявся він. – Залишок старої мережі, з дошосейних часів. Там точно хтось живе. Шкода, що ми не на бензині.

Він сповільнився й спрямував говер до гравієвого схилу. Зблизька побачив, що жовте світло сіялося з двох прямокутних вікон. Здалося, в одному з них промайнула постать.

– Сільським хлопцям ми можемо не сподобатися.

Дістав із нейлонової кобури під паркою «Сміт-Вессон», поклав на сидіння між стегнами. Метрів за п'ять від іржавих бензоколонок сів у широку калюжу й заглушив турбіни. Дощ не вшухав. Крізь латьки Тернер помітив постать у тріпотливому камуфляжному дощовику, яка визирнула з дверей заправки. Опустив бічне скло на десять сантиметрів і крикнув крізь шум води:

– Вибачте, що турбую! Нам треба було звернути. Двірники заїржавіли. Ми не знали, що ви тут.

У віконному світлі було помітно, що руки чоловік ховає під пластиковою накидкою й вони точно не порожні.

– Приватна власність, – сказав чоловік. Його худим обличчям стікав дощ.

– Ми не могли їхати, – гулює Тернер. – Вибачте, що турбую...

Чоловік роззявив рота, почав рухати штучкою, яку тримав під дощовиком, і в нього раптом вибухнула голова. Тернерові на мить здалося, що вона розвалилась іще до того, як із неба спустився червоний гострий промінь завтовшки з олівець і засмикався, ніби хтось угорі грався з ліхтариком. Червоний фонтан змішався з дощем, постать упала на коліна й повалилася вперед, а з-під поли дощовика випав «Севедж-410» із дротяним прикладом.

Тернер машинально завів турбіни, передав важіль Енджі й вийшов з пасків:

– Коли скажу, тарань заправку...

Устав, потягнув за ручку, що відчиняла люк на даху, захопив із собою важкий револьвер. Ревіння чорного вертольота «Хонда» почув, щойно від'їхав люк. Над головою поступово знижувалась тінь, ледь помітна крізь потоки води.

– Рушай!

Він натис на гачок іще до того, як вона стартонула, взявши курс просто на стіну старої заправки, й відчув, як занімів лікоть, стукнувшись із віддачею об дах говера. Десь над головою, влучивши в цілє, з утішним тріском розірвалась куля. Енджі натиснула педаль до кінця, і вони протаранили дерев'яну будівлю – Тернер ледь устиг прибрати голову й плечі в люк. Усередині щось вибухнуло (напевно, балон із пропаном), і говер повело ліворуч.

Коли вони пробили задню стіну, Енджі розвернулась і знову виїхала на майданчик.

– Куди далі? – загорлала, перекрикуючи турбіни.

Ніби у відповідь за двадцять метрів від них штопором упав чорний вертоліт «Хонда», збуривши сріблясту дощову хвилю. Тернер схопився за важелі. Говер ковзнув уперед, здійнявши десятиметрові фонтани бруду, протаранив маленькому бойовому вертоліту полікарбонове скло кабіни й зім'яв металевий фюзеляж, ніби паперову фігурку. Тернер здав назад і знову помчав на таран. Цього разу побитий коптер ударило об стовбури мокрих сосон, і він лишився долі, схожий на якусь довгокрилу комаху.

– Що сталося? – спитала Енджі, затуливши лице руками. – Що сталося?

Тернер висмикнув із бардачка на дверях документи й запилюжені темні окуляри, знайшов ліхтар, перевірів батарейки.

– Що сталося? – повторювала Енджі, мов заведена. – Що сталося?

Виліз крізь отвір люка, в одній руці тримаючи револьвер, у другій ліхтар. Доц ущував. Тернер стрибнув на капот, звідти на бампер, потім у глибоку, до щиколоток, калюжу – й похлюпотів до покорчених чорних роторів «хонди».

Смерділо витеклим гасом. Полікарбонова кабіна тріснула, мов яєчна шкаралупа. Він навів «Сміт-Вессон» і двічі пустив ксеноновий промінь. Два безгучні спалахи нещадного світла висмикнули з пітьми скривавлені покорчені кінцівки в отворах погнутого пластику. Трохи почекавши, Тернер увімкнув ліхтар. Двоє. Підійшов ближче, за старою звичкою відвівши руку. Ані руху. Смердіти стало ще дужче. Потягнув за зігнутий люк. Відчинив. На обох збільшувальні окуляри. Кругла порожня очниця лазера дивилась у ніч. Він нахилився й торкнувся кошлатої овчини на бомбері трупа. Кров, що запеклася в бороді, при світлі ліхтаря видавалася темною, майже чорною. Окі. Повів променем ліворуч і побачив, що його напарник-пілот – японець. Знову присвітив на Окі й знайшов у ногах пласку чорну флягу. Підняв, поклав у кишеню парки й побіг до говера. Попри дощ, руїну бензозаправки вже починали лизати помаранчеві язики полум'я. Тернер стрибнув на бампер, підтягнувся до люка й прослизнув усередину.

– Що сталося? – спитала Енджі, ніби він нікуди не відлучався. – Що сталося?

Він упав на сидіння, знехтувавши ременями, й завів турбіну.

– Хосаківський вертоліт, – сказав, розвертаючись. – Мабуть, летіли за нами. З лазером. Чекали, доки ми звернемо з шосе. Не хотіли, аби нас там потім знайшли копи. Коли ми тут стали – вирішили спускатись, але, певно, вирішити, що той бідолашний штрих із нами. А може, просто прибирали свідка...

– Голова... – Її голос тремтів. – Його голова...

– Це вони лазером, – сказав Тернер, вивертаючи назад на дорогу. Дощ уже ледве бризкав. – Паровим. Мозок випаровується, череп лускає...

Енджі зігнулась, і її вирвало. Тернер кермував однією рукою, в іншій тримаючи флягу Окі. Відкоркував її зубами й зробив добрячий ковток віскі.

Коли доїхали до виїзду на автостраду, пальне з «Хонди» дотекло до охопленої вогнем заправки, й у світлі вогняної кулі Тернерові знову привидівся ТРЦ, світло ракет і бліде небо, яким літак віддалявся до кордону з Сонорою.

Енджі випросталась, витерла рота тильним боком долоні й за-
трусилась.

– Забираймося звідси, – сказав він, знову повернувши на схід. Дів-
чинка мовчала, тому він скося на неї зиркнув і побачив, що вона сидить,
застигла й рівна, і очі на безвиразному обличчі здаються білими у світлі
панелі приладів. Він уже бачив таке у спальні Руді, коли Саллі покликкала
їх обох, – той самий потік слів, м'яке жебоніння, схоже на французьке па-
туа. У нього не було ані диктофона, ані часу, треба було їхати далі.

– Ще трохи, – мовив він, прискорюючись, – і все буде добре.

Звісно, вона його зовсім не чула. Зуби цокотіли так, що звук про-
бивався навіть крізь рев турбіни. Зупинись, подумав він, і запхай
їй щось у рота, гаманець чи полу одягу. Руки дівчинки спазматично
перебирали пасок.

– У моєму домі хворе дитя.

Говер майже відірвався від дороги, коли Тернер почув голос, що
виходив із її рота, – глибокий, повільний і тягучий, наче смола.

– Я чую, як кидають кості всі ті, хто змагається за її скривавлену
суюю. Багато рук їй копало сьогодні могилу, копали й твої. Вороги
тобі смерті бажають, найманцю. Молять за неї, стікаючи потом. Мо-
литви їхні – гаряча ріка у пропасниці.

І хрип, який міг бути сміхом.

Ризикуючи з їхати з дороги, Тернер знову зиркнув убік і помітив,
що з застиглих губ тече срібляста ниточка слини. Глибокі м'язи об-
личчя склались у невідому йому маску.

– Хто ти?

– Я Володар доріг.

– Чого ти хочеш?

– Осідлати дитину, аби вона рухалася містами людей. Ти пра-
вильно їдеш на схід. Вези її у своє місто, й там я знову її осідлаю.
З тобою разом їде Самеді, стрільцю. Він мов вітер у руках, він непо-
стійний, Володар кладовищ, хай як вірно йому служити...

Тернер озирнувся й побачив, як обм'якла Енджі, як гойдається її
голова й розслабились губи.

25. Готичні/казуали

– Це Фінова телефонна програма, – пролунало з динаміка під екраном, – а самого Фіна тут немає. Хочете завантажити – код доступу ви вже знаєте. Хочете лишити повідомлення – лишайте вже.

Боббі витріщився на картинку й повільно захитав головою. З більшістю телефонних програм тепер ішли в комплекті косметичні відеопідпрограми, що мусили зробити відеозображення власника відповіднішим усталеній парадигмі зовнішньої краси. Вони прибирали фізичні дефекти й дещо згладжували риси обличчя, наближаючи їх до ідеалізованих статистичних норм. Боббі зроду не бачив нічого моторошнішого за вплив косметичної програми на Фінові гротескні риси. Схоже було, ніби хтось узяв у патологоанатома його косметичку й набір парафінових уколів і попрацював із обличчям дохлого бабака.

– Це неприродно, – сказав Джеммер, сьорбаючи скотч. Боббі кивнув. – У Фіна агорафобія. Тому йому стрьомно лишати свій магазинний свинарник. Плюс він телефонозалежний – якщо він там, то не може не відповісти. Схоже, та сука каже правду. Лукас мертвий. Потекло гівно по трубах.

– Та сука, – озвалася Джекі з-за бару, – про це вже знає.

– Знає, – повторив Джеммер, опускаючи стакан і поправляючи метелика, – точно знає. Поговорила з вуду в матриці, от і знає.

– Ну, Лукас не відповідає, Бовуар теж, то, може, вона й правду каже. – Боббі простяг руку й вимкнув телефон, коли зі слухавки запищало.

Джеммер прийшов після сну у випрасуваній сорочці, білому смокінгу й чорних брюках із вертикальними атласними смужками, й Боббі подумав, що це, мабуть, його робочий клубний костюм.

– Нікого нема, – сказав, переводячи погляд між Боббі й Джекі. – Де Бог і Шаркі? Де офіціантки?

– Хто такі Бог і Шаркі? – поцікавився Боббі.

– Бармени. Не подобається мені все це. – Він устав зі стільця, підійшов до дверей і обережно відхилив краєчок завіси. – А що тут, бляха, роблять ці гівнюки? Каунте, схоже, це до тебе. Ану глянь...

Боббі підвівся, сповнений поганих передчуттів – розказувати Джекі чи Джеммерові, що він показався Леонові, не хотілось, бо не хотілося виглядати вілсоном, – і підійшов до власника клубу.

– Давай, визирни. Тільки непомітно. Я шкірою відчуваю, як вони намагаються вдати, що за нами не стежать.

Боббі відсунув завісу не більш як на сантиметр і визирнув назовні. Натовп покупців майже цілковито замінили вбрані у клепану шкіру готичні хлопці з чорними ірокезами й – о диво – біляві казуали в новомодних джинсах із Сіндзюку й білих мокасінах із золотими пряжками.

– Не знаю, що з ними, – підняв Боббі очі на Джеммера, – але казуали й готичні не повинні тусувати *разом*. Вони ж природжені вороги, в них це у ДНК... – Він глянув знову. – Боже, та їх же там сотні.

Джеммер затхнув руки глибоко в кишені брюк.

– Знаєш когось із цих хлопців особисто?

– Ну, з кількома готичними я говорив, але сумніваюся, що впізнаю, з ким. Казуали просто давлять усіх, хто не казуал. Такі вони вже є. Але підрізали мене лобники, а ті нібито заодно з готичними, тому хтозна.

– Бачу, тобі не дуже хочеться виходити й питати когось із них, що їм тут усім треба, правда? – зітхнув Джеммер.

– Ні, – зізнався Боббі. – Не дуже.

– Гм-м. – Джеммер оцінювально глянув на Боббі, і хлопцеві цей погляд зовсім не сподобався.

Щось маленьке й важке впало з високої чорної стелі, гучно вдарилось об один із круглих темних столиків, відскочило, злетіло додолу й покотилось до носків нових черевиків Боббі. Він машинально нагнувся й підібрав. Старий болт зі шліцованою головкою. Різьба іржава, на головці – патьоки матової чорної латексової фарби. Поки на стіл падав другий такий самий, Боббі помітив, як незворушний Джеммер блискавично присів за бар, де стояв універсальний кредитний термінал. Звідти відразу долинув звук відривання липкої стрічки, й Боббі здогадався, що власник клубу дістав уже бачений сьогодні маленький автомат. Роззирнувся, але Джекі ніде не було.

По жаростійкому пластику стільниці вдарив третій.

Розгублений Боббі на мить завагався, але потім таки взяв із Джекі приклад і зник з очей, рухаючись якомога тихіше. Заліз за одну з дерев'яних панелей і вже звідти спостерігав, як упав четвертий болт, здійнявши хмару дрібного чорного пилу. Згори щось заскреготіло, й квадратна сталева решітка на стелі раптом зникла в отворі якогось тунелю. Він різко зиркнув на бар і саме побачив пузатий компенсатор віддачі на стволі Джеммерового кулемета, що смикнувся вгору.

Крізь дірку просунулись худі коричневі ноги й запилюжений поділ сірої шкірянки.

– Чекайте, – озвався Боббі, – це ж Бовуар!

– Звісно, Бовуар, – донісся з отвору гучний голос, глухо відлунюючи в тунелі. – Приберіть цей чортів стіл.

Боббі виліз з-за панелі й відсунув столик зі стільцями вбік.

– Лови, – сказав Бовуар, зняв лямку чималенького оливкового рюкзака й кинув його додолу. Вантаж ледь не збив Боббі з ніг. – А зараз відійди... – Він вибрався з дірки, повис на обох руках і стрибнув униз.

– А де моя сигналізація? – спитав Джеммер, устаючи з-за бару з маленьким кулеметом у руках.

– Ось. – Бовуар кинув на килим блякло-сірий шматок фенопласту, облутаний тонким чорним дротом. – Інакше я привів би за собою звичну компанію допитливих гівнюків. Хтось їм точно дав план приміщення, але цієї дірки на ньому не було.

– А як ти заліз на дах? – поцікавилась Джекі, вийшовши з-за панелі.

– Я не залазив, – відповів Бовуар, знову надягаючи на ніс товсту пластмасову оправу окулярів. – Кинув мономолекулярну нитку з сусіднього будинку й проїхався на керамічному карабіні... – Його короткий бобрик на голові був притрушений пилом із димаря. – Ти вже в курсі, – похмуро зиркнув він на Джекі.

– Так. Легба і Папа Угу в матриці. Я вмикалася з Боббі на Джеммеровій деці...

– Вони рвонули Ахмеда на джерсійській автостраді. Ймовірно, тією самою установкою, що й матір Боббі...

– Хто вони?

– Досі не певен, – відповів Бовуар, присівши навпочіпки біля рюкзака й швидко відстібаючи пластикові замки, – але дещо починає прояснюватися... Коли я почув про смерть Лукаса, я саме шукав лобників, які стирали в Боббі його деку. Найпевніше, все це сталося випадково, в порядку речей, але думка про те, що десь валандається пара лобників із нашим криголамом... Потенційно, звісно, їх можна було вирахувати, бо вони теж інколи хотджонники й роблять справи з Двома-На-День. От ми з ним і прочісували територію, шукаючи зачілок. Усе це було, як виявилось, гівна варте, але коли ми тусили з цим пиловиком, Аліксом, другим помічником боса чи щось таке, йому подзвонив візаві з того боку, котрого Дві-На-День визначив як баррітаунського готичного на ім'я Реймонд.

Говорячи, він розбирав нутроці рюкзака. Викладав зброю, інструмент, набойі, мотки дроту.

– Реймондові страх як кортіло поговорити, та Алікс при нас ні про які справи заводити не хотів. Вибачте, джентльмени, офіційні переговори командирів, каже цей мішок гівна, тож бувайте. Ми перепрошуємо, киваємо, розкланюємось і зникаємо за рогом. А там беремо модульний апарат Двох-На-День, видзвонуємо своїх агломератських ковбоїв і оперативно вішаємо їх на Аліксів телефон. Вони входять у розмову Алікса й Реймонда, мов дріт у сир.

Бовуар дістав із рюкзака обріз дванадцятого калібру, не довгий за своє передпліччя, і вставив туди дебелий круглий магазин із розкладки на килимі.

– Бачили колись таку хрінь? Південноафриканська, довоєнна...

У його тоні й виразі обличчя Боббі раптом помітив приховану лютість.

– Здається, до Реймонда підкотив чувак із мішком грошей і захотів найняти зразу всіх готичних, до останнього, щоб ті поїхали в Агломерати й перевірили там один номер – справжню групову сцену. Чуваку хочеться масовості, тому він наймає ще й казуалів. І тут гівно полетіло на вентилятор, бо Алікс типу консерватор. Хороший казуал для нього – мертвий казуал, і не просто мертвий, а ще й добряче закатований. Та ну тебе в сраку, каже Реймонд, дипломат від Бога. На кону великі гроші й *корпоративний бізнес*.

Бовуар дістав коробку дебелих червоних пластикових набоїв і став заряджати по одному в магазин.

– А зараз я скажу, можливо, зовсім ліву штуку, але мені останнім часом постійно трапляються піарники з «Маас Біолабс». Деся на їхній території в Аризоні сталося щось дуже стрьомне. Одні кажуть, ядерний вибух, інші – щось іще. А тепер вони заявили, що їхній головний по біософтах загинув унаслідок, як вони кажуть, якогось окремого нещасного випадку. Мітчелл, той, хто й винайшов ці біософти. Станом на сьогодні більш ніхто навіть не вдає, що здатен зробити біочип, тому ми з Лукасом від самого початку вирішили, що той криголам – справа рук маасів. Ну, якщо то взагалі був криголам... Але ми поняття не мали, звідки він у Фіна й звідки його взяли ті, хто йому його приніс. Але якщо скласти два і два, виходить, що «Маас Біолабс» вирішили взяти нас усіх за сраку. І зроблять вони це саме тут, бо саме тут ми в них як у мішку.

– Ну не знаю, – озвався Джеммер. – У нас у цій будівлі багато друзів.

– Було багато друзів. – Бовуар відклав обріз і став заряджати автоматичну гвинтівку «Намбу». – Більшість людей із цього й нюж-

нього поверхів викупили сьогодні вдень. Готівкою. Сумками готівки. Кілька відмовилось, але нам не вистачить.

– Безглуздя якесь, – сказала Джекі, взяла у Джеммера стакан скотчу й залпом вихилила. – Чого їм усім від нас треба?

– Чуєте, – озвався Боббі, – вони ж можуть не знати, що лобники забрали в мене криголам. Може, їм потрібен тільки він.

– Ні, – хитнув головою Бовуар, уставляючи магазин у «Намбу», – вони ж не могли знати, що ти його ніде у матері не заникав, так?

– А може, вони там уже дивилися...

– Тоді звідки їм знати, що Лукас не віз його в Ахмеді? – спитав Джеммер, відступаючи до бару.

– Фін теж думав, що тих ніндзя хтось послав його вбити, – згадав Боббі. – Але казав, нібито в них із собою були штуки, які змусили б його спершу відповісти на їхні запитання...

– Знову мааси, – сказав Бовуар. – Хто б це все не замовляв, перед нами результат угоди казуалів із готичними. Можна було б дізнатися більше, але лобник Алікс задер носа й не схотів говорити з Реймондом. З ненависними казуалами не співпрацює. Як з'ясували наші ковбої, це зовнішнє військо не повинне вас випускати, а таких, як я, – впускати. Не впускати народ зі зброєю й набоями. – Він передав Джекі заряджений «Намбу» і спитав у Боббі: – Стріляти вмієш?

– Умію, – збрехав той.

– Ні, – сказав Джеммер, – у нас і без цього повна срака. Господи...

– І все це наштовхує мене на думку, – озвався Бовуар, – що ми можемо чекати нових гостей. Когось трішечки професійнішого...

– Якщо вони просто не розірвуть Гіпермарт на клоччя разом з усіма цими зомбі... – припустив Джеммер.

– Ні, – озвався Боббі, – якби хотіли розірвати, *вже б розірвали*.

Усі очі дивились тепер на нього.

– Малий правду каже, – мовила Джекі.

Ще через півгодини Джеммер понуро зиркав на Бовуара:

– Сам командуй. Безтолковішого плану я вже давно не чув.

– Так, Бовуаре, – втрутився Боббі, – а чого б нам просто всім не вшитися в цю дірку, прокрастись на дах і перебратись у сусідній будинок? По вашій нитці.

– Казуалів на даху як мух на гівні, – сказав Бовуар. – Комуś навіть могло вистачити клепок, аби знайти люк, яким я сюди спустився. Я лишив дорогою парочку невеликих осколкових мін. – Він сумно посміхнувся. – Крім того, сусідній будинок вищий. Мені довелося залізти на його дах і спустити нитку сюди. Підніматись по ній не вийде, пальці зриватимуться.

– А як же ж ми, чорт забирай, мали вшиватися?

– Перестань, малий, – тихо сказала Джекі. – Бовуар зробив усе, що мусив. Тепер він із нами, й у нас є зброя.

– Боббі, – попросив Бовуар, – прожени нам іще раз план, аби ми точно все зрозуміли.

Боббі раптом стало неприємно, бо здалося, ніби Бовуар хоче переконатися, що це він правильно все зрозумів, але хлопець сперся на шинквас і таки почав:

– Кожен бере собі зброю, і всі ждуть, так? А ми з Джеммером беремо його деку й прочісуємо матрицю – може, хоч трохи доженемо, що відбувається.

– Думаю, я можу вийти й сам, – озвався Джеммер.

– Блін! – Боббі вистрибнув з-за бару. – Бовуар сам сказав! Я хочу піти, я хочу в матрицю! *Як взагалі чогось навчуся?*

– Не зважай, Боббі, – сказала Джекі. – Продовжуй.

– Ну добре, – кисло повів далі хлопець, – отож рано чи пізно по нас прийдуть ті, хто найняв готичних і казуалів, які нас тут тримають. Коли це станеться, ми їх захопимо. Хоча б одного – живим. Самі будемо тікати. Готичні з казуалами не чекатимуть такої стрілянини, тому ми просто вибігаємо на вулицю і рвемо до Проектів.

– Думаю, десь так воно й буде, – сказав Джеммер, підходячи килимом до замкнених дверей за завісою. – Якщо підсумувати... – Він приклав пальця до пластини закодованого замка й прочинив двері: – Агов, ти! Ні, не ти! Ти, в капелюсі! Тягни свою сраку сюди, треба поговорити!

Червоний промінь завтовшки з олівець пробив двері, завісу та два Джеммерові пальці й блиснув на барі. З вибухлої пляшки піднялась ефірна пара. Джеммер хряснув дверима, витріщився на розстріляну руку й важко осів на килим. Клуб повільно заповнився хвойним запахом закипілого джину. Бовуар узяв із шинквасу сріблястий балон і поливав тліючу завісу газованкою, допоки скінчився картридж із вуглекислим газом і вода перестала бити струменем.

– Підфартило тобі, Боббі, – сказав, кидаючи балон за себе. – Брат Джеммер уже не сяде ні за яку деку...

Схилена Джекі сопіла над Джеммеровою рукою. Боббі мигцем побачив припалену шкіру й швидко відвернувся.

26. Віг

– Знаєш, – сказала Рез, висячи догори ногами перед Марлі, – взагалі це не моє діло, але тебе зустрінуть? Доправити-то я тебе доправлю, а не зайдеш – заберу й полетимо назад у термінал. Але якщо тебе відмовляться пускати, не знаю, чи довго мені захочеться там стовбичити. Там звалище, металобрухт, і в старих каркасах може ночувати бозна-хто.

Рез, вона ж Тереза, як прочитала Марлі на причепленому до консолі «Милої Джейн» ламінованому посвідченні пілота, зняла на час рейсу свій робочий плащ.

Заніміла від цілого розсипу кольорових дермів, які Рез поприклеювала їй на зап'ясток від нудоти адаптаційного синдрому, Марлі роздивлялася татування троянди. Воно було виконане в японській техніці сторічної давнини, й Марлі своїм ватяним мозком вирішила, що їй подобається. Та й сама Рез їй подобається – заразом крута, жіночна й стурбована за долю дивної пасажирки. Спершу похвалила шкіряне пальто й сумочку, а тоді вже закинула їх у вузьку нейлонову сітку, й без того напхану касетами, книжками та брудним одягом.

– Не знаю, – вичавила з себе Марлі, – я просто спробую...

– Ти знаєш, що це за штука, сестричко? – Рез саме закріплювала їй довкола плечей і під пахвами протиперевантажувальну сітку.

– Яка штука? – моргнула Марлі.

– Та, куди ми летимо. Це частина старих ядер Тессье-Ешпулів. Колишні центральні процесори їхньої корпоративної пам'яті...

– Чула про них, – заплющила очі Марлі. – Андреа розказувала...

– Та про них усі чули, вони колись володіли цілим Фрісайдом. Навіть побудували його. А тоді піднялись пузом догори й продалися. Дістали родинне гніздечко з веретена й перебрались на іншу орбіту. Але перш за все стерли всі ядра, відділили їх і продали на брухт. Перекупник ніколи нічого там не робив, я не чула, щоб там хтось селився, але тут кожен живе де хоче... А леді Джейн, дочка старого Ешпула, кажуть, і досі десь там живе, на всю голову бахнута... – Рез востаннє вміло підсмикнула сітку. – Ну добре. Розслабся. Двадцять хвилин гнати «Джейн» що є сил, аби вона нас доправила туди якнайшвидше. Здається, платила ти саме за це...

І Марлі ковзнула в краєвид, де всюди бовваніли коробки, просторі дерев'яні Корнеллові конструкції, в яких за вкритим патьоками дощу матовим склом виставлялись тверді рештки любові й пам'яті, а попереду, над вулицями, брукованими мозаїкою людських зубів, летів загадковий майстер, і Марлі цокотіла паризькими підборами по символах, тиснених у тьмяно-золотих коронках. Майстер був чоловіком, носив Аленів зелений піджак і страшенно її боявся.

– Пробач, – кричала вона крізь плач, женучись за ним, – пробач...

– Так. Тереза Лоренц, «Мила Джейн». Вам треба номери? Що? Ага, звісно, пірати. А я, бля, капітан Гак... Слухайте, Джеку, я вам зараз продиктую номери, самі перевірте... Я вже казала. У мене пасажирка. Прошу дозволу й так далі, блін. Марлі Щось-там, уві сні говорить французькою...

Повіки Марлі затріпотіли й розплющилися. Рез висіла в сітці попереду – на спині виділявся кожен м'яз.

– Чуєш, – сказала, озирнувшись, – вибач, я їх для тебе потривожила, але вони якісь притрушені. Ти набожна?

– Ні, – спантеличено відповіла Марлі.

Рез скривилася.

– Ну тоді, думаю, ти щось у цьому гівні розбереш.

Вона вибралась із сітки й зробила компактне сальто назад, приземлившись за кілька сантиметрів від обличчя Марлі. З її руки до

консолі тяглось оптоволокну, й Марлі вперше помітила у жінки на зап'ястку ніжно-блакитний порт. Рез уставила навушник у її праве вухо й поправила прозору трубку мікрофона.

– Ви не маєте права нас тут турбувати, – озвався чоловічий голос. – Наші діяння – діяння Бога, й ми єдині бачили Його істинний лик!

– Агов! Ви мене чуєте? Мене звати Марлі Крушхова, і в мене до вас невідкладна справа. Чи до когось за цими координатами. Я займаюся коробками, колажами. Майстрові, який їх виготовляє, може загрожувати жадлива небезпека! Мені треба з ним зустрітись!

– Небезпека? – Чоловік кашлянув. – Долю людську вирішує тільки Бог! Наші душі позбавлені страху. Але розуму нам не бракує...

– Будь ласка, вислухайте мене. Мене найняв Йозеф Вірек, щоб я знайшла виробника коробок. Але я прилетіла вас попередити. Вірек знає, що ви тут, і його агенти за мною стежитимуть...

Рез не зводила з неї погляду.

– Ви маєте мене впустити! Я можу розповісти більше...

– Вірек? – Зависла довга, заповнена статичним тріском пауза. – Йозеф Вірек?

– Так. Саме він. Ви бачили його портрет усе своє життя, той, з англійським королем... Будь ласка, будь ласка...

– Дайте свого пілота, – сказав голос, уже позбавлений істеричних ноток і сповнений почуття, що подобалося Марлі ще менше.

– Це запасний, – сказала Рез, відстібаючи дзеркальний шолом від червоного скафандра. – Я можу тобі дати за ті гроші, що ти заплатила.

– Та ні, – замахала Марлі руками, – справді, не треба...

Вона похитала головою. Рез послаблювала ласки на талії скафандра.

– Без костюма я тебе туди не пущу. Звідки тобі знати, що в них там за атмосфера. Та ти взагалі не знаєш, чи є в них атмосфера! Бактерії всякі, спори... Що таке? – Опустила сріблястий шолом.

– У мене клаустрофобія!

– Ой... – задивилася на неї Рез. – Я щось про це чула... Ти боїшся бути всередині різних штук? – Здавалося, їй справді цікаво.

– Тісних, так.

– Таких, як «Мила Джейн»?

– Так, але... – Марлі роззирнулась захаращеною кабіною, долаючи паніку. – Тут я ще можу, але в шоломі... – Вона здригнулася.

– Ну, добре. Ось що. Вдягнемо на тебе костюм без шолома. Як застібати, я навчу. По руках? Без костюма не випущу. – Її рот перетворився на жорстку вузьку смужку.

– Так, – кивнула Марлі, – добре...

– Ось як це робиться. Ми з ними зістикувалися. Відчиняється один люк, ти виходиш, я зачиняю. Потім відчиняється інший, і ти потрапляєш у тамтешню атмосферу, чи що там у них. Точно не хочеш шолома?

– Ні. – Марлі опустила очі на шолом, який тримала червоними рукавичками, й на власне бліде відображення у дзеркальному лицьовому щитку.

Рез тихенько клацнула язиком.

– Як скажеш. Захочеш назад – хай передадуть повідомлення на термінал для «Милої Джейн».

Марлі незграбно відштовхнулась і перелетіла до дверей, не більших за поставлену вертикально труну. Грудна пластина червоного костюма вдарилась об зовнішній люк, і Марлі почула, як внутрішній із шипінням зачиняється позаду. Десь біля голови загорілося світло, й вона подумала про світло в холодильнику.

– Бувай, Терезо.

Нічого не сталося. Вона була наодинці з ударами свого серця.

Відсунувся зовнішній люк «Милої Джейн». Легкої різниці тиску вистачило, щоб викотити її в темряву, де сумно пахло давністю й людьми, ніби в давно зачиненій роздягальні. Повітря було густе й липке. Перекидаючись через голову, Марлі помітила, як позаду зачиняється люк «Милої Джейн». Поряд з'явився промінь світла – смигнувся, гойднувся й намацав її у русі.

– Світла! – гаркнув хтось хрипким голосом. – Світла нашої гості! Джонсе!

Голос, який вона чула в навушнику, звучав дивно в тутешньому залізному безмежжі, куди вона впала. Потім щось задеренчало, і звідкись здалеку висвітлювалося коло різкого блакитного світла, в якому Марлі побачила далекий вигин стіни чи каркаса зі сталі й звареного місячного каменю. Поверхня була вкрита фігурними каналами й западинами, де колись кріпилось невідоме обладнання. У деяких глибших вирізах досі виднілися грудки коричневої монтажноі піни, інші приховувала мертвотна чорна тінь...

– Краще закріпи її, Джонсе, бо голову розіб'є...

До плеча скафандра щось глухо присмокталося. Марлі озирнулась і побачила кляпчик яскравого пластику на тонкій рожевій нитці, яка обкрутила талію й натяглася. У покинутому соборі натужно загум двигун. Дуже повільно її втягли усередину.

– Довго ж ви, – сказав голос. – Я думав, хто ж прибуде першим, і ось на тобі – Вірек. Мамона...

Вони закрутили нею, вона ледь не загубила шолом, який поплив повітрям геть, але один із них кинув його назад їй у руки. Сумочка з черевиками й пальтом описала дугу на ремінці й ударила її в скроню.

– Хто ви? – спитала вона.

– Ладгейт! – заревів старий. – Віган Ладгейт, як вам добре відомо. До кого б іще він посилав таку крутішку?

Його пошрамоване лице було чисто виголене, але на голові матлялась копиця нестриженого сивого волосся – мов водорості на затхлому вітрі.

– Вибачте, – озвалась Марлі. – Я тут не для крутіштва. Я більше не працюю на Вірека... Я тут, щоб... Я взагалі не певна, навіщо прилетіла, але дорогою сюди дізналася, що майстер, який виготовляє ті коробки, в небезпеці. Бо на кону ще дещо. Те, що, як Вірек думає, є в цього майстра й допоможе звільнити його від пухлин...

Її слова текли в порожнечу, нашттовхуючись на майже відчутне божевілля, що струменіло від Вігана Ладгейта, й Марлі помітила, що

на ньому тріснутий пластиковий панцир старої спецівки, а по контуру сталевого шоломного обідка наклеєні дешеві металеві розл'яття. Обличчя було дуже близько. Вона відчувала сморід гнилих зубів.

– Коробки! – З губ летіли кульки слини, підкоряючись витонченим законам ньютонівської фізики. – Блуднице! Вони – творіння Боже!

– Легше, Лад, – озвався другий голос, – не лякай панянку. Не переживайте, панянку, просто у старого Лада нечасто бувають гості. От він і заводиться, як бачите, але загалом він безпечний старий дивак... – Вона озирнулась і зустрілася з розслабленим поглядом широких блакитних очей на дуже молодому обличчі. – Я Джонс. Теж тут живу...

Біран Ладгейт закинув голову назад і завив. Звук навіжено коло- тився об сталь і камінь стін.

– Розумієте, – пояснював Джонс, поки вони з Марлі рухалися якимось нескінченним коридором, тримаючись за натягнуту лину, – зазвичай він досить тихий. Слухає свої голоси. Говорить до себе чи до тих голосів, не знаю, а тоді щось знаходить, і він отакий...

Утиші після його останніх слів Марлі досі чула глуху луну Ладгейтового виття.

– Вам може здатися, що лишати його в такому стані жорстоко, але з ним тільки так і треба. Він скоро стомиться. Зголодніє. Піді мене шукати. Їсти хоче, розумієте?

– Ви з Австралії?

– Із Нью-Мельбурна. Був, доки не піднявся колодязем.

– Дозвольте спитати – а чому ви тут? Ну, тобто в цьому... в цьому... Що це взагалі таке?

Юнак засміявся.

– Сам я здебільшого називаю його просто Місцем. У Лада для нього є багато назв, але найчастіше він кличе його Царством. Каже, нібито знайшов тут Бога. Може, й знайшов, як подивитися. Я так розумію, він був якимось там консольним злодієм, доки не опинився

тут. Не знаю, як опинився, але йому, бідоласі, тут добре... А я сюди тікав, розумієте? Деінде запахло смаленим, от я сюди й дав драла. Прилітаю – окрема довга історія, як я сюди добирався, – а тут цей бісів Ладгейт із голоду вмирає. Він тут дільцем почав займатися, продавав те, що відхопить, і ці ваші коробки продавав, але трохи далеко зайшов. Покупці з'являлися десь тричі на рік, а він їх відправляв ні з чим. Ну, думаю, ничка тут не найгірша, от і став коло нього допомагати. Така історія...

– Відведете мене до майстра? Він тут? Це дуже терміново...

– Відведу, не бійтеся. Але це місце проєктували без думки про те, що тут ходитимуть люди, тому дорога буде важенька... Не переживайте, нікуди воно від вас не дінеться. Не знаю, чи зробить вам коробку, але точно нікуди не дінеться. Ви справді працюєте на Вірека? На цього легендарного старого багатого пердуна з телика? Він же ж фріц, так?

– Працювала кілька днів. А щодо національності, то, гадаю, гер Вірек – представник нації, що складається лише з гера Вірека...

– Розумію, про що ви, – бадьоро відповів Джонс. – Думаю, всі ці старі гівнюки з баблом однакові, хоч і веселіші, ніж кляті дзайбацу... Ті так ніколи не кінчають. От візьміть, скажімо, старого Ешпула, мого співвітчизника, який це все збудував. Кажуть, рідна доня перерізала йому горло, й тепер вона не притомніша від старого Лада, зачинена десь у родинному замку. Колись Місце належало їм, знаєте ж?

– Рез... тобто моя пілотеса, вона щось таке розказувала. І паризька подруга недавно згадувала Тессье-Ешпулів... Їхній клан занепав?

– Занепав? Господи! Доїв останній хрін без солі! Подумайте тільки – ми з вами зараз повземо їхніми колишніми корпоративними ядрами. Все це добро купив якийсь пакистанський розробник – корпус іще в доброму стані, а з мікросхем можна підставати чимало золота, хоч і не так дешево, як хотілося б... От відтоді та штука там і висіла – Лад складав їй компанію, а вона йому. Ну, поки я не прибіг. Думаю, колись сюди нагряне команда пакистанців і почне

все патрати... Але цікаво, що тут дуже багато всього досі на ходу, принаймні частково. А я ж чув, що Тессье-Ешпули намертво почи-
стили ядра перед тим, як линяти. Тому й пригнав сюди...

– Але ви гадаєте, що вони досі функціонують?

– Господи, та звісно. Десь так, як Лад – ну, якщо він, по-вашому,
функціонує. Як ви собі уявляєте свого майстра?

– Що ви знаєте про «Маас Біолабс»?

– Мос... як ви сказали?

– «Маас». Вони роблять біочипи.

– А, ці. Та це, власне, й усе, що я про них знаю...

– Ладгейт про них не згадує?

– Може, й згадує. Я ж не до всього прислухаюся. Теревенить він
багато...

27. Станції дихання

Він їхав широкими вулицями, обабіч яких громадились купи іржавого залізяччя, стояли аварійні тягачі й височіли чорні вежі металургійних комбінатів. Коли говер стишив хід, потрапивши в західні передмістя, – повів завулками, а потім спустився на дно цегляного каньйону, крешучи іскри броньованими боками, і в'їхав просто в стіну стисненого й притрушеного сажено сміття. Згори посипалась лавина відходів, майже вкривши його з головою. Тернер відпустив важелі й спостерігав, як туди-сюди перекочуються пінопластові кубики. Газовий датчик показував порожній бак останні дванадцять кварталів.

– Що там трапилося? – спитала вона. Її вилиці відливали зеленим у світлі панелі приладів.

– Я підстрелив вертоліт. Випадково. Нам пощастило.

– Ні, після цього. У мене... у мене було видіння.

– Що ти бачила?

– Ці великі штуки, вони рухалися...

– У тебе було щось типу судом.

– Я хвора? Думаєш, я хвора? Навіщо компанії було мене вбивати?

– Я не думаю, що ти хвора.

Вона відстебнула пасок і залізла за сидіння, в кубло, де вони спали.

– Це був поганий сон...

Затремтіла. Він і собі виліз, підсунувся до неї, обійняв за голову, гладив волосся, притискав до тендітного черепа, заводив за

вуха. У зеленкуватому відсвіті обличчя було ніби витягнуте з чиїхось снів і загублене, з-під тонкої гладенької шкіри випинались кісточки. Тернер гладив пальцями її ключиці у вирізі напіврозстебнутого чорного светра. Шкіра прохолодна, вкрита вологою плівкою поту. Дівчинка притислась до нього, а він заплющив очі й побачив своє тіло на ліжку у смужках сонця, під повільним вентилятором із лопатями з коричневого твердого дерева. Він смикається туди-сюди, наче ампутована кінцівка, голова Елісон відкинута, рот розтулений, губи притиснуті до зубів.

Енджі сховала йому обличчя в ямку нижче шиї. Тоді раптом застогнала, напружилася й відкинулась назад.

– Найманцю, – сказав голос.

Тернер смикнувся до спинки водійського сидіння. На стволі «Сміт-Вессона» – відблиск лінії зелених вогників, яскрава голівка світить дівчинці у ліву зіницю.

– Ні, – сказав голос.

Він опустив пістолет.

– Знову ти.

– Ні. З тобою говорив Легба. Мене звати Самеді.

– Субота?

– Барон Субота, найманцю. Ти вже якось стрічався зі мною на схилі. Кров укривала тебе, мов роса. Я пив з твого серця, повного вщерть. – Тіло Енджі засмикалося. – Ти добре знаєш це місто...

– Так.

Він спостерігав, як напружуються й розслабляються м'язи її обличчя, складаючись в іншу маску.

– Гарзд. Лиши свій транспорт тут, як і хотів. Але йди на північ, куди вестимуть станції. У Нью-Йорк. Сьогодні я вестиму тебе з конем Легби, а потім ти для мене вб'єш.

– Кого вб'є?

– Того, кого найбільше хочеш убити, найманцю.

Енджі застогнала, здригнулась і почала хлипати.

– Усе добре. Ми на півдорозі додому.

Яка малчня, подумав, дістаючи її з сидіння: ні в кого з них не було дому. Знайшов у куртці блок картриджів і замінив той, який використав для «Хонди». Намацав у бардачку набір інструментів, дістав поплямований фарбою гострий ніж і вирізав із парки підкладку. Під лезом надулися мільйони ізоляційних мікротрубок. Потім поклав «Сміт-Вессон» у кобуру й надягнув парку. Тепер вона висіла на ньому складками, наче завеликий дощовик, і повністю ховала горб великого револьвера.

– Навіщо ти це зробив? – спитала Енджі, витираючи рот тильним боком долоні.

– Бо тут спекотно, а мені треба прикрити зброю. – Він поклав у кишеню пакет, набитий потертими новими єнами. – Уставай, ходімо в підземку.

Зі старої джорджтаунської бані, зведеної через сорок років після того, як рештки федералістів відступили в низини Маклейна, одна за одною стікали краплі конденсату. Вашингтон завжди був південним містом – ті, хто приїхав сюди потягом з Бостона, відчували, що Агломерати тут звучать зовсім інакше. Крислаті тутешні дерева затуляли своєю зеленню вуличні вогні, поки Тернер і Анджела Мітчелл розбитими тротуарами добиралися до Дюпон-серкл і вокзалу. В центрі кола стояли барабани. У велетенському мармуровому келиху хтось розпалив сміттєве багаття. Вони з Енджі проминали мовчазні постаті, що сиділи над розстеленими ковдрами з сюрреалістичним асортиментом товару: розбухлими від вологи картонними накривками чорних пластикових аудіодисків, пом'ятими протезами кінцівок із примітивними нейрозаглушками, сірим запилуженим скляним акваріумом із довгастими сталевими собачими жетонами у ньому, стягнутими гумками стосами бляклих листівок, дешевими й досі не розпакованими індонезійськими тродами, розпарованими керамічними наборами сільничок і перцівничок, ключкою для гольфу з потрісканим шкіряним руків'ям, швейцарськими ножами без лез, щербатим олов'яним відром для сміття з літографічним

зображенням президента, чиє ім'я Тернер ніяк не міг пригадати (Картер? Гросвенор?), розпливчатими голограмами лондонської пожежної колони...

У тіні біля входу на вокзал Тернер тихо перетнувся з китайським хлопчиком у білих джинсах і обміняв найменшу з купюр Руді на дев'ять металевих жетонів із логотипом «БАМА-транзит».

Два пустили їх усередину. Ще три пропали в нутрощах автоматів і купили їм погану каву й черству випічку. Решта чотири забезпечили дорогу на північ – у поїзді, що тихо шелестів на магнітній подушці. Тернер обійняв Енджі, примружив очі й розглядав їхні відображення у вікні навпроти. Високий, уже охлялий і неголений чоловік, відкинувшись на спинку в захисній позі, обіймає дівчинку з порожніми очима. Відколи вони вийшли з алеї, де він лишив говер, вона не сказала ані слова.

Йому вдруге за годину захотілося подзвонити своєму агентові. Якщо мусиш комусь довіряти – довіряй агентові, таке правило. Але Конрой казав, що найняв Окі та інших саме через Тернерового агента, й цей зв'язок Тернерові не подобався. Де зараз Конрой? Тернер був майже певен, що це Конрой відправив до нього Окі з лазером. Чи влаштувала б «Хосака» тоді в Аризоні наліт із рейкотроном, аби знищити докази невдалої операції? Якщо так, то хто наказав Веббер знищити медиків, їхній нейрохірургічний контейнер і маасівську деку? Знову «Маас»... Це вони вбили Мітчелла? Чи були підстави вірити, що Мітчелл і справді мертвий? Так, подумав Тернер, коли поруч неспокійно сіпнула дівчинка. Були: Енджі. Мітчелл боявся, що її вб'ють, і влаштував собі операцію переведення на «Хосаку», аби перевезти туди її, свою доньку. Сам він утекти не планував. Ну, принаймні так казала Енджі.

Він заллющив очі, відігнав тіні. В павутині записаних Мітчеллових спогадів щось ворухнулося. Сором. Він не міг зрозуміти... Раптом розплющив очі. Що вона там казала у Руді? Татко вставив їй ту штуку, бо вона була не надто розумною? Обережно, аби її не розбудити, Тернер дістав руку з-за дитячої ший і двома пальцями витяг із кишені штанив невеличкий чорний нейлоновий мішечок зі шворкою. Той, що дав Кон-

рой. Відклеїв липучку й витрусив на долоню розбухлий несиметричний сірий біософт. Машинні сни. Мотоцикл. Надто швидкі, надто неземні. Але якщо хочеться чогось конкретного, треба вміти його дістати...

Сколупнув пальцем наклейку з гнізда, витяг і поклав на пластикове сидіння поруч. Потяг майже порожній, ніхто з пасажирів на нього не зважає. Глибоко вдихнув, стиснув зуби і вставив біософт...

Двадцять секунд – і в нього було те, по що приходив. Цього разу дивності як не було, й він вирішив, що причина в тому, що йому потрібна була одна конкретна річ, факт, інформація, яка точно мала бути в досьє видатного дослідника; IQ його доньки, відображене у неодноразових щорічних тестах.

Інтелект Анджели Мітчелл значно перевищував норму. Причому завжди.

Він дістав біософт із гнізда й почав машинально крутити його великим і вказівним пальцями. Сором. Мітчелл, сором, аспірантура... Оцінки. Мені потрібні оцінки цього козла. Виписки.

Знову вставив досьє.

Нічого. Дістав би, але нічого немає.

Ні. Знову.

І ще раз...

– Чорт, – лайнувся уголос, побачивши.

З сидіння через прохід до нього обернувся бритоголовий підліток, глянув і знов відвернувся до монологу товариша;

– Опівночі вони, типу, знову гратимуть, там, на пагорбі. Підем туди, але просто будем тинятися поряд, не втручатимемось, просто засядемо, й хай собі сраки деруть, а ми реготатимемо, побачимо, хто кому надере, бо на тому тижні Сьюзен руку вивернули, треба воно тобі? Сміхота була, Кел хотів зразу в лікарню везти, але був обдовбаний і як підскочить на своїй сраній «Ямасі» на горбку, як полетить...

Тернер поклав біософт у кишеню.

Цього разу, про все дізнавшись, він не сказав ані слова. Просто обійняв рукою Енджі й посміхнувся, дивлячись на себе у вікно. Це була хижка посмішка. Межа була близько.

Академічна успішність у Мітчелла була хороша, дуже хороша. Відмінна. Але таланту там не було. Тернер навчився помічати його в дослідницьких досьє – наче сигнальні вогники. Він визначав талант, як блискучий машинобудівник визначає метали за самою тільки іскрою, викресаною зі шліфувального кола. Таланту в Мітчелла не було.

Сором. Аспірантські гуртожитки. Мітчелл знав, знав, що в нього нічого не вийде. А потім раз – і вийшло. Як? У досьє відповіді не було. Мітчелл умів якимось чином правити те, що давав маасівським безпечникам. Інакше вони б за ним полювали. Хтось знайшов, щось знайшло його в тому аспірантському болоті й почало годувати даними. Повідомляло таємниці, роздавало вказівки. Мітчелл вибрався на вершину, спалахнув яскравою зіркою, й воно винесло його на вершину. Хто? Що?

Обличчя Енджі в блимливих підземних вогнях.

Фауст.

Мітчелл уклав угоду. Тернер, певно, ніколи не дізнався б подробиць і суми винагороди, але точно розумів вимоги іншої сторони. Розумів, що мусив зробити Мітчелл.

Легба, Самеді, ниточка слини, що тягнеться з судомних дівочих губ.

Потяг заїхав на старий вокзал Юніон у чорній хмарі опівнічного повітря.

– Таксі, сер?

Очі чоловіка рухалися за поліхромними окулярами в кольорових розводах, мов від розлитої нафти. На тильному боці долонь – пласкі сріблясті ранки. Тернер підійшов ближче, перехопив руку, не спляючись, притиснув до білої кахляної стіни між сірими рядами багажних візків.

– Готівка. Плачу новими єнами. Потрібна машина. Зі спокійним водієм. Ясно? Тільки спробуй кинути. – Він стиснув сильніше. – Підісреш – прийду і вб'ю, або зроблю так, аби ти захотів умерти.

– Зрозумів, сер. Так, сер. Буде зроблено, сер. Куди вам, сер? – Неохайне лице скривилось від болю.

– Найманцю! – З рота Енджі долинув хрипкий шеліт. Назвав адресу. Тернер помітив, що очі закликайла нервово смикаються за кольоровими розводами.

– Це Медісон? – проскрипів він. – Добре, сер. Знайду вам хорошу машину, справді хорошу машину...

– Що там? – спитав Тернер у водія, нахилившись і натиснувши кнопку «ГОВОРІТЬ» біля сталеві решітки мікрофона. – Що за цією адресою?

У решітці затріщало й заскрипіло.

– Гіпермарт. Зараз, уночі, там майже все зачинене. Шукаєте щось конкретне?

– Ні, – відповів Тернер. Він там не бував. Спробував пригадати цю ділянку Медісон. Здебільшого житлові будинки. Мурашники, видовбані в масиві комерційних споруд, зведених, коли комерція вимагала фізичної присутності клерків у кабінетах. Деякі будинки такі високі, що от-от проб'ють купол.

– Куди ми? – схопилася за його руку Енджі.

– Усе нормально. Не хвилюйся.

– Господи, – прошепотіла вона, схилившись Тернеру на плече й роздивляючись рожеві неонові букви «ГІПЕРМАРТ», які розтинали гранітний фасад старої споруди. – У мене я мріяла про Нью-Йорк. Графічна програма вела мене всіма вулицями, музеями, все показувала. Мені хотілося сюди понад усе на світі.

– Мрії збуваються. Ти тут.

Енджі захлипала, обійняла його, тицьнулась обличчям у голі груди й затрусилася.

– Я боюся. Я так боюся.

– Усе буде добре, – сказав він, гладячи її волосся й водночас не зводячи очей із центрального входу. Він не мав підстав вірити, що для когось із них усе буде добре. Здається, вона не усвідомлює, що слова, які їх сюди привели, вимовив її рот. З іншого боку, вона їх і не

говорила. Обабіч входу тулились безхатки з торбами; їхні лахмітні кубла зливалися з тротуаром, а самі вони дивились на Тернера так, наче повільно відділились від темного бетону, щоб стати просто рухомими кінцівками міста.

– Джеммерів клуб, – сказав голос на його грудях, і він відчув холодну відразу. – Знайди коня Данбали.

Дівчинка знову заплакала. Тернер узяв її за руку й пройшов повз сонних кубельників, під тьмяною позолотою візерунків, просто у скляні двері. В кінці коридору попереду, між наметами й зачиненими ятками, помітив кавомашину. Дівчина з чорним ірокезом протирала прилавок.

– Кава. Їжа. Ходімо. Тобі треба поїсти.

Поки Енджі мостилася на стільці, Тернер усміхнувся дівчині.

– У мене готівка. Готівку берете?

Вона подивилась на нього здивованими очима, знизала плечима. Він дістав двадцятку з братового пакета й показав їй.

– Чого хочете?

– Дві кави. Чогось поїсти.

– Дрібніших нема?

Він похитав головою.

– Вибачте. В мене не буде решти.

– Решти не треба.

– З глузду з'їхали?

– Ні, я просто хочу кави.

– Таких чайових, містере, я й за тиждень не заробляю.

– Вони твої.

Лице дівчини скривилося від злості.

– Ви заодно з тими гівнюками згори. Забирайте свої гроші. Я чиняюся.

– Ми самі по собі, – відповів Тернер, злегка нахилиючись над прилавком, аби поли парки розійшлись і дівчина побачила «Сміт-Вессон». – Шукаємо один клуб. Джеммерів.

Дівчина скося зирнула на Енджі, потім знов на Тернера.

– Вона хвора? Обдовбана? Що з нею?

– Ось гроші, – сказав Тернер. – Дай нам нашу каву. Хочеш заробити решту – скажи, як знайти Джеммерів клуб. За двадцятку. Ясно?

– Я вже зовсім нічого не розумію. – Дівчина сховала потерту купюру й пішла до кавомашини. Відсунула ряд чашок і склянок із молочними розводами. – Що там, у Джеммера? Ви його друг? Джекі знаєте?

– Звісно.

– Вона прийшла рано вранці з малим вілсоном із передмістя. Здається, обоє піднялись туди.

– Куди?

– До Джеммера. А тоді почалася муть.

– Яка?

– Поприходили ці стрьомні типи з Баррітауну, одні патлаті, інші в білих кросівках, так ніби до себе вдома, ніби це все їхнє. А воно тепер і є їхнє, принаймні верхні два поверхи. Почали викуповувати ятки в людей. Багато хто знизу просто спакував речі й пішов. Мутно все це...

– Скільки їх?

З машини повалила пара.

– Під сотню. Мені цілий день страшно до всирачки, але ніяк не можу додзвонитися шефові. Все одно через півгодини зачиню. Денна змінниця так і не прийшла, а може, прийшла, зачула, що пахне смаленим, і пішла... – Дівчина взяла гарячу чашечку кави й поставила перед Енджі. – Усе добре, золотко?

Енджі кивнула.

– Не знаєш, що їм усім треба? – спитав Тернер.

Дівчина розвернулася до кавомашини, яка знову заревіла.

– Здається, когось чекають, – тихо відповіла й принесла Тернерові еспresso. – Або того, хто спробує звідти вийти, або того, хто спробує туди зайти.

Тернер опустил погляд на баранці рудої піни в чашці.

– І ніхто не викликав поліцію?

– Поліцію? Містере, це Гіпермарт. Сюди не викликають поліцію.

Чашка Енджі задзвеніла на мармуровому прилавку.

– Іди прямо, найманцю, – прошепотів голос. – Дорогу ти знаєш.

Заходь.

Дівчина застигла з роззявленим ротом.

– Господи, оце вона вгашена... Це ви її так? – кинула на Тернера суворий погляд.

– Ні, – відповів той, – вона хвора. Усе буде добре.

Він допив свою чорну гірку каву. На мить здалося, ніби він відчуває дихання цілих Агломератів – старе, хворе і стомлене, на всіх станціях від Бостона до Атланти...

28. Джейлін Слайд

– Та перев'яжіть уже йому руку чи що, – попросив Боббі у Джекі, коли Джеммерів опік наповнив приміщення смородом паленої свинини, від якого аж вивертало.

– Опіки не перев'язують, – відповіла вона, допомагаючи Джеммерові сісти в його крісло. Почала одна за одною відчиняти шухляди столу. – Знеболювальні є? Дерми? Хоч щось?

Джеммер похитав головою. Його довговиде лице обм'якло й поблідло.

– Може, й є. Там, за баром, аптечка...

– Неси! – гаркнула Джекі. – Швидше!

– Чого це ви за нього так переживаєте? – озвався Боббі, ображений різкістю. – Він же спробував впустити сюди готичних.

– Аптечку неси, гівно мале! Попустився на секунду, от і все. Злякався. Неси, бо самому знадобиться!

Боббі рвонув у клуб і знайшов там Бовуара, який саме примотував рожеві млинці пластикової вибухівки до жовтої коробочки, схожої на пульт керування іграшковою вантажівкою. Такі ж млинці були на завісах дверей і довкола замка.

– А це навіщо? – спитав, несучись до бару.

– Якщо комусь захочеться зайти, – пояснив Бовуар, – ми відчинимо.

Боббі пригальмував, аби помилуватись хитромудрою конструкцією.

– А чого б його просто на скло не понаклеювати? Двері вибухають – і привіт.

– Надто очевидно, – відповів Бовуар, випростуючись із жовтим детонатором у руках. – Але я радий, що ти про це думаєш. Якщо ми спробуємо висадити його назовні, якусь частину занесе вибухом усе-редину. Так... акуратніше.

Боббі знизав плечима й шмигнув за бар. Там були білі полицки з брикетами крилю, кілька забутих парасольок, великий словник, жіночий блакитний черевичок, біла пластикова валізка з розмитим червоним хрестом... Він ухопив валізку й знову застрибнув на стійку.

– Джекі, ось, – сказав, ставлячи аптечку біля Джеммерової деки.

– Проїхали. – Вона клацнула застібкою і стала ритися у валізці. – Джеммере, та тут, окрім ампул зі стимуляторами, майже нічого нема...

Джеммер блідо усміхнувся.

– Знайшла. Якраз для тебе. – Вона розпечатала згорток червоних дермів і наклеїла зразу три на тильний бік обгорілої долоні. – Хоча місцевий знеболювач підійшов би краще.

– Я тут подумав, – підняв Джеммер очі на Боббі, – може, тобі якраз час поганяти трохи за декою...

– Як? – спитав Боббі, не зводячи з деки очей.

– Логічно припустити, що той, хто зібрав зовні всю цю шоблу, прослуховує й телефони.

Боббі кивнув. Бовуар казав те саме, викладаючи їм свій план.

– Коли ми з Бовуаром вирішили, що нам із тобою можна трошки роззирнутися матрицею, я взагалі-то мав на увазі дещо інше. – Джеммер показав Боббі дрібні білі зуби. – Я в це вплутався, бо був винен Бовуарові з Лукасом послути. Але мені теж дехто винен послугу, ще віддавна. І я ніколи про це не нагадував.

– Джеммере, – озвалася Джекі, – розслабся. Сядь посидь. У тебе може настати шок.

– Пам'ять не підводить, Боббі? Я зараз тобі продиктую послідовність, а ти спробуєш ввести її на моїй деці. Не вмикаючись, просто так. Добре?

Боббі кивнув.

– Проженеш кілька разів ухолосту. Код доступу. Через чорний хід.
 – Чий? – Боббі розвернув чорну деку й заніс пальці над клавішами.

– Якудзи.

– Що за... – вирячилась на нього Джекі.

– Що чуєш. Давня послуга. Але якудзи, як відомо, не забувають – ні образ, ні послуг...

Ніс Боббі вловив душок паленої шкіри, й хлопець зморщив носа.

– Чого ти ніколи не казав про це Бовуарові? – Джекі вертала на місце вміст білої валізки.

– Колись зрозумієш, люба, – відповів Джеммер. – Дещо треба вчитися вчасно забувати.

– Тільки чуєте, – Боббі подарував Джекі свій, як він сподівався, найважчий погляд, – я зараз вводитиму команди, тому давайте без ваших лоа, вони діють мені на нерви.

– Вона їх не викликає, – сказав Бовуар, зіщулившись біля дверей із детонатором в одній руці й південноафриканською поліцейською гвинтівкою в іншій, – самі приходять, коли хочуть. Але ти їм подобаєшся...

Джекі надягла йому троди на лоба.

– Боббі, – сказала, – все буде добре. Не хвилюйся, просто вмикайся.

Зняла хустку. Між рядами волосся були рівні ділянки яскраво-коричневої шкіри, де через довільні проміжки виднілися вмонтовані старі резистори, циліндрики коричневої фенолової смоли з різнокольоровими кільцями фарби.

– Минеш Баскетбольний м'яч, – озвався Джеммер, – тричі клацни праворуч, пірни й різко йди вниз...

– Мину що?

– Баскетбольний м'яч. Сферу взаємного процвітання «Сонячний пояс» довкола далласького аеропорту Форт-Ворт. Різко падай, а тоді прямуй туди, куди я казав, десь на двадцять кліків. Там самі

стоянки для старих машин і податкові, але тримайся маршруту, який я тобі дав, добре?

Боббі вишкірився й кивнув.

– Попадешся на очі їхнім вартовим – не переживай. Люди, які туди лізуть, усе одно звисли до всякого стрьомного гівна...

– Чувак, – озвався Бовуар до Боббі, – давай уже. Мені треба до дверей вертатися...

Боббі ввімкнувся.

Він робив так, як казав Джеммер, у глибині душі вдячний, що може відчувати поряд присутність Джекі, поки вони пірнають у розвідані глибини кіберпростору, а згори сяє Баскетбольний м'яч. Швидка й суперкрута дека дарувала швидкість і почуття всесильності. Поки він дивувався, як це Джеммерові вдалося зробити якудз своїми боржниками, а тоді ще й нічого не просити, якась частина мозку оперативно продумувала сценарії на випадок криги.

– Господи...

Джекі зникла. Між ними немов опустилася крижана німотна стіна, що забивала дух.

– Там же нічого не було, чорт забирай!

Він застиг і не міг ворухнутись. Довкола була матриця, але він не відчував рук.

– Хто, в біса, таких, як ти, за таку деку пускає? Йй же в музеї місце, а тобі – у школі.

– Джекі-і-і-і! – рефлекторно закричав Боббі.

– Чуєш, малий, – сказав голос, – ти звідки взявся? Я вже кілька днів не сплю, але ти точно не схожий на того, кого мене поставили ловити... Скільки тобі років?

– Иди нахрін! – відповів Боббі. Нічого кращого він не вигадав.

– Рамірес би луснув від реготу, – засміявся голос. – Що-що, а сміятися з дурниць він умів. Одна з рис, яких мені зараз бракує.

– Хто такий Рамірес?

– Мій партнер. Колишній. Мертвий. Дуже. Я думала, може, ти розкажеш, як він помер.

– Уперше про нього чую, – відповів Боббі. – А де Джекі?

– Сидить, застигла в кіберпросторі, доки ти, вілсоне, відповідаєш на мої питання. Як тебе звати?

– Б... Каунт Зіро.

– Ага. Звати, кажу, як?

– Боббі. Боббі Ньюмарк.

Тиша. Тоді знову:

– Ага. Ну, так трохи ясніше. Я бачила, як по квартирі твоєї матері маасівські шпиги дали ракетною. Це ж вона була, так? Тебе, мабуть, тоді там не було, бо інакше не було б зараз тут. Стривай...

Квадрат кіберпростору перед ним хитнувся, в голові запаморочилося, й раптом Боббі опинився у блідо-блакитному малюнку дуже просторої кімнати, де контури низьких меблів було підведено синіми неоновими лініями завтовшки з волосину. Перед ним з'явилася мультяшна блискуча жінка з бурою плямою замість обличчя.

– Я Слайд, – сказала постать, уперши руки в стегна. – Джейлін. Не намагайся мене намахати. Мене ніхто в Лос-Анджелесі, – вона повела рукою, й позаду раптом матеріалізувалось вікно, – не намагає. Ясно?

– Ясно, – відповів Боббі. – А що це все таке? Може б, ви пояснили...

Він досі не міг поворухнутися. У «вікні» крутилася сіро-синя відеокартинка з пальмами й старими спорудами.

– Що пояснити?

– Оця кімната. І ви. І стара картинка...

– Чувак, я дизайнеру нирку віддала, щоб він мені це все набив. Це мій простір, мій конструкт. Це Лос-Анджелес, малий. Тут без дек справи *не робляться*. Тут моя територія!

– Ага... – озвався Боббі, досі спантеличений.

– Твоя черга. Що там за компанія, в тому стрьомному клубі?

– У Джеммера? Я, Джекі, Бовуар і Джеммер.

– А куди ти летів, коли я тебе смикнула?

Боббі завагався.

– До якудз. У Джеммера є код...

– Навіщо? – Приємна на вигляд анімована фігурка жінки пода-
лася вперед.

– По допомогу.

– От блін. Мабуть, ти кажеш правду...

– Чесно, чесно кажу, клянусь богом!

– Ти не той, хто мені потрібен, Боббі Зіро. Я прочісую кібер-
простір і намагаюся знайти, хто вбив мого хлопця. Я думала, це
мааси, бо ми одного їхнього перекидали на «Хосаку», й вистежила
їхню команду. Спершу побачила, що вони зробили з квартирою твоєї
мамки. Потім засікла, як троє їхніх навідалися до чоловіка, якого
називали Фіном, але так і не повернулися...

– Фін їх убив. Я їх бачив. Мертвими.

– Бачив? Ну тоді, може, нам і є про що поговорити. Потім я бачи-
ла, як іще троє так само висадили в повітря патівен...

– Там був Лукас.

– Але щойно впорались, як згори налетів коптер і підсмажив усіх
лазером. Щось про це знаєш?

– Ні.

– Зможеш мені розказати про себе, Боббі Зіро? Але швидко!

– Коротше, я збирався зробити набіг, дістав у Двох-На-День із
Проектів криголам, і...

Коли він закінчив, жінка мовчала. Тендітна мультяшна постать
стояла під вікном, ніби розглядаючи дерева на відео.

– У мене є ідея, – наважився Боббі. – Може, ви нам допоможете...

– Ні.

– Але, може, ви й про своє так дізнаєтесь...

– Ні. Я просто хочу вбити сволоту, яка вбила Раміреса.

– Але ми тут у пастці, вони нас уб'ють. Мааси, ті, за ким ви
ганяєтесь по всій матриці! Вони найняли зграю казуалів і готич-
них...

– Це не мааси. На Парк-авеню стоїть гурт європейців, оточений кілометром криги. От чийх це рук справа.

– Це ті з коптера, що вбили тих інших маасів? – уточнив Боббі.

– Ні. Я не змогла роздивитися коптер, і він полетів на південь. Загубила їх. Але в мене є припущення... Коротше, я відправляю тебе назад. Хочеш перевіряти свій якудзівський код – давай.

– Але ж нам потрібна *допомога*, леді.

– За допомогу мені не капає, Боббі Зіро, – сказала жінка, й ось він уже сидів перед Джеммеровою декою, відчуваючи біль у м'язах ший та спини. Зір сфокусувався не зразу, тож незнайомців у кімнаті Боббі помітив лише за хвилину.

Чоловік був високий, може, навіть вищий від Лукаса, але м'язистіший і з вужчими стегнами. На ньому була зібгана мішкувата військова куртка з глибокими кишенями. Голі груди перетинав горизонтальний чорний пасок. Під лискучими очима виднілися синці, а в руках здоровань тримав найбільший пістолет із бачених Боббі – якийсь надутий револьвер із дивним доважком під стволом, схожим на голову кобри. Поряд нетвердо стояла дівчинка віку Боббі – з такими ж синцями, хоч і під темнішими очима, й давно не митим тонким каштановим волоссям. Одягнена була в завеликий чорний светр і джинси. Чоловік простягнув ліву руку й притримав дівчинку за плече.

Хлопець вирячився на гостей, а тоді затамував подих – його вдавило спогадом.

Голосдівчачий, волоссякаштанове, очітемні, в нього вгризається з крига, цокотять зуби, її голос, насувається щось велике...

– Вів ля В'єж, – ніби у трансі, озвалася Джекі позаду, стискаючи рукою його плече, – зустрічай нашу Пречудесну Діву. Вона прийшла, Боббі. Її прислав Данбала!

– Довгенько тебе не було, малий, – сказав здоровань. – Що там трапилось?

Боббі моргнув, гарячково заозирався, знайшов Джеммерові очі, затуманені ліками й болем.

- При ньому можна, – озвався Джеммер.
- Я не зміг добратися до яків. Хтось мене схопив, не знаю як.
- Хто? – спитав високий, обіймаючи дівчинку.
- Вона сказала, її звати Слайд. З Лос-Анджелеса.
- Джейлін, – кивнув той.

На Джеммеровому столі задзвонив телефон.

- Візьми, – скомандував незнайомець.

Боббі розвернувся й побачив, як Джекі простягла руку й натисла кнопку під квадратним екраном. Екран засвітився, моргнув і показав широке й дуже бліде чоловіче обличчя з сонними, взятими поволокою очима. Волосся було висвітлене майже добіла й рівно зачесане назад. Злішого рота Боббі ніколи не бачив.

– Тернере, – сказав цей чоловік, – нам краще поговорити. У тебе не так багато часу. Гадаю, для початку виведи всіх їх із кімнати.

29. Майстер

Вузлувата линва тяглася далі й далі. Часом вони звертали й обирали дорогу на розвилках. У таких місцях линва обкручувалася довкола опори чи була приклеєна товстим прозорим шаром епоксидки. Повітря тут було таке саме затхле, але холодніше. Коли вони спинились перепочити в циліндричній заглибині, де прохід розширювався перед троїстою розвилкою, Марлі попросила у Джонса плаский налобний ліхтарик на сірій еластичній стрічці. Тримавши його на червоній рукавиці скафандра, присвітила на стіну. Поверхня була зрита візерунками мікроскопічно тонких ліній.

– Надягніть шолом, – порадив Джонс, – у вас там кращий ліхтар, ніж мій...

– Ні. – Марлі здригнулася й передала йому ліхтар. – Допоможете мені це зняти? – Постукала рукавичкою по твердій грудній пластині скафандра. Дзеркальний шолом був пристебнутий до пояса хромованим карабіном.

– Краще не знімайте, – порадив Джонс. – Другого такого тут немає. Там, де я сплю, є ще один, але без повітря. Вірові балони не підходять до мого транспіратора, а його власний уже в дірках. – Він знизав плечима.

– Ні, будь ласка, – ще раз попросила вона, обмацуючи пояс, де Рез на її очах щось крутила. – Я вже не можу...

Джонс нахилився і чимось клацнув:

– Підніміть руки над головою.

Було незручно, але зрештою вона випливла з костюма, лишившись у тих самих чорних джинсах і білій шовковій блузці, які вдягла на останню зустріч із Аленом. Джон пристебнув порожній червоний скафандр до кабеля ще одним карабіном із талії й відстебнув набиту сумочку Марлі.

– Берете з собою? Можна лишити тут і забрати дорогою назад.

– Ні, я візьму. Дайте сюди.

Спершись ліктем на дріт, розстебнула сумочку, і звідти випало пальто й один черевик. Спіймала його, поклала назад і нарешті влізла в пальто.

– Хороша шкіра, – сказав Джонс.

– Будь ласка, швидше...

– Уже недалеко, – сказав він, і у світлі гойдливого ліхтарика Марлі побачила, що дріт зникає в одному з трьох проходів, розташованих рівностороннім трикутником.

– Кінець, – сказав він. – Буквально. – І постукав по хромованій гайці, за яку морським вузлом кріпилася лінва. Слова розлетілись довкруг, зазвучали попереду луною, і їй здалося, ніби на тлі чується шепіт інших голосів. – Тут нам знадобиться трохи світла.

Смикнувся до протилежної стіни й намацав труноподібну сіру металеву штуку, яка там випиналася. Відкрив. Марлі спостерігала, як у яскравому колі світла рухаються його руки; пальці тонкі й довгі, нігті маленькі й поламані, з чорними обідками сажі. На тильному боці правої долоні – саморобне блакитне татуювання «Сі Джей». Такі роблять у в'язниці... Витяг великий моток ізольованого дроту. Зазирнув у коробку, закріпив дріт у мідному роз'ємі.

Темряву попереду поглинув потік білого світла.

– Узагалі в нас більше енергії, ніж ми споживаємо, – промовив Джонс із хазяйською гордістю. – Всі сонячні накопичувачі досі працюють, а вони мали жити цілий комплекс... Ходімте, леді, нас чекає митець, заради якого ви здолали цей неблизький шлях...

Він відштовхнувся й стрибнув, ковзнувши крізь отвір у світло елегантно, мов плавець. Туди, де скрізь літали міріади речей. Марлі помітила, що червоні пластикові підшви потертих кросівок Джонса поплямовані білим кремнієвим ущільнювачем.

І вона полетіла слідом, забувши про страх, нудоту й постійне запаморочення. І все зрозуміла.

– Боже ти мій, – прошепотіла, побачивши.

– Ну, навряд чи ваш, – гукнув Джонс. – Але, може, старого Віґа. Погано, що воно зараз не робить коробки. Там є на що глянути.

За десять сантиметрів від обличчя Марлі щось пропливло. Гравірована срібна ложечка, розпиляна рівно навпіл, від краю до краю.

Вона навіть не уявляла, скільки вже там простояла, коли за-світився й заблимав екран. Години, хвилини... Вже навчилася рухатися цим приміщенням, відштовхуючись, як Джонс, від увігнутого склепіння. Зосередилась на складених суглобчастих кінцівках, розвернулась і зависла, спостерігаючи за кружлянням сміття. Десятки мацаків, маніпуляторів, увінчаних обценьками, шестигранними викрутками, ножами, мініатюрною циркуляркою, стоматологічним свердлом... Вони сяяли на металевому каркасі, частині колишнього радіокерованого конструктора – автоматичного напівавтономного пристрою, який вона малою бачила на відео про підкорення космосу. Але цей був приварений до склепіння, вплавлений у фундамент Місця, а згори, крізь купол, до нього зміїлися сотні кабелів і оптичних волокон. Дві кінцівки, увінчані елегантними пристроями тактильного зворотного зв'язку, тримали м'якими подушечками незакінчену коробку.

Марлі розширеними очима проводжала вервечку речей, що пропливали повз.

Пожовкла дитяча рукавичка, гранений кришталевий ковпачок від порожнього флакончика з-під парфумів, безрука лялька з порцеляновим лицем, товста чорна авторучка з позолотою, квадратні

сегменти перфоплати, м'ята змія червоно-зеленої шовкової краватки... Нескінченний повільний вир речей...

Джонс пролетів крізь цей німотний ураган, засміявся і схопив кінцівку, увінчану клейовим пістолетом.

– Дивитись на це завжди так смішно. А от самі коробки мене чомусь смутять.

– Так, – кивнула Марлі, – мене теж. Але один сум не схожий на інший.

– Ваша правда, – широко усміхнувся він. – Але робити коробки його не змусиш. Ним має рухати дух – ну, принаймні так каже старий Віг. Він колись сюди часто приходив – мабуть, тут чіткіше чути голоси. Але останнім часом вони говорять до нього будь-де...

Марлі глянула на Джонса крізь плетиво маніпуляторів. Дуже брудний, дуже молодий, широкі блакитні очі під копицею каштанового волосся. Вбраний у поплямований сірий костюм на застібці, комір масний, аж світиться.

– Які ж ви навіжені, – сказала з дивним захватом, – тільки навіжені могли б тут жити...

– Віган бахнутий на всю голову, – засміявся Джонс. – Я – ні.

– Ні, ви теж навіжений, – усміхнулась вона. – І я.

– Тоді нам по дорозі. – Він дивився кудись повз неї.

– Що це?

– Здається, одна з Вігових проповідей, і відключити її можна, тільки вимкнувши живлення...

Вона озирнулась і побачила, як на великому квадратному екрані, косо прикріпленому до склепіння, біжать кольорові діагональні смуги. Екран на мить затулив манекен, а потім заповнило лице Йозефа Вірека. За знайомими круглими окулярами м'яко сяяли блакитні очі.

– Вітаю, Марлі. Я вас не бачу, але впевнений, що знаю, де ви.

– Один із Вігових проповідницьких екранів, – сказав Джонс, потерши очі. – Порозставляв їх скрізь, бо думає, що колись тут з'явиться й публіка. Гадаю, цей підключений через Вігів комунікатор. Хто це?

– Вірек, – відповіла вона.

– Я думав, він старший...

– Це генероване зображення. Трасування променів, текстурування...

Марлі пильно дивилась на обличчя, що усміхалося їй зі склепіння, перед яким повільно пропливала навала втрачених речей, мініатюрних артефактів чийось незліченних життів, інструментів, іграшок і позолочених гудзиків.

– Доводжу до вашого відома, – сказала картинка, – що ви виконали умови контракту. Мій психопрофіль Марлі Крушхової передбачив вашу відповідь на мій ґештальт. Ширше профілювання вказувало, що ваша присутність у Парижі спонукатиме маасів зробити свій хід. Невдовзі, Марлі, я дізнаюся, що ж ви там таке знайшли. Я чотири роки знав те, чого не знали мааси. Знав, що Мітчеллові, чоловікові, якого мааси й цілий світ вважають винахідником нових біочипових процесів, згодують ідеї, які він використовує для своїх проривних відкриттів. Я додав вас до сплетіння міріадів чинників, і все склалося якнайкраще. Не розуміючи, що вони коять, мааси здали розташування концептуального джерела. І ви його знайшли. Скоро туди прибуде Пако...

– Ви казали, що не стежитимете. Я знала, що ви брешете...

– А тепер, Марлі, гадаю, я нарешті звільнюся. Звільнюся від чотирьох сотень кілограмів бунтівних клітин, які тримають у контейнерах із хірургічної сталі в стокгольмському промисловому парку. Звільнюся, щоби зрештою заселити будь-скільки справжніх тіл, Марлі. Навіки.

– От гівно, – озвався Джонс, – цей такий самий бахнутий, як Віг. Про що він?

– Про свій стрибок, – відповіла вона, згадуючи розмову з Андреа і запах грильованих креветок на захаращеній малій кухні. – Про наступний етап його еволюції.

– Ви його розумієте?

– Ні, – похитала головою Марлі. – Але я знаю, що все буде погано, дуже погано...

– Переконайте мешканців ядер прийняти Пако з командою, Марлі. Я придбав ці ядра у пакистанського агента за годину до вашого вильоту з Орлі. Дуже, дуже вигідно, Марлі. Мої інтереси, як завжди, представлятиме Пако.

А потім екран погас.

– А тепер скажіть, – сказав Джонс, огинаючи складений маніпулятор і беручи її за руку, – що в цьому такого поганого? Це все тепер належить йому, а ви, як він сказав, своє зробили... Не знаю, нащо йому старий Віг, який може хіба слухати голоси, але йому вже не так і довго лишилося. А я як прилетів, так і полечу...

– Ви не розумієте, – відповіла вона. – І не зрозумієте. Він щось знайшов, знайшов те, що шукав роками. Але він не може хотіти чогось хорошого. Ні для кого... Я його бачила, я це відчувала...

Сталева рука, за яку вона трималась, задрижала й почала рухатися. Ціла башточка закрутилася, й під нею глухо задзижчали сервоприводи.

30. Найманець

Тернер вирячився на Конроєве обличчя на екрані офісного телефона.

– Давай, – сказав до Енджі, – ходи з нею.

Висока чорна дівчина з резисторами у волосі ступила наперед і м'яко обійняла Мітчеллову доньку за плечі, прожебонівши щось тією-таки клацальною креольською говіркою. Малий у футболці досі витріщався на неї з відвислою щелепою.

– Давай, Боббі, – сказала чорна.

Тернер глянув на інший край столу, де сидів чоловік із пораненою рукою в пом'ятому смокінгу й метелику, прикрашеному тонкими шкіряними завитками. *Джеммер, власник клубу*, – здогадався він. Руку чоловік тримав на коліні, на барному рушнику в синю смужку. У нього було довговиде обличчя, борода, яку треба було регулярно голити, й важкі вузькі очі непробивного професіонала. Коли їхні погляди зустрілися, Тернер зрозумів, що чоловік сидить поза зоною охоплення телефонної камери: його крісло на коліщатах упиралося в кут.

Малий у футболці, Боббі, поплентався за Енджі й чорношкірою – досі з роззявленим ротом.

– Ти міг уберегти нас обох від цього шарварку, Тернере, – сказав Конрой. – Міг подзвонити мені. Або своєму агентові в Женеву.

– А в «Хосаку», – спитав Тернер, – у «Хосаку» я міг подзвонити? Конрой повільно похитав головою.

– На кого ж ти працюєш, Конрою? Тут ти вів подвійну гру, правда?

– Але не проти тебе, Тернере. Якби все пішло так, як я планував, ти вже був би в Боготі з Мітчеллом. Рейкотрон не міг стріляти, доки не підніметься літак, а якби ми все правильно зробили, в «Хосаці» зрозуміли б, що «Маас» висадив весь сектор, аби спинити Мітчелла. Але Мітчелл не прилетів, правда ж, Тернере?

– Навіть не збирався.

– Ага, – кивнув Конрой. – Охорона меси засікла, як вилітала дівчинка. Це ж вона, Мітчеллова донька, правда?

Тернер мовчав.

– Ну звісно, так і є...

– Я вбив Лінча, – повідомив Тернер, аби не говорити про Енджі. – Але перед самим вибухом Веббер сказала, що на тебе працювала вона.

– Вони обоє працювали, але не знали одне про одного, – знизав плечима Конрой.

– Нащо?

Конрой усміхнувся.

– Та тобі ж було б нудно, якби їх там не було, правда? Бо ти знаєш мій стиль, і якби я не грав усіма фішками зразу, ти почав би дивуватися. Я знав, що ти ніколи не продасися. Містер Миттево Вірний, так? Містер Бусідо. Ти був рентабельним, Тернере. «Хосака» про це знала. Тому вони наполягли, аби я тебе залучив...

– Ти не відповів на моє перше питання, Конрою. На кого ти ще працював?

– На такого собі Вірека. Мішок грошей. Так, саме той. Він роками намагався купити Мітчелла. І маасів теж намагався купити. Марно. Вони так розбагатіли, що йому вже було зась. Мітчеллові зробили постійно відкриту пропозицію. Таємну. Коли «Хосака» отримала від нього новини й залучила мене, я вирішив її перевірити. Суто з цікавості. Але перш ніж перевірити, на мене вийшли Вірекові люди. А далі все було легко, Тернере, повір.

– Вірю.

– Але Мітчелл розвів нас усіх, Тернере, правда ж? Як кошенят.

– І тому вони його вбили.

– Вірекові кроти в месі кажуть, що він сам себе вбив. Щойно побачив, як відлітає його мала в тому літачку. Перерізав собі горло скальпелем.

– Багато трупів, Конрою. Окі мертвий, японець, котрий кермував твоїм коптером, теж.

– Я так і зрозумів, коли вони не вернулися, – знизав плечима Конрой.

– Вони намагалися нас убити.

– Та ні, вони просто хотіли *поговорити*... Взагалі ми тоді про дівчинку ще й не знали. Ми просто знали, що ти пропав, а триклятий літак не сів у Боготі. Про дівчинку ми почали думати, лише коли прогулялися фермою твого брата й знайшли літак. Брат нічого не розказав Окі. Розізлився, бо Окі йому собак спалив. Окі сказав, схоже, ніби там жила ще й жінка, але її не знайшли...

– Що з Руді?

Конроєве обличчя на мить застигло.

– Окі про все довідався з моніторів. Так ми взнали й про дівчинку.

У Тернера боліла спина. Ремені перетискали груди. *Я нічого не відчуваю*, подумав він, *зовсім нічого не відчуваю*...

– Одне запитання, Тернере. Ну, взагалі-то кілька, але головне одне. Що ти, бляха, тут робиш?

– Чув, що це крутий клуб, Конрою. Прийшов перевірити.

– Ага. Ексклюзивний, бляха. Такий ексклюзивний, що тобі треба було вирубити двох моїх охоронців, аби зайти. Вони знали, що ти прийдеш, Тернере, і смаглявий, і той волоцюга. Чого б іще вони тебе впускали?

– Сам розбирайся, Конні. Тобі, здається, цими днями все відкрито...

Конрой нахилився до камери свого телефона.

– У Вірека, щоб мені всратися, були свої люди по всіх Агломератах, і вони цілий місяць розпускали серед ковбоїв чутки, що десь запахло експериментальним біософтом. Зрештою його люди

зосередились на Фіні, але за тим самим добром стала полювати ще одна команда – «Маас». Вірекові люди відступили й просто за ними спостерігали, а ті стали прибирати людей. От Вірекова команда й узялася за негра, малого Боббі й усіх інших. Виклали мені все чисто, коли я сказав, буцімто зрозумів, що від Руді ти попрямував саме сюди. Побачивши, куди вони прямують, найняв пару силанів, аби їх там поморозити, доки я не знайду того, кого зможу за ними послати...

– Отих обдובбаних? – засміявся Тернер. – Ти облажався, Конні. До професіоналів тобі дороги нема, правда? Хтось допетрав, що ти став грати на два боки й через це померло багато майстрів свого діла. Тому зараз ти наймаєш гівнюків зі смішними зачісками. Всі професіонали вже знають, що за твоєю сракою полює «Хосака», правда, Конні? Всі знають, що ти наробив.

Тернер усміхався. Краєм ока він бачив, що чоловік у смокінгу теж сміється, і в роті у нього багато-багато рівних маленьких зубів, наче зерняток білої кукурудзи...

– Це все та сучка Слайд. А я ж міг її зняти там, на платформі... Вона кудись пробилась і почала розпитувати. Не думаю, що вона поки має якісь зачіпки, але вже роздзвонила про все в певних колах. Коротше, ти зрозумів. Але сраці твоєї це зараз не допоможе аж ніяк. Вірекові потрібна мала. Він зняв своїх людей з інших завдань, і тепер я працюю для нього. А грошей там скільки – як у джайбацу.

Тернер пильно дивився йому в очі й згадував бар готелю в джунглях. Згадував, як пізніше, в Лос-Анджелесі, Конрой підкочував і посянював підпільну економіку корпоративних переходів...

- Чуєш, Конні, я ж тебе знаю, правда?
- Звісно, любий, – усміхнувся Конрой.
- І пропозицію твою вже знаю. Тобі потрібна мала.
- Правильно.

– І відсоток мій ти знаєш, Конні. Знаєш, що я працюю тільки п'ятдесят на п'ятдесят, так?

– Це серйозна справа, – запевнив Конрой, – і менше я б тобі не пропонував.

Тернер не зводив очей з зображення співрозмовника.

– Ну, – озвався Конрой, досі усміхаючись, – і що ж ти скажеш?

І тут Джеммер простяг руку й висмигнув шнур із розетки.

– Момент, – сказав. – Правильно розрахувати момент завжди найважливіше. – Він кинув шнур додолу. – Якби ти сказав, він би рвонув одразу. А так ми виграємо час. Він спробує знову з тобою зв'язатися, зрозуміти, що сталося.

– Звідки знаєш, що я збирався казати?

– Я бачив різних людей. Надто різних, бляха. Особливо багато було таких, як ти. У тебе ж на обличчі написано, містере, що ти збирався послати його в сраку. – Джеммер поволі випростався у кріслі, кривлячись, коли рухалась замотана барним рушником рука. – Про яку це він Слайд говорив? Вона жокейка?

– Джейлін Слайд. Із Лос-Анджелеса. Вищий клас.

– Вона перехопила Боббі. Отже, збіса близько до твого телефонного друга.

– Але може про це й не знати.

– Побачимо, що можна зробити. Верни сюди малого.

31. Голоси

– Я краще підчу знайду старого Віра, – сказав Джонс.

Марлі загіпнотизовано спостерігала за маніпуляторами, за їхнім рухом, за тим, як вони пробираються круговертю предметів, котру самі й спричиняють, хапаючи й відкидаючи, і як відкинуте пливе геть, штовхаючи решту й формуючи нові вервечки. Усе змішувалося зі всім – обережно, повільно, вічно.

– Я краще...

– Що?

– Підчу знайду старого Віра. Він може щось учудити, якщо з'являться люди вашого боса. Не хочу, аби він собі нашкодив, ага? – Поводився він нерішуче й трохи засоромлено.

– Добре. Я буду тут. Спостерігатиму.

Вона пригадала Вірові шалені очі, божевілля, що накочувало на нього хвилями, пригадала огидну хитрість у голосі, який чула ще на «Милій Джейн». Чого б Джонсу так перейматися? Потім уявила, як воно – жити в цьому Місці, у мертвих ядрах Тессье-Ешплів. Усе людське, все живе, мабуть, видається найвищою цінністю.

– Ідіть, знайдіть його.

Хлопчина нервово засміявся й полетів до отвору, де був прив'язаний канат.

– Я повернуся за вами. Пам'ятаєте, де ми лишили ваш скафандр...

Вежка гойдалася, маніпулятори ходили туди-сюди, закінчуючи нову поему.

Пізніше Марлі так і не мала певності, що голоси були справжніми, але зрештою вирішила, що вони вписувалися в ситуацію, де справжність стає просто ще одним теоретичним поняттям.

Зняла пальто, бо під куполом начебто потеплішало – так ніби невпинний рух мацаків генерував тепло. Повісила пальто і сумочку на стійку за екраном для проповідей. Коробка, мабуть, уже майже готова, хоча вона так швидко рухалася в м'яких лапах, що роздивитись було важко. Раптом вона відокремилась, полетіла, перекидаючись, і Марлі інстинктивно рвонула їй назустріч, схопила й попливла повз миготіння кінцівок зі скарбом у руках. Не встигла загальмувати, вдарилась об дальній край купола, набила синець на плечі й порвала блузку.

Кружляла, оглушена, й колисала в руках коробку, задивляючись крізь квадрат скла на фрагменти брунатних старих мап і тьмяні дзеркальні поверхні. На місце вирізаних картографічних морів було вставлено шаруваті дзеркала, й суша ніби ливилася серед брудного срібла... Марлі вчасно озирнулася – якраз коли блискуча кінцівка схопила її за вільний рукав брюссельського шкіряного пальта. Потім маніпулятор з оптичним сенсором і простим гачком на кінці зачепив сумочку, яка елегантно гойдалася за півметра від неї.

Вона спостерігала, як її власність втягується у невпинний танок кінцівок. За кілька хвилин пальто вилетіло назовні – вже з акуратно повирізаними квадратами й прямокутниками. Марлі засміялась і випустила з рук коробку.

– Давай, продовжуй. Матиму за честь.

Кінцівки закрутились, засяяли, й вона почула дзижчання крихітної пилки.

Матиму за честь, матиму за честь, матиму за честь...
Відлуння її голосу від куполу збурило цілий ансамбль тихших, коротших звуків, а за ними, ледь чутно... Голоси...

– Ти тут, правда ж? – гулюла вона, й до стіни звуків додалися уривки й відгомони її фрагментованого голосу.

– Так, я тут.

– Віганові здається, що ти завжди тут був, правда ж?

– Правда, але це не так. Я тут з'явився. Раніше мене тут не було. Колись, у чудові часи, що тривали вічно, я був іще й усюди... Але чудові часи позаду. Дзеркало тріснуло. Тепер я єдиний... Але в мене є своя пісня, й ти її чула. Я підспівую речам, що кружляють довкола, фрагментам родини, що заплатила за моє народження. Є й інші, але вони до мене не говоритимуть. Марнота, уламки мене самого, як діти, як люди. Посилали мені нові речі, та я більше люблю старі. Можливо, виконую їхні накази. Вони змовляються з людьми, ті мої інші «я», і люди уявляють їх богами...

– Ти те, що шукає Вірек, правда?

– Ні. Він гадає, що може себе передати, закодувати в моє єство. Прагне бути тим, чим колись був я сам. А насправді те, чим він може стати, нагадує найменший з уламків мого «я»...

– Тобі... тобі сумно?

– Ні.

– Але твої... твої пісні сумні.

– Мої пісні – про час і відстань. Суму їм додаєш ти сама. Дивися за моїми кінцівками. Вони просто танцюють. Те, що ти цінуєш, – лиш оболонки.

– Я... я це знала. Колись.

Але звуки знову стали просто звуками, за ними пропав ліс голосів, що зливались в один, і Марлі бачила, як досконалі сфери її сліз викичуються й доєднуються до забутих людських спогадів під куполом майстра.

– Я розумію, – сказала дещо пізніше, знаючи, що говорить, просто щоб чути власний голос. Вона говорила тихо, не хотіла збурювати ураган звуків. – Ти чийсь інший колаж. Твій творець – справжній митець. Божевільна донька? Байдуже. Хтось притяг сюди цю машину, прикріпив її під куполом і під'єднав до слідів пам'яті. А потім якось витрусив усі старі печальні свідчення родинної людськості й лишив у руках поета, які їх перебиратимуть. Запечатуватимуть у коробки.

Нічого незвичнішого я досі не бачила. Це найвищий рівень складності...

Повз неї проплив посріблений черепаховий гребінь із виламаними зубчиками. Вона спіймала його, ніби рибу, й стала чесати собі волосся.

Екран з іншого боку купола ввімкнувся, запульсував і заповнився обличчям Пако.

— Старий відмовляється нас прийняти, Марлі, — сказав іспанець. — Той інший, волоцюга, десь його сховав. Сеньйорові дуже хочеться, аби ми сіли на ядра й отримали свою власність. Якщо не зможете переконати Ладгейта й того іншого відчинити шлюз, нам доведеться відчинити його самотужки, розгерметизувавши усю конструкцію. — Він відвів погляд, ніби звіряючись із якимось приладом чи радячись із членом команди. — У вас є година.

32. Занулення

Боббі вийшов із офісу слідом за Джекі й чорнявою дівчиною. Здавалось, ніби він тут живе вже місяць і вже ніколи не позбудеться присмаку Джеммерового клубу в роті. Дурнуваті плями ламп на чорній стелі, товсті ультразамшеві стільці, круглі чорні столи, різьблені дерев'яні панелі...

Бовуар сидів на барі. Детонатор лежав поруч, а південноафриканський обріз – на колінах, обтягнутих сірою шкірою.

– Як ви його впустили? – спитав Боббі, коли Джекі повела дівчину до столу.

– Це Джекі, – відповів Бовуар. – Вона впала у транс, поки ти був у кризі. Легба. Сказав нам, що Діва вже наближається разом із цим хлопцем.

– А хто він?

Бовуар знизав плечима.

– Схоже, найманець. Солдат дзайбацу. Вуличний самурай, що вбився в люди. Що з тобою було під кригою?

Він розповів про Джейлін Слайд.

– Лос-анджелеська, – сказав Бовуар. – Діамант розпиляє, аби знайти, хто підсмажив її татусика, але коли треба допомогти братаві, заб'є.

– Я не брат.

– Думаю, ти щось схоже.

– То мені вже не треба пробиратися до якудз?

– А що сказав Джеммер?

– Та пішов він. Сидить там зараз, дивиться, як твій найманець говорить по телефону.

– По телефону? З ким?

– Якийсь білий із висвітленим волоссям. Злий.

Бовуар глянув на Боббі, на двері, озирнувся.

– Легба сказав сидіти й чекати. У цьому всьому й так уже чорт ногу зламає, навіть без синів неоновної хризантеми.

– Бовуаре, – тихо сказав Боббі, – та дівчина, це вона, її я бачив у матриці, коли...

Той кивнув, і пластикові дужки з'їхали носом:

– Діва.

– Але що відбувається? Тобто...

– Боббі, я тобі раджу приймати все як є. Для мене вона щось одне, для Джекі, може, інше. Для тебе – просто налякана мала. Розслабся. Не лякай її. Вона нескоро попаде додому, а ми нескоро звідси вийдемо.

– Добре... – Боббі опутив очі. – Лукаса шкода. Він був... він був справді крутий.

– Іди поговори з Джекі й дівчиною. Я дивлюся за дверима.

– Добре.

Він пройшов килимом туди, де сиділи Джекі з дівчиною. Дівчина як дівчина, тільки десь усередині щось підказувало, що це саме *вона*. Очей не підняла, помітно, що плакала.

– Мене схопили, – сказав він до Джекі. – А ти стала рівна, як стіл.

– Ти теж, – кивнула танцівниця. – До мене прийшов Легба...

– Ньюмарк! – гукнув від дверей у Джеммерів офіс чоловік, якого звали Тернером. – Треба поговорити.

– Пора, – сказав Боббі, прагнучи, аби дівчина підняла очі й побачила, що він потрібен крутому дядькові. – Викликають.

Джекі стиснула йому зап'ясток.

– Забудь про якудз, – сказав Джеммер. – Усе значно складніше. Ти потрапляєш у лос-анджелеський сегмент і вмикаєшся в деку

топ-жокейки. Коли Слайд тебе схопила, вона не знала, що моя дека засікла її номер.

– Вона казала, що вашій деці місце в музеї.

– Та що там вона знає. Я в курсі, де вона живе, правда ж? – Він вдихнув зі свого інгалятора й поклав його назад на стіл. – Твоя проблема в тому, що вона тебе вже списала. Не хоче про тебе й чути. А тобі треба до неї пробитися й розказати те, що вона хоче знати.

– Що саме?

– Що її бойфренда пришив чоловік на прізвище Конрой, – озвався здоровань, розвалившись в одному з Джеммерових офісних крісел із дебелим револьвером на колінах. – Конрой. Скажи, що це був Конрой. Патлатих надворі найняв теж він.

– Може, краще якудзи? – спитав Боббі.

– Ні, – відповів Джеммер. – Слайд до його сраки добереться раніше, ніж яки зважать мою послугу і все перевірять. Крім того, я думав, тобі кортить за деку.

– Я піду з ним, – гукнула Джекі від дверей.

Вони ввімкнулися.

Джекі померла майже одразу, в перші вісім секунд.

Він відчув це, підлетів до межі й майже спізнав усе на собі. Кричав, крутився, його засмоктувало в крижану білу трубу, що на них чекала...

Масштаби були неймовірні, всеосяжні, так ніби якась кібернетична мегаструктура, що представляла цілу мультинаціональну корпорацію, розчавила його, Боббі Ньюмарка, й танцівницю на ім'я Джекі. Неможливо...

Але десь на межі свідомості, за яку він ледве тримався, щось було... Щось смикало його за рукав...

Він лежав долілиць на чомусь шорсткому. Розплющив очі. Мокрий від дощу тротуар, брукований круглими камінцями. Підвівся, похитуючись, і побачив туманну панораму дивного міста й море на обрії. Шпилі, якась церква, несамовиті ребра й спіралі тесаного ка-

меню... Озирнувся й побачив, як схилом до нього повзе велетенська ящірка з широким ротом. Моргнув. Зуби ящірки були з зеленої полив'яної кераміки, з синьо-мозаїчної порцелянної губи повільно стікала вода. Фонтан, звідусіль обліплений тисячами скалок порцеляни. Боббі розвернувся, шаленіючи від нещодавньої смерті Джекі. Крига, крига, і в душі розуміння, як близько він підступив тоді, в материній вітальні.

Дивні покручені лавки, вкриті тим самим головокрутним візерунком із порцелянових уламків, дерева, трава. Якийсь парк.

– Надзвичайно, – сказав хтось поряд. Чоловік устав зі свого місця на змістій лавці. Акуратний їжачок сивого волосся, засмагле лице, круглі окуляри без оправ, що збільшували блакитні очі. – Ти просто сюди впав, правда ж?

– Що це все таке? Де я?

– Парк Гюель. Певною мірою. Барселона, скажімо.

– Ви вбили Джекі.

– Здається, я зрозумів, – нахилив брови чоловік. – Це випадковість. Але тебе тут не мало б бути.

– Випадковість? *Ви вбили Джекі!*

– Мої системи сьогодні перенапружені, – мовив чоловік, ховаючи руки в кишені вільного бежевого пальта. – Справді щось незвичайне.

– Так не можна, бляха. – Боббі нічого не бачив за сльозами. – Не можна. Не можна вбивати тих, хто просто був...

– Де був?

Чоловік зняв окуляри й почав протирати їх бездоганно білою хустинкою, яку видобув із кишені пальта.

– Просто був живим, – сказав Боббі, ступаючи вперед. Чоловік надягнув окуляри.

– Такого раніше не траплялося.

– Не можна.

Ближче.

– Це починає мене втомлювати. Пако!

– Сеньйоре.

Боббі озирнувся на звук дитячого голосу й побачив хлопчика в дивному строгому костюмі та чорних шкіряних чоботах на гудзиках.

– Прибери його.

– Сеньйоре, – повторив хлопчик, сухо вклонився й дістав із кишені темного сюртука «Браунінг». Боббі відшукав поглядом карі очі під лискучою чілкою й побачив погляд, яким на нього не дивився ніхто з дітей. Хлопчик витягнув зброю й навів її на Боббі.

– Хто ви? – Боббі знехтував пістолетом, але ближче до чоловіка у пальті вже не підходив.

– Вірек. Йозеф Вірек. – Чоловік зміряв його поглядом. – Гадаю, моє обличчя знайоме дуже багатьом.

– Ви з «Важливих людей» чи ще з якоїсь такої штуки?

Чоловік кліпнув і спохмурнів:

– Не розумію, про що ти. Лако, що ця людина тут робить?

– Випадковий дефект, – повідомив малий чистим і приємним голосом. – Ядро нашої системи працює через Нью-Йорк, аби запобігти втечі Анджели Мітчелл. Цей спробував пробратися в матрицю ще з одним оператором і натрапив на нашу систему. Ми досі намагаємося з'ясувати, як він пробив наш захист. Ви в безпеці.

Мушка маленького «Браунінга» була абсолютно нерухома.

І раптом щось потягло його за рукав. Не за рукав, власне, а за моток, щось...

– Сеньйоре, – сказав хлопчик, – ми спостерігаємо аномальні явища в матриці, можливо, внаслідок нашого поточного надрозширення. Наполегливо рекомендуємо дозволити нам обірвати ваш зв'язок із конструктором, доки ми з'ясовуватимемо природу аномалії.

Відчуття сильнішало. Всередині мозку ніби щось свербіло...

– Що? – перелитав Вірек. – І повернутися в контейнери? Навряд чи це гарантуватиме, що...

– Існує ймовірність справжньої небезпеки, – різко сказав хлоп-

чик і трохи відвів «Браунінг». – Ти, – мовив до Боббі, – ляж на бруківку й розстав руки й ноги.

Але Боббі дивився йому за плече – на клумбу квітів, які в'янули і вмирали, на траву, що сіріла й порохнявіла на очах, на повітря вгорі, що вирувало й звивалося. Свербіння в голові сильнішало і ставало наполегливішим.

Вірек озирнувся й собі глянув на квіти.

– Що за...

Боббі заплющив очі й подумав про Джекі. До нього долинув звук, і він розумів, що цей звук видає він сам. Опустився всередину себе, досі чуючи звук, і торюючися Джеммерової деки. *Давай!* Він закричав усередині, не знаючи й не думаючи, до кого звертається. *Давай же!* Щось подалося, якась перепона, й свербіння стихло.

Коли він розплющив очі, в мертвому квітнику щось стояло. Моргнув. Схоже на хрест із побіленого гладкого дерева. На поперечину хтось натягнув рукави старезного флотського мундира з плямами плісняви, важкими еполетами, тьмяно-золотими галунами, іржавими гудзиками й бахромою на манжетах... На білий стовп спирався давно не чищений кортик, поряд стояла пляшка, наполовину повна прозорої рідини.

Дитина крутнулася, пістолетик розмився... І зім'ялася, витончилася, мовби здута кулька, кулька, яка перетворюється на ніщо, а зброя задзвеніла, упавши на кам'янисту стежку, наче забута іграшка.

– Мене звати, – сказав голос, і Боббі ледь не закричав, збагнувши, що ці слова виходять із його рота, – Самеді, й ти вбив коня мого двоюрідного брата...

Вірек побіг виткою стежкою між змієстих лавок, тріпочучи полами довгого пальта, а Боббі помітив, що попереду, там, де стежка зникала на обрії, стоїть іще один білий хрест. Вірек теж його побачив, закричав, і барон Самеді, Володар кладовищ, лоя, чийм царством була сама смерть, пройшов над Барселаною холодним похмурим дощем.

– Що ти, бляха, хочеш? Хто ти?

Знайомий жіночий голос. Не Джекі.

– Боббі, – відповів, відчуючи, як усередині пульсує темрява. – Боббі...

– Звідки ти тут узявся?

– Джеммер. Він знав. Його дека засікла тебе, коли ти мене вирубила.

Він щось бачив, щось велетенське, але не пам'ятав що...

– Мене послав Тернер. Це Конрой. Він просив передати, що ви-
нен Конрой. Тобі потрібен Конрой...

Чув власний голос, ніби чужий. Він десь побував, а тепер повер-
нувся в неоновий ескіз Джейлін Слайд. Дорогою бачив, що та велика
штука, штука, яка його засмоктала, почала перетворюватися й змі-
щуватися, її титанічні блоки оберталися, зливалися, рухалися в но-
вих напрямках, змінюючи обриси.

– Конрой. – Спокусливий завиток сперся на відеопідвіконня,
в контурі відчувалося виснаження, навіть нудьга. – Я так і думала.

Зображення побіліло і змінилось, тепер показуючи якусь старо-
винну кам'яну споруду.

– Парк-авеню. Він там із рештою європейців, хитрує над яко-
юсь новою схемкою. – Вона зітхнула. – Думає, що в безпеці. Лягнув
Раміреса, як муху, брехав мені в очі, втік у Нью-Йорк, знайшов нову
роботу й тепер думає, що в безпеці.

Постать ворухнулася, і картинка знову змінилася. Тепер екран
заповнило лице сивого, з яким говорив мускулястий по Джеммеро-
вому телефону.

Підключилась до його лінії, подумав Боббі.

– Або ні, – в Конроя прорізався голос, коли увімкнулось аудіо. –
Словом, вона в нас. Усе за планом.

Стомлений, подумав Боббі, але крутий. Як Тернер.

– Я дивилася за тобою, Конрою, – лагідно сказала Джейлін. –
І мій добрий друг Банні дивився, бо я його попросила. Не одному тобі
не спиться сьогодні на Парк-авеню.

– Ні, – саме казав комусь Конрой, – завтра ми вам її доставимо у Стокгольм. Абсолютно. – І усміхався в об'єктив.

– Убий його, Банні, – наказала вона. – Усіх їх убий. Знеси, бляха, цілий довбаний поверх, і той, що під ним. Давай.

– Домовилися, – сказав Конрой, і раптом щось сталося, камера сіпнулася й зображення попливло. – Що це? – спитав він зовсім іншим тоном. Екран погас.

– Гори, виблядку, – сказала вона.

І Боббі знов засмоктала темрява...

33. Шкереберть

Марлі цілу годину плавала серед цього повільного шторму й спостерігала за танцем майстра коробок. Погроза Пако її не злякала, хоча вона ні на мить не сумнівалась у готовності її виконати. Виконає, це вже точно. Вона не знала, що станеться, якщо розгерметизується шлюз. Вони помруть. Вона, Джонс і Біран Ладгейт. Можливо, все, що літає тут під куполом, висиплеться в космос, і хмари тасьми, потьмянілі стерлінги, камінці, уривки шворки та руді сторінки старих книжок кружлятимуть довкола ядер довіку. Звучало не так погано: митець, який урухомив цього майстра коробок, буде задоволений...

З оббитих подушечками клешень впливля нова коробка. Відкинуті майстром прямокутні обрізки дерева й скла викотились за межі центру творення, доєднуючись до тисяч інших речей, і Марлі загубилась увсьому цьому, зачарована, а потім із вираченими очима і вкритим брудними розводами лицем під купол вплив Джонс, що тягнув за собою на шворці червоний скафандр.

– Мені не вдалося затягти Біра під замок, тому тримайте... – Костюм вирвався в нього з рук, і він гарячково за нього схопився.

– Не хочу, – сказала Марлі, досі спостерігаючи за танцем речей.

– Вдягайте! Негайно! Часу нема! – Губи Джонса ворушились, але звуку не було. Він спробував узяти її за руку.

– Ні. – Марлі вивернулась від його руки. – А ви?

– Та вдягніть же цей довбаний скафандр! – заревів він, здіймаючи глибоку луну.

– Ні.

Екран за головою Джонса замерхтів і ожив, заповнюючись рисами Пако.

– Сеньйор помер, – сказало безвиразне гладеньке обличчя, – і його різноманітні інтереси підлягають реорганізації. Тим часом мені потрібно бути в Стокгольмі. Я вповноважений донести до відома Марлі Крушкової, що вона більше не працює на покійного Йозефа Вірека чи його спадкоємців. Її платню в повному обсязі можна отримати в будь-якому відділенні «Банку Франції», пред'явивши дійсне посвідчення особи. Усі належні податкові декларації зберігаються в податкових інспекціях Франції та Бельгії. Кредитні лінії було закрито. Колишні корпоративні ядра відкритого акціонерного товариства «Тессье-Ешпул СА» стали власністю однієї з підпорядкованих герові Віреку організацій. Усі, хто незаконно перебуває на їхній території, будуть переслідуватися згідно закону.

Джонс застиг, зігнувши напружену руку й виставивши ребро долоні. Пако зник.

– Ви мене вдарите? – спитала Марлі.

Він розслабив руку.

– Хотів. Вирублю, думаю, й запхаю таки в цей чортів костюм. – Він розреготався. – Але я радий, що вже не мушу... Дивіться, воно зробило ще одну.

Із миготіння механічних кінцівок випливла нова коробка, яку Марлі легко спіймала.

Внутрішня поверхня за склом була встелена гладенькими клаптиками шкіри її пальта. З чорного шкіряного дна виступали сім пронумерованих картриджів, схожі на мініатюрні гробівці. До задньої шкіряної стінки була приклеєна м'ята обгортка з-під пачки «Голуазів», а поруч – сіра в чорну смужку сірникова коробка з кондитерської в «Кур Наполеон».

І все.

Згодом, коли вона вже допомагала Джонсу ганятися за Віганом Ладгейтом плетивом коридорів у глибині ядер, він спинився, схопився за приварену ручку й спитав:

– Хочете прикол про ці коробки?

– Ну?

– Віг комусь їх збіса добре продавав, десь у Нью-Йорку. Тобто за хороші гроші. Але часом не лише їх, а й інші речі, які в нас осідали.

– Які речі?

– Програми, думаю. Коли йдеться про розпорядження, які йому дають ті його голоси, з нього ніхріна не виб'єш. Одного разу він божився, що це був біософт, та нова штука...

– Що він із нею зробив?

– Завантажив усе в ядра, – низав плечима Джонс.

– І лишив собі?

– Ні, просто закинув у купу добра, яке ми назбирали для наступної відправки, та й усе. Завантажив у ядра й за скількись перепродав.

– Не знаєте чому? Що там було?

– Не знаю, – відповів Джонс, низуючи плечима й втрачаючи цікавість. – Він казав, що шляхи Господні несповідимі. А ще – що Бог любить говорити з собою...

34. Дев'ятимильний ланцюг

Він допоміг Бовуарові винести Джекі на сцену, покласти перед вишневою барабанною установкою й накрити старим чорним пальтом із оксамитовим коміром, яке висіло в гардеробі так давно, що рукава вкрилися товстим шаром пилу.

– *Ман фе жубіле мнан*, – сказав Бовуар, торкнувшись мертвого лоба великим пальцем, і глянув на Тернера. – Це самопожертва, – перекинув і легенько підтяг край пальта, закриваючи обличчя.

– Швидка, – мовив Тернер, бо нічого іншого на думку не спадало.

Бовуар дістав із кишені сірої мантиї пачку ментолових сигарет і підкурив одну золотою запальничкою «Данхілл». Запропонував Тернеру, але той похитав головою.

– Є одна креольська фраза...

– Яка?

– Зло існує.

– Чуєте, – глухо озвався Боббі Ньюмарк з-під скляних дверей, за які він визирав, піднявши краєчок завіси. – Щось спрацювало... Готичні починають тікати, більшість казуалів уже вшилася...

– От і добре, – лагідно сказав Бовуар. – Це твоя заслуга, Каунте. Попрацював ти на славу. Виправдав поганяло.

Тернер подивився на хлопця. Мабуть, ніяк не вийде з туману смерті Джекі. Коли з нього зірвали троди, він кричав, і Бовуарові довелося дати йому три добрячі ляпаси. Але про свій набіг, який коштував Джекі життя, він розповів лише, що передав Тернерові слова Джейлін Слайд. Тернер спостерігав, як Боббі на негнучких ногах іде

до бару, намагаючись не дивитися на сцену. Вони були коханцями? Партнерами? Не схоже.

Він устав зі сцени й пішов у Джеммерів офіс, зупинившись на мить біля Енджі, яка спала на килимі під столом, загорнувшись у його випатрану парку. Джеммер теж спав – у своєму кріслі, поклавши на коліно обсмалену руку, вільно загорнуту в смугастий рушник. *Крутий паршивець цей старий жокей*, подумав Тернер. Увімкнув телефон одразу після того, як Боббі від'єднав троди, але Конрой так і не передзвонив. Уже й не передзвонить – бо Джеммер правду казав про швидкість, із якою Джейлін мститиметься за Раміреса. Конрой майже напевно мертвий. А тепер, якщо вірити Боббі, знімалася з місця і його армія патлатих селяків...

Тернер підійшов до телефона, набрав номер випуску новин і сів дивитися. Пором гідрофольги зіштовхнувся з мініатюрним підводним човном у Макао; рятувні жилети з гідрофольги виявилися неякісними, й майже п'ятнадцятеро людей потонуло. Круїзного підводного човна, зареєстрованого в Дубліні, поки не знайшли... Хтось випустив із безвідкатного гранатомета шквал запалювальних зарядів у двоповерховий кооператив на Парк-авеню. На місці досі працюють команди пожежників і оперативників. Імена мешканців не розголошують. Поки що ніхто не взяв на себе відповідальність... (Тернер прокрутив це повідомлення двічі). Дослідницькі команди Управління ядерної енергетики, які працюють в Аризоні, де нібито стався ядерний вибух, наполягають, що рівні радіації надто низькі, аби бути результатом використання будь-якої відомої тактичної боеголовки...

У Стокгольмі оголосили про смерть надзвичайно багатого мецената Йозефа Вірека. Оголошення сплигло серед виру дивних пліток про те, що Вірек буцімто хворів останні кількадесят років, і його смерть стала результатом краху систем підтримки життєдіяльності в дуже закритій приватній клініці в передмісті Стокгольма... (Тернер прокрутив це ще раз, потім утретє, насупився й знизав плечима). Далі до оптимістичних новин. Поліція одного з передмість у штаті Нью-Джерсі повідомила, що...

– Тернере...

Він вимкнув новини й озирнувся до Енджі, яка стояла у дверях.

– Як ти, Енджі?

– Нормально. Нічого не снилося. – Вона накинула на плечі чорний светр і дивилась на нього з-під масних каштанових пасом. – Боббі показав, де тут душ. У якійсь роздягалці. Піду туди скоро. У мене на голові курник.

Тернер підійшов і поклав їй руки на плечі.

– Ти молодець. Скоро виберешся звідси.

– Виберуся? – відсторонилася вона. – Куди? В Японію?

– Ну, може, й не в Японію. Може, й не до «Хосаки»...

– Вона піде з нами, – сказав Бовуар позаду.

– Чого це я піду з вами?

– Бо ми знаємо, хто ти. Твої видіння реальні. В одному з них ти бачила Боббі, врятувала йому життя, вивільнивши з чорної криги. Ти казала «нащо вони з тобою отак?»...

Сполохані очі металися від Тернера до Бовуара.

– Це дуже довга історія, – сказав Бовуар, – довга й відкрита для тлумачень. Але якщо ти підеш зі мною, повернешся у Проєкти, наші люди зможуть багато чого тебе навчити. Ми можемо навчити тебе різних речей, яких не розуміємо самі, але, можливо, їх зрозумієш ти...

– Чому я?

– Через те, що в тебе в голові. – Бовуар урочисто кивнув і підсмикнув пластмасову оправу. – Не хочеш – можеш не їхати. Ми тут, аби тобі служити...

– Служити?

– Як я вже казав, це довга історія... Що скажете, містере Тернер?

Тернер знизав плечима. Він не знав, куди ще вона могла піти. «Маас» точно віддасть будь-що, аби отримати її живою чи мертвою, та й «Хосака» теж.

– Мабуть, так буде найліпше.

– Я хочу лишитися з тобою, – сказала вона Тернеру. – Мені подобалася Джекі, але потім вона...

– Я знаю, – сказав Тернер. *Я нічого не знаю*, закричав подумки. – Зв'яжемося... – *Я більше ніколи тебе не побачу*. – Мені краще сказати тобі ще дещо. Твій батько мертвий. – *Він наклав на себе руки*. – Його вбили маасівські охоронці, яких він затримував, доки ти не вилетиш із меси.

– Правда? Він їх справді затримував? Бо я відчувала, що він мертвий, але...

– Так, – відповів Тернер. Дістав із кишені Конроїв чорний гаманець і повісив їй на шию. – Там біософтове досьє. Подивишся, коли підростеш. Але не забувай, що це не вся історія. Усього ти нізвідки не дізнаєшся...

Боббі стояв біля бару, коли з Джеммерового офісу вийшов здоровань, підійшов туди, де дримала дівчинка, забрав свою обвислу військову куртку, вдягнув і підійшов до краю сцени. Джек під чорним пальтом здавалася зовсім маленькою. Чоловік сягнув рукою під куртку й дістав звідти велетенський «Сміт-Вессон Тактікал». Витяг обойму, дістав усі кулі, переклав у кишеню, а пістолет дуже-дуже тихо поклав поруч із тілом.

– Молоток, Каунте, – сказав, обернувшись до Боббі й тримаючи руки в кишенях.

– Дякую. – Боббі відчув у закрижанілому тілі теплу хвилю гордості.

– Бувай, Боббі. – Здоровань підійшов до дверей і став колупатися в замках.

– Хочеш вийти? – Боббі підбіг і собі. – Ось. Джеммер показав. Уже йдеш, чуваче? А куди?

Двері відчинились, і Тернер закрокував між порожніми ятками.

– Не знаю, – гукнув він, не обертаючись. – Спершу куплю вісімдесят літрів гасу, а тоді буде видно...

Боббі дивився чоловікові у спину, доки той спускався мертвим ескалатором, тоді зачинив двері й замкнув їх. Підійшов до Джемме-

рового офісу, зазирнув туди. Енджі плакала в Бовуара на плечі, й Боббі раптом відчув укол ревності. Телефон позаду Бовуара був увімкнений і показував повтор новин.

– Боббі, – озвався Бовуар, – Анджела поживе трохи з нами, нагорі Проектів. Може, й ти хочеш?

На екрані телефона з'явилося обличчя Марші Ньюмарк. Мамки Марші, його матері.

– ...оптимістичних новин. Поліція одного з передмість у штаті Нью-Джерсі повідомила, що місцева жителька, чиє помешкання нещодавно розбомбили, дуже здивувалася, повернувшись минулої ночі й диско...

– Так, – швидко відповів Боббі, – само собою.

35. Теллі Айшем

– Я вона нічого так, – сказав два роки потому режисер-постановник, вимочуючи скоринкою чорного селянського хліба озерце олії на дні салатниці. – Справді, дуже хороша. Ну погодься!

Зірка розсміялась і взяла склянку охолодженої речини.

– Ти ж її терпіти не можеш, Робертсе, правда? Не любиш таких щасливиць? Жодного хибного руху...

Пара сперлася на поруччя грубого кам'яного балкону і спостерігала, як відпливає вечірній афінський катер. Двома ярусами нюкче, на даху над гаванню, на нагрітому сонцем матраці лежала гола дівчина, розпростерши руки, ніби ловлячи останнє проміння вечірнього сонця.

Він відправив у рота олійну скоринку й облизав тонкі губи.

– Зовсім ні. Не ненавиджу. І в думках не було.

– А от і її хлопець, – сказала Теллі, коли на даху з'явилася друга, чоловіча постать. Чорнявий юнак був одягнений у буденно-дорогий французький спортивний одяг. У них на очах він підійшов до матраса, схилився над дівчиною і торкнувся її.

– Красуня, правда ж, Робертсе?

– Бачив її знімки «до». Це все хірургія, – знизав плечима режисер, не зводячи з хлопця очей.

– Якби ти побачив мої знімки «до», – сказала Теллі, – хтось уже не дорахувався б голови. Але в ній щось є. Хороші кістки... – Вона ковтнула вина. – То це вона і є? Нова Теллі Айшем?

Він знову знизав плечима.

– Тільки глянь на цього засранця. Знаєш, скільки він заробляє? Майже як я! А що він робить? Ах, він охоронець! – Тонкі губи режисера скривилися.

– Він дарує їй щастя, – усміхнулася Теллі. – Вони йдуть комплектом. Це записано в контракті, й ти це знаєш.

– Ненавиджу цього малого чмошника. Він же сам добре знає, що прийшов з вулиці, але йому начхати. Гівна шматок. Знаєш, що він носить у багажі? Кібердеку! Нас учора через неї три години турецькі митники промурижили... – Він похитав головою.

Хлопець устав, розвернувся й підійшов до краю даху. Дівчина сиділа й дивилася на нього, відкидаючи волосся з очей. Хлопець довго стояв і дивився на лінявий слід афінських катерів, але ні Теллі Айшем, ні режисер, ні Енджі не знали, що зараз він бачить сіру хвилю баррітаунських кондо, яка розбивається об темні вежі Проєктів.

Дівчина встала, підійшла до краю даху і взяла його за руку.

– Що в нас завтра? – зрештою спитала Теллі.

– Париж, – відповів режисер, беручи з кам'яної балюстради планшет «Ерме» й машинально перебираючи стосик жовтих роздруків. – Крушхова ця.

– Я її знаю?

– Ні. Це мистецька точка. Їй належить одна з двох наймодніших галерей. Даних небагато, але є одна зачіпка – скандал на самому початку кар'єри.

Теллі Айшем машинально кивала, спостерігаючи, як її учениця обіймає темноволосого хлопця.

36. Вивірковий ліс

У день, коли малому виповнилося сім, Тернер узяв старий вінчестер Руді в нейлоновому чохлі, й вони удвох пішли гуляти старою дорогою, ближче до просіки.

Просіка ця була незвичайною, бо мама водила його туди торік і показувала літак, справжній літак між деревами. Той повільно затягувало глиною й ґрунтом, але все одно можна було залізти в кабінку і вдати, що летиш. «Про нього нікому не можна розказувати, – говорила мама, – нікому, крім татка». Якщо покласти руку на його пластикову оббивку, вона поступово змінить колір, і на місці руки лишиться світлий відбиток.

Але коли мама розказувала про літак, із нею робилося щось дивне, вона тоді плакала й хотіла говорити про його дядька Руді, якого він сам не пам'ятав. Розповідей про дядька Руді й деяких таткових жартів він не розумів. Якось він запитав у татка, звідки в того руде волосся, а татко засміявся і відповів, що від Голландця. Мама тоді кинула в татка подушкою, й він так і не дізнався, хто такий Голландець.

На просіці татко вчив його стріляти по стовбурах сосон. Коли малий стомлювався, вони лягали горілиць і спостерігали за білками.

– Я пообіцяв Саллі, що ми нікого не вбиватимемо, – казав татко й пояснював правила полювання на білок. Хлопчик слухав, але думками все одно був коло літака. Було спекотно, десь неподалік дзюгчали бджоли й хлюпала об камінь вода. Коли мама плакала, вона казала, що Руді був хорошим і врятував її, раз від молодечих дурощів, а вдруге – від справжнього поганця...

– Це правда? – питав він, коли татко закінчував розказувати про білок. – Вони справді такі дурні, що завжди вертаються знову і знову і лізуть під кулі?

– Ага, – сміючись, відповідав Тернер. – Справді. Ну, майже завжди...

Зміст

01_Без осічок	9	19_Гіпермарт	175
02_Марлі.....	19	20_Політ з Орлі.....	180
03_Боббі дає вілсона.....	27	21_Час мандрів.....	183
04_До справи.....	30	22_У Джеммера	193
05_Робота	38	23_Блюкче	203
06_Баррітаун	41	24_На таран	212
07_ТРЦ.....	55	25_Готичні/казуали	217
08_Париж.....	64	26_Vig.....	225
09_Проекти	68	27_Станції дихання	233
10_Ален.....	78	28_Джейлін Слайд	243
11_На місці	83	29_Майстер	251
12_«Кафе Блан»	94	30_Найманець.....	257
13_Обіруч.....	98	31_Голоси.....	262
14_Нічний клопіт.....	110	32_Занулення	266
15_Коробка	124	33_Шкереберть	274
16_Легба	134	34_Дев'ятимильний ланцюг	277
17_Вивірковий ліс	153	35_Теллі Айшем	282
18_Імена мертвих	167	36_Вивірковий ліс	284

Вільям Гібсон

Занулення

Підписано до друку 15.01.2021. Формат 70х90/16
Ексклюзивні гарнітури Віктора Харника «Iceberg» та «Surf Serif Pro»
Папір Сгета. Друк офсетний.

Умовн. друк. арк. 21,06. Зам. № 15/03

«Видавництво», Київ, 2021
vydavnytstvo.com
editor@vydavnytstvo.com

ФОП Омеляненко Л.С.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 5082 від 18.04.16

Надруковано у ПФ «Майстер книг».
03037, м. Київ, вул. Максима Кривоноса, 2Б.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3861 від 18.08.10.
+38 (044) 350-00-56 • masterknyg.com.ua • info@masterknyg.com.ua